

Daniel Edward Blake

Titkos kapcsolat

Liliannek, Maximusnak, Stevenek és Thomasnak, akik a legjobb barátaim.

Jessicának, a barátnőmnek.

Steve, Alan és Lilian Payne, a hetedikes gyerekek napjai teljesen átlagosan telnek. Ám váratlanul olyan érdekes dolgok történnek, amiket a szüleik, Amy, és Aaron még csak elképzelni sem mertek:

Ki gondolta volna, hogy a korábban csendes, és félénk Lilian pillanatok alatt megváltozik, és egy három éve történt eseményt próbál megoldani, közben pedig érdekes dolgokba keveredik?

Ki hitte volna, hogy Alan sokszor látogatója lesz az iskolája, a Culford igazgatói irodájának a diákokkal való ügyei miatt?

És végül mi lesz akkor, ha a magának való Steve, aki leginkább a barátaik körében tölti az idejét, összehaverkodik az osztályában lévő egyes személyek által utált Daniel Edward Blakekel?

Ha elolvasod ezt a történetet, akkor minden kérdésedre választ kaphatsz!

Az idő egy nagyon rejtélyes dolog. Sosem tudhatod, hogy mi a szándéka.

Első fejezet

Amikor minden elkezdődik

Lilian szemszöve

Szia! Lilian vagyok, tizenhárom éves.

Van két testvérem, Alan, és Steve, mindketten idősebbek nálam.

Vagyis csak a szó szoros értelmében, tekintve, hogy hármas ikrek vagyunk, de mégis én vagyok a legfiatalabb.

Hétfő reggel van. Már megint iskola, gondoltam csalódottan, és rápillantottam a telefonomra, hogy megnézzem, mennyi az idő.

Fél hét, konstatáltam, és visszafeküdtem az ágyamba, ügyelve arra, hogy gondosan betakarjam magam.

Már ebben a korai órában is nagyon meleg volt, pedig véget ért a nyár.

De amikor reggel van, akkor néha elfog az az érzés, hogy mégis hideg van, annak ellenére, hogy kint mások az időjárási viszonyok.

És ilyenkor, ameddig teheted, egy kis időre jó elbújni a külvilág elől.

Az ablak előtt félig behúzott függönyön halványan szűrődött csak be a napfény a szobámba, ami ezáltal az ágyamat kellemes, jól eső félhomályba burkolta.

Megfordultam, hogy teljesen a fal felé nézzek, így alaposan szemügyre vehettem a fehér festést.

Kellenének ide fényképek is, hogy egy kicsit jobban nézzen ki a szoba esetleg olyan alkalmakkor, mikor például YouTube-videókat csinálok.

Ja, igen. Azt elfelejtettem mondani, hogy nagy álmom az, hogy híres legyek.

Ezért, ahogy a tesóim is, szoktunk videókat csinálni, és azokat kirakjuk a YouTube-ra.

Na jó, ha YouTuber is leszek, annak azért örülnék majd, ha a média nem zaklatna folyton, és nem nyúlkálna a magánéletemben, mivel nem egy hírt olvastam már arról, hogy valaki öngyilkos lett, és azért, mert úgy gondolta, hogy mindent megtehet.

Hallottam, ahogy rezeg a telefonom. Fogadni mernék, hogy valamilyen értesítés.

Ki ír már ilyen korán?

Anélkül, hogy visszafordultam volna az éjjeliszekekrényemhez, hátra nyúltam, és megkerestem a telefonomat.

Vakon tapogatózva meg is találtam, bár előtte majdnem sikerült véletlenül lelöknöm.

A szüleim már nem egy iPhoneot vettek nem csak nekem, mivel néha úgy adódott, hogy vagy elromlottak, vagy leejtettük őket, így most próbáltam vigyázni erre a 6S-re.

Egyszer, egy táborban, ahová mindhárman mentünk, egy Fiú, Daniel megjegyezte, mikor Steve elmesélte neki a legújabb sztoriját, hogy miképp romlott el a telefonja. "Mi az, Steve. Te megeszed a telefonokat?"

Hányatt fordultam, hogy kényelmesebben tudjak olvasni.

Megnéztem az értesítéseket. Az Instagram egy új üzenetet mutatott.

Rákattintottam, és egy ismerős név jelent meg a képernyőn: Daniel Edward Blake.

Hát ezt nem hiszem el. Csak rá kell gondolni. Ja, nem, mert előtte ő írt rám.

Bosszúsan felsóhajtottam. Ez az ember, komolyan mondom, nem tud békén hagyni?

Igazából nem mondott semmit, csak köszönt, és megkérdezte, hogy mi a helyzet velem.

Épp ez a baj. Miért nem írt valamit, aminek több értelme van?

Te úr Isten, miket gondolok én itt? Mit akarok tulajdonképpen?! kiáltottam magamra az elmémben.

A lelkem egy másik fele viszont nem így gondolta. De legalább érdeklődik irántad.

Nem baj! Nem akarom, hogy érdeklődjön irántam! Hagyjon engem békén!, válaszoltam dühösen, és a továbbiakban megpróbáltam figyelmen kívül hagyni azt a bosszantó hangocskát a fejemben, ami egyre csak azt ismételte, hogy beszélgessek Daniellel.

Miért chatel már reggel? Nem tud aludni?

Nem utáltam a fiút, de nem is rajongtam érte úgy, mint ahogy ő tette ugyanezt.

Pár éve volt valami ügy, amit a szüleim megbeszéltek velem, és akkor úgy tűnt, hogy mindennek vége.

Nem, mintha azt hiszem, igen, már tudom, három éve történt az eset, zavart volna Daniel, csak sokszor úgy tűnt, hogy zaklat, meg ilyenek.

Az egész egyszerűen csak annyi volt, hogy tetszettem neki, én pedig nem éreztem iránta semmit, mivel nem érdekeltek a fiúk. Mondjuk az igazat megvalva, nem, mintha most felkeltenék a figyelmem.

Küldött egy likeot, valószínűleg azért, mert megtiszteltem azzal, hogy láttam az üzenetét.

Nyilván Steve mondta el neki a két hónappal ezelőtti táborban, még nyáron, ahol egy szobában voltak, hogy fennvagyok Instagramon, így ő általa tudott kapcsolatba lépni velem.

Kedves egy tesóm van, mondhatom. Legalább kért volna engedélyt, vagy valami ahhoz hasonló.

Egyszer, ha találkozok Edwarddal, akkor lehet, hogy meg is kérdezem tőle, hogy mi vitte rá, hogy felvegyen engem Instán.

Nem szoktam vele sokat beszélgetni, tehát ha rámír, akkor csak egy pár szóban válaszolok, de van úgy, hogy nem is jelzek vissza neki.

Néhány hete megkérdezte, hogy van-e Messengerem, mire nem válaszoltam.

Naná, hogy van. Ha azt hiszi, hogy akármikor is elmondom neki, akkor nagyot téved.

Még mit nem. Hogy ott is íráljon. Kösz, abból nem kérek.

De nemrég feliratkozott az YouTube-csatornámra. Abban viszont biztos vagyok, hogy azt nem Steve mondta el neki, annyira azért nem haverok Dannel. Vagy mégis?

Mi? Hogy már becézem is azt a...? Na jó, elég volt ebből.

Választottam neki, hogy szia, megvagyok, de nem kérdeztem meg tőle, hogy és ő hogy van, pedig a fejemben a hang most már szinte ordított, hogy tegyem meg.

Nem vártam meg, ameddig válaszol, hanem lezártam a képernyőt, visszatettem a telefonomat a helyére, és aludtam még egy kicsit.

Tizenöt perccel később hallottam, hogy kinyílik az ajtó. Rajta az anyukám, Amy lépett be.

- Jó reggelt, Lil - köszönt, és egy puszit adott az arcomra.

- Szia, anya - válaszoltam, és ránéztem.

- Lassan készülődj, mivel iskola van - mondta, és kisétált a szobából.

Sóhajtottam, és kimásztam az ágyamból. Gyorsan összehajtogattam a takarómat, azt rádobtam a párnámra, és íme, megvolt az ágyam rendberakása.

Elmentem a fürdőbe, megmosakodtam, és a szobámban felöltöztem.

Reggelinél összefutottam Stevevel, és Alannel, akik vidámnak tűntek.

Tehát akkor apa elment dolgozni, vontam le a következtetést.

- Na mi az? A kis Lil csak nem morcos hangulatban van ezen a szép reggelen? - kérdezte Alan.

Mikor ránéztem, a szemében mintha egy pillanatig valós érdeklődést véltem volna felfedezni, de aztán a már oly megszokott csintalan vigyor megjelent az arcán, és ez eloszlatta minden kétségemet afelől, hogy a tesóm akármikor is megjavulhat.

- Vannak csodák, de nem ekkorák - kezdett rá valami borzalmas dalra. Olyan szörnyen énekelt, hogyha én lettem volna valamelyik tehetségkutató tévéműsornak a vezetője, akkor ő kérdés nélkül be se került volna, az már egyszer biztos.

- Fogd már be! - üvöltöttem el magam, mire Alan elhallgatott, csak hogy egy pár másodperccel később újra rákezdjen.

Lehet, hogy a pillanatnyi csendet használta csak ki, vagy a szerencséjének köszönhetően, de inkább szerencsétlenségének mondanám, Steve megszólalt:

- Tudod, Al, mindenkinek vannak piros betűs napjai. És olyankor a lányokat nem szabad...

Legidősebbik tesóm csak eddig jutott, mivel én egy negyed fordulatot megtéve a bal lábammal kiléptem, és a jobb, ökölbeszorított kezem előre mozdításával sikerült úgy gyomorba vágnom, hogy leült a földre.

- Hogy mondd? - kérdezte Alan, de a fenyegető pillantásom ellenére is közelebb lépett a tett színhelyéhez.

- Mit nem szabad csinálni velük, bátyus?

Akkor a dugót a konnektorba rakni? Hát azt tényleg nem, vagyis inkább azt hiszem, nem lehet kellemes. De a húgommal akkor sem csinálnám, ha épp nincs meg neki. Remélem, hogy te is így gondold.

Most jobbra fordultam, és perifériás látásomnak köszönhetően közben figyelhettem, hogy Steve lassan feláll, tántorog egy kicsit, de aztán megáll a talajon.

Alan is karateedzésekre járt, akárcsak én, és amikor állba akartam vágni, ő egyszerűen megfogta a csuklómat.

Megpróbálta kirúgni a lábamat, hogy úgy végezzem, mint nemrég Steve, de én kirántottam magam a szorításából, és az előbb bevált módszerrel ugyanúgy padlóra küldeni, de ez nem sikerülhetett, lévén ő jóval többet látott, mint Stevie.

Balra lépett, pontosan akkor, amikor Amy belépett a konyhába.

- Mit csináltak? - kérdezte, mikor végig nézett rajtunk.

- Bemelegítünk tesi órára - mondta lazán Alan.

- Úgy, hogy szétveritek egymást? - érdeklődött. Felvonta a szemöldökét, amikor látta, hogy Steve a hasát masszírozza.

- Nem egészen - felelte tétován Steve. - De ennünk kell, mivel valahogy meg kell vigasztalni az éhes Stevie-t.

- Vagy még jobban megverni - heherészett Alan.

Steve fenyegetően meglóbálta az asztalról felvett kést, amivel gyanúm szerint a kenyeret szeretne volna megkenni.

Rövid idő múlva, mikor már mindenki evéshez látott, Amy megszólalt:

- Szóval hadd halljam, mi volt ez?

- A lényeg annyi - kezdett bele zavartan Alan -, hogy piszkáltuk Lilt... - vagyis csak te - vágott közbe Steve, mire a másik fiú egy középsőujjat mutatott neki, amit ő nem látott, ellenben Amy dühösen az asztalra csapott.

- Tehát akkor én - hangsúlyozta ki a csak rá vonatkozó jelzőt, és közben gyilkos tekintettel bátyjára nézett -, érdeklődtem Lilian iránt, hogy miért ilyen rosszkedvű.

- Tényleg így volt? - kérdezte az anyukánk, és közben rámnézett, nyilván megerősítést várva.

Ittam egy kis teát, és megszólaltam:

- Nehezen tudom a valódi érdeklődést, és a piszkálást - ahogy először mondtad, Al -, összeegyeztetni egymással, de mindegy is. Egyébként Igen, így volt.

- Aztán - folytatta tovább Steve, mikor az ötödik mézeskenyeret készült elfogyasztani -, azt mondtam Alnek, hogy mindenkinek lehetnek piros betűs napjai, amikor a lányokat nem szabad..., és tovább nem mondhattam, mivel Lil enyhén szólva megütött.

És jött a verekedés, amit már te is láttál - fejezte be Alan.

- Értem - bólintott Amy, és megitta a kávéját.

- Mit szerettél volna mondani - nézett Steve -, mikor Lilian bántott?

- Csak azt, hogy olyankor nem szabad idegesíteni a lányokat - ismerte be, és az arcán látszott, hogy tényleg igazat mond.

Tehát akkor nem akart semmiféle perverz dolgot mondani, gondoltam.

Bár nem, mintha annyira felidegesedtem volna tőle, legalábbis olyan valódi okkal biztos, hogy nem, mint amit a nagyjából velem egykorú lányoknál ez ki szokott váltani akkor, amikor tényleg megvan nekik.

Örülök, hogy nekem még nincs meg, mondjuk az osztályomból már elég sokan menstruálnak, de én mégsem érzem cikinek, hogy nem vagyok közöttük.

Egyszer, ha jól emlékszem, akkor egy éve, anya felhívta rá a figyelmem, amikor mondtam neki, hogy fáj a hasam - azt azonban hozzá kell tennem, hogy én azt hittem, hogy az a hülye Steve nem figyel, vagy legalábbis nem nagyon, mivel akkor ő is a közelben volt - hogy lassan már készüljek fel arra, hogy bármikor megjöhet az első.

Tudomásul vettem, és közben én is meglepődtem, hogy félek egy kicsit, ha arra gondoltam, amiket hallottam erről az egész női dologról.

Onnan tudom, hogy Steve figyelt, mivel Alan által fültanúja lehettem ennek a dolognak abban a táborban, amiről reggel beszéltem. Ez egy lovastábor volt, és Steve elmesélte Danielnek, illetve még pár barátjának.

A fiú természetesen olyan viccesnek találta ezt, hogyha nem az egész, de a fél tábor biztos zengett tőle, ahogy hahotázott ezen.

Eszembe jutott a reggeli Instagram-üzenete. Gondoltam, hogy elmondom anyának, de inkább nem tettem.

Csak találkozok azzal a mocskokkal, akkor biztos, hogy betöröm az orrát. Mindenért.

Vizont Alan megjegyzése, miszerint, hogyha nem is lenne meg, de ő akkor sem csinálná velem, nagyon zavart.

Lehet, hogy csak úgy mondta, és valójában nem is tenné meg.

Fúj! Mik jutnak az eszembe?, kérdeztem magamtól.

Próbáltam másra terelni a gondolataimat, és ez többé-kevésbé sikerült is.

A reggeli további események nélkül telt, de ahogy induláshoz készülődtünk a suliba, anya még megkérdezte Steveet:

- Hol hallottad ezt a csúnya beszólást?

- Hát... - kezdte el óvatosan, mintha attól tartana, hogyha csak megszólal, akkor megint megverem.

- Daniel mondta a mostani nyáron.

- Hm. Értem - sóhajtott Amy.

Valószínűnek tartottam, hogy az a beszélgetés, amit három éve folytatott vele, jutott az eszébe, ezért nézett rám olyan furcsán.

Alan és én elindultunk a Culfordba, anya pedig elvitte Steveet a Linden Lodgebe.

Fél nyolc volt, tehát ha be akartak érne, akkor sietniük kellett, mivel a sulis a városban, Londonban volt, nem úgy, mint a mi iskolánk, ami pár száz méterre volt a házunktól, és ezt a rövid utat rendszeresen biciklivel tettük meg, így most is ezt a lehetőséget választottuk.

Második fejezet

Emlék a múltból

A suliban nem történt semmi különleges azon kívül, hogy Alannek beírtak egy szaktanárit, mivel állítólag betörte egy gyereknek az orrát, de én ezt nem láttam.

Amikor hazaértünk, anyától és apától kapott egy alapos fejmosást, és elvették a telefonját egy hétre.

- Pedig most ért volna véget a büntetése, ha minden igaz - mondta halkán Steve, miközben elindultunk, hogy fürödni menjünk.

A szüleink beszélgetésbe bonyolódtak Alannel a magatartást, és még sok más fogalmat illetően, hogy mi micsoda, mivel a tesónk látszólag úgy volt vele, hogy az egyik fülén be, a másikon meg ki.

- Igen - helyeseltem, és mindketten bementünk a saját szobánkba, hogy elmenjünk fürödni.

Elhatároztam magam, hogy én megyek először, így hát gyorsan levettem magamról mindent, ám mielőtt felvehettem volna a törülközőmet, valami felkeltette a figyelmem.

Nem biztos, hogy másképp észrevettem volna, de az ablak most oldalt volt nekem, és egy kicsit meglepődtem, mikor felfedeztem valami szokatlant a testemen.

Volt már ilyenre példa, de most olyannyira szemellátható volt, hogy nem is értettem, miért nem vettem észre már korábban.

Ezt nem hiszem el. Azt hiszem ideje lesz topot is viselnem, gondoltam dühösen. Pedig én teljesen jól megvoltam nélküle is.

Van a szekrényemben, de még nem éreztem szükségét, egészen eddig.

Lehet, hogy más lány örül ennek, de én kifejezetten nem.

Melltartót viszont még nem kell hordanom. Atya világ. Mi lesz, ha már arra lesz szükségem? Jaj, csak azt ne.

Bár elég vékony voltam kis termetemhez képest, főleg felső testre, tehát egy jó ideig nem kellett ettől tartanom.

Anyával beszélünk erről, hogy már tini vagyok, és ennek lehetnek jelei. Nagyon jó, itt van az első.

Már előre rettegettem a gondolattól, hogy mi lesz, ha először megjön a havi vérzésem. Az lenne a legjobb, ha soha se lenne.

Egyszer, amikor ezt mondtam anyának - ez egy olyan nap után volt, amikor az osztályban épp megjött az egyik lánynak, bár én hála az égnek nem voltam szemtanú, és otthon, kettesben beszélünk erről -,

Ő azt válaszolta, hogyha nem történne meg, akkor az nem lenne normális, illetve nem lehetne kisbabája a lányoknak.

A gondolataimba merülve elindultam fürödni, mikor - persze irónikusan mondván -, már kiábrándoztam magam a mellem megváltozásának szépségében.

Beálltam a tus alá, és elgondolkodtam a gyerek témán, hogy szeretnék-e egyáltalán.

Aranyosak, meg minden, én is szoktam néha babázni, ha elmegyünk egy-egy ismerősünkhöz, ahol van kicsi, de azt hiszem, túl nagy lenne a felelősség, amit vállalni kellene értük.

Na jó, bár nem most lenne, az igaz. Az egyik barátnőm tavaly azt mondta, hogy ebben a korban még nem tudhatjuk, hogy szeretnénk-e majd gyereket, vagy sem, mivel még mi magunk is azok vagyunk, hiába, hogy a testünk már képes arra, hogy legyen.

Ezért inkább nem gondolkodtam tovább ezen, hanem elzártam a csapot, mielőtt Steve rámtörhetné az ajtót, és használatba vettem a tusfürdőt.

Hajat is kellene mosnom, jutott eszembe, és lemostam a testemről az illatos habot, aztán bevizeztem a hajam.

Steve szemszöge

Az ágyamon feküdtem, és hallgattam a víz csobogását, ahogy Lilian fürdött.

Elzárta a csapot, aztán újra megnyitotta. Biztosan most tusfürdőzött.

Nem tudtam tovább arra koncentrálni, hogy mit csinál a húgom, mivel a mai nap eseményei nem hagytak nyugodni.

Milyen szerencse, hogy anyáék nem tudják. Vagy talán mégis jobb lenne, ha megosztanám velük, mivel azt hiszem, jó lenne beszélni erről.

Végülis simán elmondhatom nekik akár fürdés után.

Ott voltam a suliban, és látszólag minden rendben ment úgy, ahogy eddig.

Az osztályfőnökünk nyaralni volt az indonéz szigeteken, és mindenféle különlegességeket szerzett, amiket megmutatott nekünk.

Bár kaját azt nem hozott, így már nem volt olyan izgalmas az óra, de aztán kicsengettek.

A szünetben Stella rámírt Viberen, ami nem is volt olyan meglepő, bár hogy a suliban, az már annál inkább, hát még az üzenetek tartalma.

Olyanokat küldött, hogy nagyon szeret, és hogy úgy csinálna ezt, meg azt, szerintem azért nem írta le, hogy miket, mivel a neveltetésébe bizony nem volt belekódolva, hogy na, ha szeretnénk valamit, akkor azt mondjuk is meg a másoknak.

Erre én meg vagányan azt írtam, hogyha akarsz valamit, akkor gyere, és csináld, mivel úgy gondoltam, hogy csak mondja, és úgysem teszi meg.

Nem telt bele sok idő, és odajött, aztán konkrétan lesmárolt. Na, nekem sem kellett több, a varázspálcám úgy akcióba lendült, hogy máris párbajba került volna valahol máshol, csak nem a helyén azért, hogy kiszabaduljon a nadrágomból.

Lehúztam magamhoz, minek következtében az ölembe ült, arccal felém, és úgy csókolóztunk tovább.

Stella keze már az alsómban járt, amikor én benyúltam a pólója alá, és megnézhettem a melleit.

Éreztem, hogy reagál a teste. A kezemet odarakta a nadrágjához, de tovább valamiért nem ment.

Mikor megpróbáltam, hirtelen felugrott, és gyorsan elsétált.

Ráírtam, hogy most mi van, meg hogy miért csinálta ezt, de nem válaszolt.

A rejtély, hogy miért hagyta abba a velem való tevékenységét, csak akkor derült ki, amikor a harmadik órán, matekon, amit az osztályfőnökünk tartott, megkérdezte, mikor Joyce odament hozzá, mivel már készen volt egy feladattal, hogy kimehet-e a mosdóba, és hogy segít-e neki valamiben.

Én persze rögtön kapcsoltam, és mindent megértettem. Eszembe jutott a reggel, mire elvigyorodtam, persze Joyce rámszólt, hogy ahelyett, hogy örülnék annak, hogy már megint nem tudok valamit, próbáljam megcsinálni a feladatot.

Stella erre kislányosan felnevetett, és odasétált a szekrényéhez. Hallottam, amint zörög egy zacskó, aztán kimentek, és becsukták az ajtót.

Én dühösen rácsaptam a számítógémemre, amin azokat a rohadt egyenleteket csináltuk, és olyanokat gondoltam a matektanárunkról, hogy szerintem azt még Daniel is megirigyelné, pedig neki aztán igen gazdag volt a csúnyabeszéd szókincstára, én már csak tudom.

Lehet, hogy majd beszélgetek is vele, és megkérdezem, hogy régen velük is egy ekkora szemét volt-e, vagy csak azoknak jár ez a megtiszteltetés, akiknek az osztályfőnöke.

Milyen dolog azt gondolni, ráadásul még ki is mondani, hogy nem tudok semmit, és, hogy még örülök is ennek?, dühöngtem magamban.

Tehát megvan annak a ku... öhm... mindegy is, szóval neki, igen, és ezért nem akarta, hogy én is azt csináljam neki, amit ő nekem.

Ha már nem lesz meg, akkor megkérem, hogy megint jöjjön oda hozzám, és olyat csinállok, hogy arra élete végéig emlékezni fog, hogy milyen jó volt neki. Vagy nem.

De az már engem nem érdekel. Úgy is utálok.

Egyébként nem is igazán hiszem, hogy szeretne, csak hirtelen fellángolás lehetett, vagy micsoda.

Tisztára olyan vagyok, mint Thomas Fox. Ő is egy jó barátom, egy évfolyammal alattam jár.

Majd elmesélem neki, ami történt. Teljesen megbíztam benne, akárcsak Danielben.

Alig hallottam, hogy Joyce, és Stella visszatértek kis női útjukról, de, mikor ez tudatosult bennem, bizony felment az adrenalinszintem.

Én pedig nem csináltam meg az egyenletemet. Jön az egyes. Ajaj.

És nem tudtam volna belekötni sehogyan sem, mármint úgy, hogy abban a szócsatában én nyerjek, mivel sajnos jogában áll a tanárnak, hogy rossz jegyet adjon.

- Sikerült megoldanod a feladatot, Steve? - kérdezte, és odasétált mögém.

Ránézett a monitoromra, és felkiáltott:

- Végre te is megértetted!

Egyszerre több dolog is átfutott az agyamon. Ha most meglepődnék, akkor kiderülne, hogy mégsem értem.

De hát nem is csináltam semmit. Vagy mégis? Nem tudom. Na, mindegy.

Joyce adott még egy feladatot, ami viszont már sajnos nem sikerült, mire megkérdezte, hogy akkor az előzőt hogy csináltam meg.

Nem tudtam jól hazudni, mármint egy tanárnak semmiképpen sem, így az őszintét mondtam.

- Fogalmam sincs. Egyszerűen csak ott volt.

- Ó, de sajnálom. Nem baj, majd délután talán megérted.

Kedvem lett volna megmondani neki a magamét, miszerint, ha megszór minket feladatokkal, attól nem fog jobban menni nekem, ráadásul nem fogom megcsinálni, ami nem megy, azt nem kell erőltetni alapon.

De akkor megint kapom a rossz jegyet. A picsába. Nem jó ez sehogyan sem.

- Érdekes - térített vissza Joyce hangja -, hogy egy éve Daniel is ugyanezt csinálta. Bár ő nyolcadikos volt, nem úgy, mint most ti, de ez semmin nem változtat.

Máshol járt az agya, de tudat alatt mégis megoldotta. Aztán amikor kérdeztem tőle, hogy mit csinált, és hogyan, ő sem tudta rá a választ.

Pár perccel később ez az óra is véget ért. Stella, és Joyce arról beszélgettek, hogy miért megy valakinek gyorsabban, vagy lassabban egy-egy feladattípus megértése.

Akkor sem fogod tudni, ha a fejed tetejére állsz is - morogtam magamban - mire Rachel, Stella barátnője, aki nemrég jött be az osztályba, méltatlankodva hozzákezdett, hogy a védelmébe vegye.

Küldtem egy üzenetet Stellának, mikor Joyce kiment a teremből, hogy most már tudom a titkát, mire a következőt kaptam válaszul: - Jó. Már boldog vagy?

- Hát még mennyire - írtam neki, és odaraktam egy mosolygó smileyt.

Skypeon megkérdeztem Danielt, hogy összefutunk-e az automatánál meginni valamit, meg beszélgetni, mire szinte azonnal jött a válasz, hogy persze.

Három perccel később már mindkettőnk kezében ital volt, az én poharamban egy krémcsoki, Daniel pedig kávét ivott.

- Nah, mit szeretnél? - kérdezte, és kinézett az ablakon.

Egyből rá is tértem a lényegre.

- Figy. Joy veled is ilyen genyó volt régen?

A nálam magasabb fiú oldalra fordította a fejét, mintha azt kérdezné: mire gondolsz?

Azért tudtam, hogy mit csinál, mivel mellette álltam, de, ha például a szemébe akartam volna nézni, akkor eléggé fel kellett, hogy nézzek volna rá.

- Hát mindig beszólogatott, meg kivételezett egyesekkel.

- Azt hogy érted - kérdezte, miközben kidobta az üres poharat -, hogy kivételezett?

- Stellának ki kellett mennie mosdóba, és Joyce pedig kikísérte.

Nagy meglepetésemre nevetni kezdett, közben pedig odalépett az italgéphez, nyilván, hogy rendeljen magának egy újabb adagot.

Mikor visszasétált mellém, megveregette a vállam, minek következtében én majdnem összeestem az ablak előtt. - Jaj, Steve. Az nem kivételezés, hanem szüksége volt rá Stellának, ezért kért segítséget.

- Akkor most volt neki az első? - kérdezte kíváncsian, és lehalkította a hangját.

- Nem tudom - mondtam, és én is ki szerettem volna dobni a poharat, amiben már nem volt semmi, csak véletlen mellé ment.

- A francba, hogy nem tudok úgy célozni, mint Dan.

Dühösen felkaptam, és olyan erővel vágtam bele a kukába, hogy amikor egy kis elsős épp mellettem sétált el - azt hiszem a hátsólépcső felé, a kezéből kiütöttem az itallal teli poharat.

- Brühühúúú! - kezdett el sírni a kisgyerek, mire Daniel megszólalt.

- Nem kellene így mászkálnod a folyosón, Bobby. De ahogy látom, lejött neked a tanulság. Oda száz forintod.

A kisfiú mérgében nekem jött volna, mire Daniel elém sétált, és felvette az elsőt, aztán arrébb tette, mint valami kis bábut.

Elvigyorodtam, és amikor Edward megszólalt, hallatszott a hangján, hogy ő sem tudja sokáig fékezni a kitörni készülő röhögését.

- Milyen italt kérsz, Bobbye?

- Nemááár! - kezdtem el nyafogós hangon. - De akkor engem is hívjááál meeeg, kéérleek!

- Na, persze. Közben a gyerek leadta a rendelését, mire, amint a gép elkészítette az italt, Daniel készségesen átadta a kisfiúnak, aki elugrándozott tőlünk, érdekes módon úgy, hogy nem öntötte ki.

- Feleségül ne vegyem a húgodat? - kérdezte, és megszámolta a pénzét.

- Hagyd békén Lil-t - próbáltam mondani neki, de elnevettem magam.

Dühösnek akartam tűnni, de a hatást rontotta a halvány mosoly, ami azért jelent meg az arcomon, mivel elképzeltem Liliant Edwarddal az oltár felé menni.

Szép ruhában, meg ahogy ez olyankor lenni szokott.

Emlékeztem azokra a dolgokra, amik történtek Daniellel. Ő szerelmes volt Lilbe, de a húgom nem kedvelte, mivel nem érdekelték a fiúk, és emiatt sokszor baja is lett Edwardnak.

Ne hogy félreértsetek, nem megerőszkolta, vagy ilyenek. Annyira azért még nem hülye, meg anyyi ideig nem is találtak, hogy ezt megtehesse, de például amikor ál e-mailcímen, vagyis hogy pontosítsak, az unokahúga mailjével megpróbált információkat megszerezni Joycetól, az azért nem volt szépnek mondható.

Viszont megbocsátottam neki - elég sok időbe telt -, de a bizalom, ha másodszor is megadják az embernek, akkor arra szinte biztos, hogy már jobban fog vigyázni.

Miközben a főfolyosó felé sétáltunk Daniellel, én megkérdeztem tőle, ami érdekelt.

- Miből gondoltad még évekkal ezelőtt, hogy Joyce bármilyen információt tud adni neked Lilianról?

A fiú mintha elgondolkodott volna. - Nem tudom. Ezzel én is tisztában voltam, hogy sok infót nem tudhat róla, de akkor valahogy meg voltam örülve érte, vagy mi, és minden érdekelt, ami vele kapcsolatos.

- Ja. És még mindig szerelmes vagy belé?

Daniel megállt egy térkép előtt, ami Amerikát ábrázolta, és rámnézett. A tekintete a távolba meredt, mintha én ott sem lennék.

- Csak szimplán kedvelem - válaszolta lassan, mintha ő sem lenne biztos abban, amit mondani akar. - Bár ha most hirtelen itt lenne, akkor lehet, hogy nem tudnék neki ellenállni, hogy ne játszadozzak a hajával.

Elmosolyodtam, és megint a reggel jutott az eszembe. Gondoltam, hogy elmesélem.

- Ő pedig nem tudná megállni, hogy meg ne verjen.

- Gondolod, hogy megpróbálná megtenni?

- Hát, amit ma reggel csinált, az azért nem volt semmi.

- Miért, mi volt? - kérdezte, miközben tovább indultunk.

- Alannel beszóltunk neki, mivel morcos volt, hogy mindenkinek lehetnek piros betűs napjai - tudod, amit tőled vettem. Erre ő úgy gyomorba vágott, hogy alig tudtam felkelni.

És akkor még biztos, hogy fáradt volt. Mi van akkor, ha ébren van?

- Nem semmi - vigyorodott el Edward. Hallottuk a csengőt, ami jelezte, hogy órára kell mennünk.

- Milyen órád lesz? - kérdezte.

- Töri - mondtam, és máris elképzeltem, amint kapok egy egyest, mert nem készítettem el a házi feladatomat. - És neked?

- Irodai alkalmazások. De nem csinállok rajta semmit, mivel nincs tanár. És remélem, hogy egy jó ideig nem is lesz.

- Jó neked - mondtam, mire ő együttérző pillantást vetett rám.

- Na ok, megyek, ha van valami, akkor írd - mondta, és már ott sem volt.

Ha nem tudnám, hogy varázslók nincsenek, akkor azt hinném, hogy hoppanált, gondoltam, és bementem az osztályunkba.

Ebéd közben elmeséltem Thomasnak, ami történt velem, mire, amikor ahhoz a részhez értem, hogy Joyce kiment Stellával, felmordult.

- Jó lenne megverni - mondta egyszerűen, és egy nagy adag milánóit tett a szájába.

- Mármint Joyt, vagy Stellát? - kérdeztem, és már a szemem előtt volt, amint Thomas pankrátor módjára a földre vágja Stellát, és Joyce-t pedig a falhoz csapja.

Na jó, ez enyhén szólva túlzás, mivel nem volt akkora, mint Edward, hogy meg is tudja verni őket, de jó volt eljátszozni a gondolattal.

- Talán mindkettőt.

-Ebéd után volt egy pár perc, amikor csak Stella, és én voltunk az osztályban, mire megkérdeztem tőle pár dolgot.

- Miért nem engedted, hogy én is...?

- Ha tudod a titkomat, hogy a te szavaiddal éljek, akkor miért kérdezed?

- nem t'om - mondtam, és zavaromban össze-vissza nyomkodtam a billentyűzetet.

Stella pakolt a helyén, és közben olyan hangot adott, mint amikor Andrew, a kiskutyánk liheg a nyári melegben.

Fogalmam sem volt, hogy mit csinálhatott, de elképzelttem, amint kinyújtott nyelvvel sóhajtozik, és elröhögtem magam.

- Mi az? - kérdezte.

Az orromat ekkor megcsapta Stella illata, amit korábban nem éreztem rajta, és ettől abbahagytam a nevetést.

- Semmi - hazudtam. - Csak olvastam egy jó dolgot a neten.

Felkeltem az ágyamról, és elindultam, hogy kirángassam a hűgömet a víz alól.

Nem hiába vannak a Lilian korú lányok ennyit a zuhany alatt.

Harmadik fejezet

Közelebbi ismeretség, bizalom és az éjszaka

Az ajtó előtt álltam. Nem hallottam, hogy folyt volna a víz, ezért bekopogtam.

- Gyere - szólta ki. Mikor beléptem a párás helyiségbe, majd becsuktam magam után az ajtót, még épp láthattam, amint Lil megtörli a haját.

A Stellával kapcsolatos érzéseim, amikor az osztályban csókolóztunk, hirtelen visszatértek, és mire észbe kaphattam volna, hogy mit csináljak, már késő volt.

Közelebb léptem a húgomhoz, és a számat az övére nyomtam.

Nem viszonzta, de nem is ellenkezett. Akkor nem tudtam, hogy miért.

A törülközője leesett a földre, mire a kezem egyből meg is találta a melleit.

Megállapítottam, hogy csaknem ugyanolyan fejlett volt, mint Stella.

A bal kezemmel simogatni kezdtem, a jobbal pedig megpróbáltam benyúlni a két lába közé, mindeközben a nyelvem már utat keresett a szájába.

Ekkor Lil észbe kapott, és úgy ellökött magától, hogy csaknem nekiestem a mögöttem lévő ajtónak.

- Mit, csinálsz? - szótagolta, és felvette az előbb leesett törülközőt. Biztos voltam benne, hogy nem azért, hogy azt rendeltetésszerűen használja, ahogy azt kell, hanem azzal akart bosszútállni rajtam. És jogos lett volna.

- Én csak... - kezdtem, de nem hagyott szóhoz jutni.

- Ne is próbálj meg kifogásokat keresni - fröcsögte, és magára tekerte a kezében lévő anyagot.

- Most kimegyek, és felöltözöm, aztán elmesélem szépen anyának, és apának, hogy a tesómnak kedve támadt közelebbi ismeretségbe kerülnie a húgával, mivel azt hitte, hogy a barátnőjével van egy fürdőben.

- Nem! - kiáltottam, és felugrottam a földről.

- Nincs is barátnőm! Megmagyarázom! De légy szíves akkor, miután megfürödtem, hadd menjek be a szobádba. Ott elmesélem neked, hogy az előbb miért történt az, ami.

- Ezen nincs mit megmagyarázni - mondta, és az ajtó felé sétált, mire én beálltam elé. - Kimennék, ha nem haragszol.

- Jó. De csak akkor, hogyha elmondhatom neked, amit szeretnék, és előtte nem mondod meg a szüleinknek, ami volt.

Lilian bosszúsan felsóhajtott.

- Oké - egyezett bele, mire én félreálltam, hogy ki tudjon menni.

Lilian szemszöge

Beérve a szobámba ledobtam magam az ágyamra, és még igencsak gyors szívdobogásomat próbáltam csillapítani azzal, hogy megnyugodok.

De ez még egy perc után is sikertelennek bizonyult.

Nem értettem, hogy Stevie miért próbált meg megcsókolni, és fogdosni engem. A saját húgát.

Steve szerelmes a húgába!, mondta a már reggelről ismerős hang a fejemben. Szerelmes beléd!

Ez nem lehet! Fúj! Képtelenség!, próbáltam meggyőzni magam.

Arra gondoltam, amit akkor éreztem, mikor megfogta a mellem. Kellemes érzés volt, ezt nem tudtam tagadni magam előtt. De akkor is. A saját bátyám csinálta!

Úgy vagyok vele, hogy ezek után sem, és talán egy jó ideig még nem is fognak érdekelni a fiúk, emiatt pedig még inkább távol tartom magam tőlük.

Mi történt volna, ha hagyom Stevennek, hogy benyúljon a lábam közé? Fogalmam sem volt. Próbáltam egy kis időre félretenni ezeket. Ha idejön a tesóm, akkor úgyis elmondd nekem mindent, mivel megbeszéltük.

Felvettem a pizsamámat, és bebújtam az ágyamba.

Elővettem a telefonomat, és videókat néztem. Tíz perccel később hallottam, hogy valaki kopog a szobám ajtaján.

Steve volt az. Mikor bejött, megkérdezte, hogy leülhet-e az ágyamra, mire én megengedtem neki, és elmondta, ami Stella, és közte történt az iskolában.

Ahogy a végére ért, hosszas csönd állt be kettőnk között.

Az egész történet alatt nem kérdeztem tőle semmit, de úgy látszik, ez fölösleges volt, mivel magától beszélt.

- És a fürdőben ezért volt, hogy megtörtént pár dolog.

Tehát nem azt hittem, hogy a barátnőm vagy, hanem egyszerűen megbolondultak az érzelmeim.

Pontosan nem érthettem meg, hogy miért volt vele ez, lévén még nem voltam együtt egy fiúval sem, nem úgy Alan, aki volt, hogy a szemem láttára nem egy barátnőm, vagy más lányok szívét törte már össze azzal, hogy otthagya őket.

És legvégül pedig mindhármunk közül Steve azért volt érdekes, mivel ő más suliba járt, mint mi, tekintve, hogy aliglátó volt, így nem tanulhatott abban az iskolában, amiben mi, és ezért nem tudtuk figyelemmel kísérni őt.

Magától pedig a szerelmi dolgairól igen keveset beszélt, vagyis inkább meghagyta a szüleinket, és így minket is abban a tévhitben, hogy neki bizony nincs barátnője, ezért nem volt mit beszámolnia egyikünknek sem.

Ismertem Stellát a táborból, amit Steveék iskolája szervezett.

Aranyos lánynak tűnt. Neki is, akárcsak nekem, szőke haja, és kék szeme volt.

- Nem mondod el anyának? - javasoltam. Én, ha a tesóm helyében lettem volna, szinte biztos, hogy beszélnék vele erről.

- Dehogy - vágott olyan arcot, mintha ez fel sem merülhetne, mint lehetőség.

- Akkor jó. Csak ne hogy baj legyen belőle, azt nem szeretném - figyelmeztettem jóindulatúan.

- Nem lesz semmi gond - rántotta meg a vállát.

- Viszont Danielnek tényleg igaza volt abban, amit egyszer mondott.

- Miben? - kérdeztem, és mérgesen állapítottam meg, hogy a mai nap folyamán már negyedszer járnak rajta a gondolataim.

- Hogy amikor a lányoknak megvan, akkor mindenre kaphatók.

- Bleáh! - húztam el a számat.

A legkevésbé sem tetszett a gondolat, hogy amikor nekem majd meglesz, akkor egy fiú bármit is akarjon tőlem.

Mondjuk nem, mintha egyetértettem volna vele, de ha arra gondoltam, hogy számára csak később derült ki az, amiért Stella nem engedte ugyanazt, mint, amit ő csinált a tesómnak, akkor nem tudtam hibáztatni.

- Ez szerintem nem mindenkinél igaz - mondtam végül, és elraktam az iPhoneomat.

- Vagy ha valakinél mégis, akkor az egy nagy hülye.

- Lehet - bólintott Steve.

- Csak tudnám, Edward miért ilyen perverz? - gondolkodtam hangosan. Meg fogom kérdezni tőle.

- Én nem kérdeztem erről, pedig ez engem is érdekel. Neked hátha válaszol rá - reménykedett Steve.

- Ma reggel írt nekem Instagramon - jegyeztem meg csak úgy. Nem értettem, hogy miért neki mondom el, és miért nem anyának.

- Érdekes - tűnődött. - Nekem egyáltalán nem mondott erről semmit.

- Azt hiszem, van egy tippem, hogy miért - lett vidámabb az arcom, mikor elképzeltem, amint Edward megtudja.

Steve kérdő tekintettel nézett rám.

- Mivel beleunt már folyton kérni téged arra, hogy mondd meg nekem, hogy válaszoljak egy üzenetére.

Elnevette magát, és én is mosolyogtam.

Bár az igaz, hogy a nyár alatt többször is azért nem tudtam írni a fiúnak, még ha szerettem is volna, mivel néha bizony Steve hajlamos volt belépni az Instagram-fiókomba, még annak ellenére is, hogy én ennek nagyon nem örültem, és akkor nem láttam Daniel üzeneteit.

Jó párszor történt már olyan, hogy az én bátyám a többszöri figyelmeztetéseimet semmibe véve, miszerint, ha azonnal nem lép ki a privát dolgaimból, megmondom a szüleinknek.

Ilyenkor ő rendszerint ovisnak nevez, mivel szerinte nem tudom egymagam megoldani a problémámat. Akkor én persze mindig ideges vagyok, és annak verekedés a vége.

Amint ismét eszembe jutottak az este történetek, komoly hangon megkérdeztem tőle:

- Visszatérve arra, ami nemrég volt, szeretnék kérdezni valamit. És próbálj meg őszintén válaszolni.

Ugye nem lesz több ilyen?

- Hát... - Steve felsóhajtott. - Megpróbálok uralkodni magamon. Csak amikor a jelenlétedben eszembe jut Stella, akkor olyan jó lenne pár dolgot csinálni.

- Arra gondolsz, ami az előbb történt? - érdeklődtem.

- Igen - bólintott a fiú. - Egyébként miért nem csináltál semmit akkor, amikor megcsókoltalak?

Egy pillanatra értetlen kifejezés jelent meg az arcomon.

- Mivel meglepődtem, ezért egyből nem tudtam ellenkezni. De, amikor már oda akartál nyúlni, akkor végre észhez tértem.

Steve szemébe néztem, és ugyanazt láttam, mint amit a fürdőben.

- Nézd, Stevie - mondtam. Mi testvérek vagyunk, és ezért nem szabad ezt csinálni.

Fogalmam sem volt, hogy egyáltalán miért tettem hozzá ezt, mivel ez valahogy a fiú számára is magától értetődőnek kellett volna, hogy legyen.

- Tudom - felelte zavartan, és elfordította a tekintetét, hogy ne keljen rám néznie.

- De mégis. Annyira jó lenne. Csak még egyszer, kérlek, Lil.

Megráztam a fejem. Ha arra gondoltam, amit akkor éreztem, amikor Steve megérintette a mellem, elfogott az az érzés, és megborzongtam.

- Nem lehet. Örülj neki, hogy nem mondtam el anyáéknak.

- Tényleg nem fogod? - kérdezte.

- Igen - bólintottam.

A fiú felállt, és elindult a szobája felé.

Mielőtt kinyitotta volna az ajtót, még hátra szólt.

- Jó éjt, Lilian.

- Neked is - válaszoltam, és amikor magamra maradtam a gondolataimmal, oldalra fordultam.

Megpróbáltam elaludni, de nem nagyon sikerült.

Sok érzés kavargott bennem egyszerre: harag, rémület, és még egy csomó olyan, amit nem tudtam szavakba önteni.

Egyfolytában csak egy kérdés ismételte önmagát az elmémben: miért?

Aztán magam sem tudom, hogy hogyan, de mégis sikerült elaludnom.

Az idő nagyjából kettő óra felé járhatott, amikor felébredtem. Rá kellett jönnöm, hogy nem volt véletlen.

A telefonom csipogott, és mivel az értesítési hangot nem vettem lejjebb, ezért sajnos meghallottam, hogy valaki egy közösségi oldalon aktív.

Mikor rápillantottam az értesítési ablakra, majdnem eldobtam dühömben a telefonomat, amikor annak a Hülye Danielnek a nevét láttam.

Mire észbe kaptam volna, hogy türtőztessenem magam, már mindegy volt. Ugyanis megírtam a fiúnak, hogy mit képzelsz, hogy csak úgy rámírsz? Éjszaka van, és jobban tenné, ha ő is aludna.

Erre kaptam egy laza hangvételi választ, hogy ő tökéletesen éber, és nem tud aludni, ezért beszélgetőpartnerre van szüksége.

Megkérdeztem tőle, hogy miért pont engem talált meg erre a célra, mire azt írta, hogy tudta, hogy a telefonom értesítési hangereje nincs levéve, így fel fogok ébredni rá. Zavart, hogy ennyire beszámítható vagyok.

- Ezek után rezgőre fogom rakni - írtam neki talán abban reménykedve, hogy ezzel megfenyegethetem, hogy nem beszélek vele többet.

- Mintha eddig nem tetted volna ezt - jött a válasz, és pár pillanattal később egy vigyorgó smiley is követte.

- Csak ha jól sejtem, akkor valamiért éppen ma, vagyis mivel már elmúlt éjfél, tegnap ez kiment a fejedből.

Tudtam, hogy miért lehetett ez. Steve miatt. Egy kicsit sokáig beszélgettünk, és ezért elfelejtettem. De nem fogom elmondani Edwardnak, az egyszer biztos.

Amire ekkor rájöttem, annak a jelentőségét először fel sem tudtam fogni.

- Te megőrültél! Mi lett volna, ha a telefonom épp kint van a szüleim közelében, és meglátják, hogy írsz? Ezt talán a családi dolgainkat kipletykáló tesóm elfelejtette mondani neked, hogy néha, amikor különösen figyelnek ránk, akkor ki kell adnunk a mobilunkat?

- Akkor elcseverésztettem volna az anyukáddal - válaszolta.

Ezek után meggyőződésemm volt, hogy Daniel szinte semmit sem képes komolyan venni ezen a világon.

- Akarsz is tőlem valamit? - kérdeztem. - Vagy csak a nagy semmiről beszélgessünk?

- Természetesen, Lil. Bár ha azt írtad volna, hogy készséggel állok a szolgálatodra, Lord Blake, akkor az jobban esett volna.

Hogyne, gondoltam. Vártam, hogy mikor fog írni. Bírtam, ahogy poénkodik, de az tény, hogy az éjszaka közepén pont erre vágytam volna a leginkább.

Villant a képernyőm, és megjelent rajta egy üzenet:

- Ami volt köztünk a múltban, arról te tudsz bármit is?

Elgondolkodtam a kérdésen. - Hogy érted ezt? - érdeklődtem egy kicsit meglepetten.

- Van tudomásod a levélről, amit írtam neked még három éve azelőtt, hogy a szüleid beszéltek volna velem?

- Milyen levél? Mi volt benne?

Nem akartam kíváncsinak tűnni, de valahogy mégis érdekelt. És akkor arról még csak fogalmam sem volt, hogy ez így, három évvel később, miért jutott az eszébe.

Nem hittem, hogy azokról a levelekről érdeklődött, amiket Steveen keresztül küldött el nekem, és, amiket alig tudtam elolvasni, már csak azért sem, mivel egy levelet említett.

- Tehát akkor nem - jelent meg a rövid üzenet. - Azt hiszem, akkor ez jól is van így.

Már nagyon érdekelt, hogy mit titkol, mire megírtam neki, hogy addig ugyan el nem megy aludni, ameddig el nem mond nekem mindent.

Tudtam, hogy a szüleim beszéltek a fiúval, de hogy mit, azt nem. Mondjuk nem is kérdeztem.

A telefonom megint csipogott, mire én gyorsan lenémítottam, és megnéztem, hogy most mi jött.

Egy üzenet egy ismeretlen számról, és benne mellékletként három szöveges fájl.

Abban a pillanatban nagyon rossz érzésem kezdett lenni, mire éreztem, hogy szinte még a hajam is égnek áll.

- Ha jól látom, akkor megkaptad, amit küldtem - jött egy üzenet az Instagramon. - A visszaigazoló SMS legalábbis ezt mutatja.

- Daniel. Te küldted azt a három csatolt fájlt? - kérdeztem. - Honnan tudod a számomat?

Nem. Az lehetetlen. És megértettem. Steve mondta el neki. Csak ő lehetett., Alannel nem tud kapcsolatba lépni, mivel neki nem tudja az Instagram elérhetőségét.

- Igen, én voltam - írta Daniel. - Steve mondta el a számomat a táborban még azelőtt, hogy bekövettelek volna Instán.

- De miért? - kérdeztem.

- A tesómnak ennyit érnék, hogy csak úgy, akárkinek kiadja az adataimat?

Persze, ismertem Edwardot, de egyszerűen mégsem szerettem volna önszántamból beszélni vele. Mondjuk ha letiltana, akkor lehet, hogy az nem lenne jó.

És miért is nem kedveltem őt? Ja, igen. Ahogy már tegnap reggel is gondolkodtam ezen.

Mivel szerelmes volt belém. De mi ezzel a baj? Csak volt. Az már elmúlt, megtörtént.

Vagy mi van, ha még most is?

Nem, azt biztosan nem!, áltattam magam, de egyszerűen mégsem hagyott nyugton a gondolat.

- Ne aggódj, nem zsaroltam meg - hozott vissza a valóságba a fiú következő üzenete.

- Stevenek szüksége volt egy Wi-Fi kulcsra, és ha azt meg akarta kapni, akkor valamit adnia kellett nekem cserébe.

- Hát mégis ezt csináltad - üzentem, és odaraktam egy dühös hangulatjelet.

Tehát ezen a módon tudott ismét - mivel még régebben Steve Viberén keresztül, négy éve beszélgettem vele, de, hogy miről, arra már nem nagyon emlékszem - kapcsolatba lépni velem, és a bátyám mégse önszántából adta oda neki a számomat.

Tudtam, hogy Steve néha eléggé befolyásolható.

- Ez olyan relatív, mint Einstein elmélete. De szerintem nézd meg az írásokat, amiket küldtem. Sokat gondolkodtam rajta, hogy megtegyem-e, vagy sem, de végül amellet döntöttem, hogy odaadom neked.

- Rólam írtad azokat? - érdeklődtem.

- Igen. kábé két, három éve.

Nem bírtam magammal, és megírtam a fiúnak a kérdést, ami foglalkoztatott:

- Daniel. Még szerelmes vagy belém?

A választ két perccel később kaptam csak meg. Biztosan gondolkodott, hogy hogy fogalmazza meg. Már majdnem bealudtam, de a betűk mintha új energiát adtak volna valahonnan.

- Tegnap Stevie is ezt kérdezte tőlem a suliban, és neked is csak ugyanazt tudom mondani, mint neki, vagyis talán lehet, hogy egy kicsit többet.

Csak kedvellek. Többet érzek irántad, mint barátság, de kevesebbet, mint szerelem. Pontosan még én sem vagyok tisztában az érzéseimmel, de megpróbálok gondolkodni rajtuk.

Ahogy olvastam a mondatokat, egy érdekes elmélet fogalmazódott meg bennem: ezt talán komolyan gondolja. Nem állna az érdekében, hogy játsszon a saját érzéseivel.

Megírhattam volna, hogy hagyjon engem békén, nem vagyok kíváncsi a gondolataira, de ha már megkérdeztem, akkor, még ha arra várnom is kellett, de tudni szerettem volna a választ.

- Minden benne van a dokumentumokban. 2015-től egészen addig, hogy a szüleid beszéltek velem.

Már nagyon izgatott voltam, és tudtam - nehezen vallottam be magamnak, hogy azokat az írásokat mindenképp el fogom olvasni, még ha nem is most, de a közeljövőben mindenképpen.

Akkor talán a vele kapcsolatos érzéseim is rendbejönnek majd.

A fáradtság újult erővel tört rám, de még egy valamit meg kellett, hogy kérdezzek, mielőtt elaludtam volna.

- És miért küldted el nekem, amiket rólam írtál?

Mikor megkaptam a választ, azt szinte már félig csukott szemhéjamon keresztül tudtam csak elolvasni.

- Már megtörténtek ezek a dolgok, ezért nincs jelentőségük. Ha elolvastad a jegyzeteimet, légy szíves, írd meg a gondolataidat. Jó éjt, Lil. Szép álmokat.

Negyedik fejezet

A nemvárt dolog, és a titkos világ

Reggel a történetek miatt majdhogynem alig sikerült rávennem magam, hogy felkeljek, akkor is csak azért, mivel anya bejött.

Úgy voltam vele, hogy soha nem leszek fenn éjszaka - suliidőben legalábbis semmiképp, mivel akkor nem tudok figyelni az órákon.

Amikor Stevere gondoltam, a vele kapcsolatos dolgok egyszerűen nem hagytak nyugodni. Valamit csinálnom kell, hogy megoldódjon ez a probléma.

Felöltöztem, és már épp elindultam volna a konyhába, amikor a szemem megakadt az érdekes módon nyitott szekrényemben lévő ruhaanyagon.

Eszembe jutott, hogy majd inkább holnap veszem fel, de tudtam magamról, hogy akkor mindig csak halasztanám a dolgot.

Még soha nem volt rajtam, ezért félttem is egy kicsit.

Decemberben, mivel akkor van a születésnapunk, én is sok mindent kaptam, mint a tesóim, köztük ruhákat is. De a topot akkor nem próbáltam fel, mivel úgy voltam vele, hogy jó lesz rám.

A kezembe vettem a könnyű anyagot, és jól megnéztem magamnak: olyannyira világoskék színe volt, hogy szinte már majdnem fehér.

Szép volt, meg minden, csak nem tudtam, hogy mit szólnak majd hozzá a suliban. A fiúk cikizni fognak-e miatta, és a barátnőim vajon kinevetnek?

Még soha nem beszéltem a hozzám közelálló lányokkal erről, mivel amikor például úszásnál, vagy tesinél öltöztünk, nekem sosem tűntek fel ezek a dolgok.

Azt gondoltam, hogyha igazán a barátnőim, és ha már ők is benne vannak ebben a helyzetben, akkor együttérzőek lesznek majd.

Ugyanakkor valahol Fogalmam sem volt.

Legyünk túl rajta, mondtam magamnak.

Levettem a pólómat, aztán egy kis időbe beletelt, míg sikerült felvennem a topot. De legalább már tudtam, hogy hogy kell.

Odaléptem az ablakhoz, és megnéztem magam az üvegben.

Amit láttam, attól szinte még a lélegzetem is elállt. Egy hihetetlenül csinos lány nézett velem farkasszemet.

Először el sem hittem, hogy én vagyok.

Visszavettem a pólóm, és örömmel állapítottam meg, hogy nem látható, ami alatta van.

Mondjuk eddig sem látszottak feltűnően a melleim ruhán keresztül, mivel nem nagyok még a tegnapi felfedezett változás ellenére sem. Pedig azt hittem, hogy az emberek eddig is látták, csak nem mondták.

De most, hogy rajtam volt, és ismét megnéztem magam, először csak pólóban, aztán úgy, hogy alatta volt a top is, a változást csak akkor lehetett látni egy kicsit, hogyha az illető fél méternél is közelebb volt hozzám, de erre igen kevés esély lehetett, ha csak nem egy barátnőmmel beszélgettem valamiről úgy, hogy azt senki más ne hallhassa.

Rámosolyogtam a tükörképemre, és elindultam reggelizni.

Senki nem vette észre, hogy történt volna valami, aminek nagyon örültem.

De, mielőtt elindultunk volna, mikor a tesóim veszekedni kezdtek egy tábla csokin, amiről Steve azt állította, hogy az övé, Alan pedig azt, hogy a suliból kapta - na de ugyan mégis kitől - én férrehívtam anyát, és elmondtam neki, hogy mit láttam magamon tegnap este, fürdés előtt, ezért már használom a szülinapi ajándékot, amit vett nekem.

Örült neki, és megígérte, hogy délután, mikor hazaérünk, mielőtt véget nem érne még a fagyiszezon, meghív engem egy nagy kehely fagyira.

Nagyon belelkesedtem, és mosolyogva figyeltem, amint elveszi tőlük az édességet, amit szinte már majdnem széttéptek. Azt mondta, hogyha ma vacsoráig kibírják, hogy nem verekednek, akkor mindketten megkaphatják a csoki felét.

Beérve a suliba a barátnőm, Emmi azzal fogadott, hogy testnevelés helyett úszás lesz.

Alan idők közben eltűnt, és a barátai körében bukkant fel ismét.

- Ugye ezt nem mondod komolyan? - kérdeztem hitetlenkedve.

- Dehogynem - sétált oda kettősünkhöz a másik barátnőm, Mia.

Ők álltak a legközelebb hozzám, és amin reggel gondolkodtam, most megint eszembe jutott. Lehet, hogy megkérdezem tőlük.

- Fogadni mernék, hogy nincs nálad az úszócuccod - mondta Emmi, és elvigyorodott.

Lehet, hogy igaza van, gondoltam, de nem mondtam semmit, hanem odasétáltam a szekrényemhez, és kinyitottam.

A barátnőim követtek a pillantásukkal. Belenéztem, és a tornaszákom mellett megtaláltam a táskámat, amiben az úszóruhám, és a törülközőm volt.

Megkönnyebbülten sóhajtottam. Mikor a mögöttem álló két lány felé fordultam, Mia csalódott, ugyanakkor mégis szórakozott tekintetével találtam szembe magam.

- Reménykedtél, mi? - kérdeztem, és becsuktam a szekrényem ajtaját.

- Valahogy úgy - beszélt helyette Emmi.

- Tudod, nem fog úszni, és így sajnos nem lesz társasága. Látszott az arcán, hogy tetszik neki a dolog.

- A kis Miának bizony...

Ekkor a megnevezett úgy állba vágta a másik lányt, hogy a lendülettől feldöntötte az éppen a kis csoportunkhoz nyugodtan sétáló Sarah-t.

- Már csak azért is elmondom - folytatta Emmi, miközben felállt, és segített a szerencsétlenül járt lánynak.

- Nem mered - susogta Mia. - Mivel akkor meghalsz.

- Ugyan már - nevetett a másik barátnőm.

- Tehát, Lil. Ott tartottam, hogy a napokban Miának...

A lány most úgy gyomorba rúgta Emmi, hogy egy pillanatra tényleg megijedtem, hogy esetleg komolyan megsérült.

A földre zuhant, de a kitartása még ekkor is hihetetlenül nagy volt.

- Megjött, aminek bizony meg kell jönnie - fejezte be a mondanivalóját, és amikor Mia megpróbált belerúgni egyet, én meglendítettem a kezemben lévő úszószakot, ami épp elég volt ahhoz, hogy annyi időre elterelje a figyelmét, ameddig Emmi fel nem áll.

Egy kicsit elcsodálkoztam, hogy már Mia is nagylány lett.

- Gratulálok hozzá - mondtam vigyorogva, mire a barátnőm gyilkos pillantást vetett felém.

- Remélem, hogy nemsokára már neked is meglesz - mondta. - Amikor segítséget próbálnál kérni akárkitől, még a csillagokat is lehoznád neki az égről, csak azért, hogy véget érjen az egész, amitől ez olyan kurvára elviselhetetlen.

Éreztem, hogy nem bírom már sokáig, és felképelem, ha ezt nagyon gyorsan nem hagyja abba.

Ahogy már korábban is mondtam, nem a fájdalom miatt - mivel anya mesélte nekem, hogy vannak lányok, akiknél az is van - lettem ideges, ha erre gondoltam, mivel úgy, hogy teljesen megbizonyosodjak arról, hogy ez amiatt van, még nem éreztem, hanem ahogyan mondta.

Mintha örült volna annak, hogy engem idegesíthet.

- Nem annyira rossz az - szállt vitába vele Emmi. - Ki lehet bírni. Csak aki gyenge, az elesik.

Mia felhúzta az orrát.

- Én sem úszom, tehát velem, ha szeretnél, akkor tudsz beszélgetni - mondta csak úgy mellékesen beleszólva a barátnőim csevegésébe Sarah, és elsétált.

Nem szerettük, mivel folyton hisztizett.

- Akkor ne ússzál - morogta oda a távolodó lánynak Mia. - Fürödj meg a véredben, és végül abba fulladj bele. Ámen, utállak. Szia.

Emmi hirtelen olyan döbrent képet vágott, mintha most jött volna rá, hogy a föld az nem lapos.

- Hú! - csodálkoztam.

Csettintettem az ujjaimmal. - Ennyire szép imát még nem hallottam.

- Ha van Isten, akkor remélem, hogy ezt most hallotta - mondta Emmi, és egyszerre robbant ki hármunkból a nevetés.

Az iskolánknak nem volt uszodája, ezért busszal kellett elmennünk egy direkt erre a célra fenntartott helyre, így egy kicsit előbb kellett, hogy elinduljunk.

Azok is jöttek, akik nem úsztak, azonban az igazolásuknak, amin az volt, hogy miért nem vesznek részt az órán, feltétlen náluk kellett, hogy legyen, ellenkező esetben ment az egyes az ellenőrzőbe, ami viszont elég érdekes volt. Úszásból egyest kapni?

Hat évvel ezelőtt, mikor először mentünk úszni, Emmi, Mia és én, mivel mi elsőtől kezdve barátnők voltunk, komolyan elgondolkodtunk, hogy úszásból hogyan lehet egyest szerezni azon kívül, hogy nem hoz igazolást a tanuló.

Úgy voltunk vele, hogy csak az kaphatja meg ezt a szörnyű jegyet, aki megfullad a vízben. Mi már akkor sem voltunk ennek még a közelébe sem, mivel talán az osztályból nekünk volt a legnagyobb tapasztalatunk a lányok között.

- Ha így is lenne, egy nagy hibája viszont volna ennek az egésznek - gondolkodott hangosan Mia.

- Mégpedig az, hogyha a gyerek meghal, akkor a tanár miért pazarol energiát arra, hogy beírja azt az egyest?

Emmi, ahogy azt megszokhattam, egyből válaszolt:

- Hogy maradjon valami az utókornak.

Az emlékeimből kikökenve észrevettem, hogy Mia egy ideje már a szemem előtt integet a kezével.

- Hm? Mit is mondtál? - kérdeztem, és zavartan a fülem mögé túrtam egy szőke hajtincsemet.

- Csak azt - sóhajtott a lány -, hogy amikor megvan, az tényleg nem jó.

- Ja, értem - mondtam, mivel nem nagyon tudtam mit hozzászólni ehhez. Majd én is megtudom, amikor meglesz nekem.

- Ahogy mondtam, nem mindenkinél olyan elviselhetetlen, mint nálad - folytatta Emmi a Miával félbehagyott témájukat.

- Én például, mivel nekem tizenegy évesen volt az első, akkor alig tudtam csinálni valamit, sokszor ezért is volt, hogy nem jöttem suliba olyankor, ha még emlékeztek, de már teljesen megszoktam.

Lehet, hogy Lil észre se fogja venni, hogy történik valami.

Jó lenne ezt hinni, gondoltam magamban.

Becsöngetés előtt tizenöt perccel elindultunk, és amikor már a buszban ültünk, elhatároztam magam, hogy megkérdezem a barátnőimet arról, amire kíváncsi vagyok.

- Figyeljetek, lányok - mondtam halkán, és éreztem, hogy tudták, most komoly témát szeretnék felhozni.

- Ti hogy voltatok azzal, amikor... hm... ott felül változni kezdtetek, és már hordanotok kellett valamit a póló alatt a trikón kívül?

Arra lennék kíváncsi, hogy ez kinek, mikor volt, és ezt hogy élte meg?

Látszott a két lányon, hogy elgondolkodik. Egy kis idő után Mia megszólalt:

- Én tízéves koromban kezdtem el hordani topot, anyával vettem meg, és annyira nem aggódtam, hogy cikizni fogtok miatta, vagy sem, mivel azt mondta, hogy ilyenkor még a kislányok túlságosan szégyenlősek ahhoz, és hiába jó barátnők, meg ismerik egymást, hogy annyira megalázzák a másikat, hogy egy ilyen dologgal cikizzék a másikat.

De már melltartót használok, bár lehet, hogy inkább visszatérek a tophoz, csak egy kicsit nagyobb méretben.

- Ez szerintem nem megalázás - mondtam, mikor láttam, hogy Mia befejezte a történetét.

- Csak szívatják egymást a lányok, ennyi az egész.

- Végülis, igaz. Ha meg egy fiú beleszól, akkor jól elbánnak vele - utalt Mia a tavalyi év utolsó pár heteiben zajló egyik incidensre, amikor egy hetedikes úgy gondolta, hogy kiszemeli magának Emmit, és a folyosón, mindenki előtt, néhány tanár, és gyerek szeme láttára poénból hátulról felhúzta a pólóját, hogy megnézze, a barátnőm visel e már valami olyat alatta, amire esetleg érdemes figyelni.

Erre ő úgy bedühödött, hogy a fiúnak, azt hiszem Jacksonnak hívták, a lába közé rúgott.

Még azon a napon orvoshoz kellett mennie, mivel valami baja lett ott.

Miközben beszélgettünk, a busz elindult.

- Én hétéves voltam, amikor a nővéremen láttam, hogy már használ melltartót, és én is szerettem volna egyet - mondta Emmi.

- Vettem veled egy topot, viszont akkor még egy kicsit nagy volt rám. Aztán kilencéves koromban, még nem kellett volna, hogy használjak, de én mégis szerettem volna, mivel így különlegesnek éreztem magam.

- Igen, erre emlékszem - bólogatott Mia. - Az osztályban a lányoknál te kezdted el ezt, aztán azok is topot hordtak, akiknek még egyáltalán nem is kellett volna.

Nekem is beugrott az egyik teszi óra a harmadik évünkből, amikor kiderült öltözés közben, hogy Emmi már egy kicsit fejlettebb, mint mi.

- Miért érdekelt ez, Lil? - kíváncsiskodott Mia.

- Hát, mivel már én is hordok topot - próbáltam mondani úgy, mintha ez teljesen természetes lenne, de elpirultam.

- Hisz ez szuper! - kiáltotta vidáman a két lány talán egy kicsit hangosabban a kelleténél, mire én a szám elé tettem a mutatóujjam, jelezve, hogy ezt halkabban, ha lehet.

Megértették a célzást, és alacsonyabb hangerővel folytatták:

- Ennek öröme mit szólnátok, ha elmennénk fagyizni sulis után? - javasolta Mia.

- Benne vagyok - mondta habozás nélkül Emmi.

- Én is - egyeztem bele. - Anya is tudja, mivel ma reggel elmondtam neki, hogy már használom a topot, amit vett nekem. Megbeszélem, hogy ti is hadd jöhessenek el fagyizni, mivel ő is ezt mondta, hogy akkor eszünk egyet dél után.

- Okés - bólintottak a barátnőim. Már alig vártuk, hogy véget érjen az iskola.

Rövid idővel később meg is láttam a helyet, ahol úszni szoktunk.

Megérkeztünk, és kiszálltunk a buszból.

Ahogy beléptünk az épületbe, azonnal feltűnt, hogy a nyáron bizony változott a hely.

A falakat zöldre festették, és sok helyre még szőnyeget is raktak, a hatalmas üvegablakokról nem is beszélve, amik most beengedték még azt a kevés napsugarat, amit a nyár utolsó napjai tartogattak.

De az öltözőbe érkezésünkkor néztünk csak nagyot. Nem egy nyílt tér volt már az egész helyiség, ahogy tavaly, hanem olyan ajtók voltak a falakon, és legalább harminc, amik mögött az emberek kényelmesen át tudtak öltözni anélkül, hogy közben attól kellett volna tartaniuk, hogy megláthatják.

- Ez ám a változás! - kiáltotta Emmi, és körbemutatott.

Kinyitottam egy ajtót, hogy bemenjek, amikor felfedeztem, hogy ez csaknem akkora, hogy még két ember is át tud öltözni anélkül, hogy összekevernék a cuccaikat, mivel a falakon még két kissekrény is volt.

- Ezt nézd! - hívtam fel a barátnőm figyelmét, amikor az be akart volna menni egy másik fülkébe.

Odasétált hozzám, aztán meglepődött, és elmosolyodott.

- Gyere - intett, és mikor bent voltam, bezárta az ajtót a zárban lévő kulcs segítségével.

A két szekrény fölött egy tükör foglalta a helyet, ami a fal egy jó részét betakarta.

Nekem is kellene a szobámba, gondoltam.

De nem leszek olyan, mint pár ember, akit a neten látni, és akik órákat képesek nézni magukat.

végülis egy zsebtükör is megteszi. Meg is kérem majd anyát, hogy vegyünk egyet.

Vetkőzni kezdtem, és észrevettem, mikor épp a nadrágomat vettem le, hogy Emmi nagyon figyel.

- Ezért akartál te bejönni velem egy fülkébe, mikor megmutattam, hogy két ember is elfér benne - mosolyodtam el.

- Eddig is láttalak már meztelenül, csak kíváncsi vagyok, hogy milyen a top, ami rajtad van - mondta.

Mivel alulról még nem vetkőztem le teljesen, ezért a pólómhoz nyúltam, és egy gyors mozdulattal megszabadítottam magam tőle, majd a jobboldalamon lévő szekrénybe, ami közelebb esett hozzám, tettem azt.

- Hú - ámult el, amikor meglátta rajtam a topot.

Fülig ért a szám, hiszen még én is emlékeztem a képre, amit reggel láttam az ablaküvegben.

Jobbra néztem, és megállapítottam, hogy most is ugyanolyan csinos vagyok, mint nemrég.

- Azta, nagyon csinos, - suttogta még mindig hitetlenkedve Emmi.

- Köszö - mondtam. - Reggel attól félttem, mikor először felvettem, hogy majd ki fogtok nevetni.

A velem szemben vetkőző lány kérdően pillantott rám. - Ugyan már, Lil. Miért tennénk ilyet? Ha ezt csinálnánk, azzal csak azt érnénk el, hogy mindenki hülyének, és szűk látókörűnek nézne minket, önmagunkról nem is beszélve, ha van némi önismeretünk.

Miközben felvettem a fürdőruhámat, megvontam a vállam. - Hát nem tudom. Mivel csak úgy jó szívatni a másikat, ahogy a buszban is beszélünk.

- Nem nagyon van értelme, ahogy mondtam - mutatott rá a nyilvánvalóra, ami már nekem is egy ideje ott volt a fejemben.

Bólintottam, hogy egyetértek vele, és amikor ő is elkészült, együtt léptünk ki az öltözőhelyiségből.

A tanár nemsokkal utánunk érkezett meg, úgyhogy nem késtünk el.

Akik nem úszhattak, azok leadták az igazolásukat, és nézték, amint elindulunk a medence felé.

Ahogy beléptünk, arra számítottunk, amire egy évvel ezelőtt, hogy a terem közepén ottlesz a kétméteres úszómedence, de nagyot néztünk, amikor csaknem hét másik újat is megláttunk.

- Ezt hogy? - kérdezte döbbenten Emmi.

- Nem is gondoltam volna, hogy ez a hely ekkora - mondta lenyűgözve Amanda. Ő is egy barátnőm volt, de nem állt olyan közel hozzám, mint Emmi, és Mia.

- Bizony - mondta a tanárunk, Eliot. - Az uszoda év végén megnyert egy nagyon jó pályázatot, ezért fürdőkomplexum lett belőle.

Hétköznap uszodaként funkcionál az iskolás gyerekeknek, hétvégénként viszont velnesfürdőként üzemel.

Ha jól úsztok, akkor óra után, mivel az igazgató van olyan kedves, és bekapcsolja a hullámfürdőt, akkor átmehettek oda.

Egyik ámulatból a másikba estünk. Egyszerűen hihetetlen volt. Egy nyár alatt ennyi újdonság. Felfoghatatlan.

- Ha oda néztek - mutatott balra a férfi, aki nagyjából a harmincas éveik közepén járhatott -, ott van egy ajtó. Na, mögötte még most is munkások dolgoznak, mivel a medence park igazgatója úgy szeretné, hogy legyen egy külső része is. Jövő nyáron már jöhettek ide strandolni.

Bár az már csak az én véleményem, hogy a Balaton az jobb, de mindegy. Most viszont indulás a lila medencéhez, ott fogunk úszni! - adta ki a parancsot.

Mikor én következtem, alig mertem a lépcsőn beleereszkedni a vízbe.

- Fff!... Úúú... de hideg! - ordítottam, mikor teljesen leérkeztem a medence aljának a sekély részére.

- Ússzon, Ms. Payne! - hallottam meg a tanárunk hangját.

- K... k... könnyű a... azt mo... mondani onnan kintről! - kiabáltam, miközben a mögöttem lévő fiúk, és valamilyen hihetetlen módon Emmi is, beleugrottak a vízbe.

- Ááá, ez tényleg naaagyon hiiideeeg! - kiáltott egy lány, Emily.

De jó, legalább más is így érzi, gondoltam.

- Tapasztalt vagy, vagy sem a vízben? - kérdezte Emmi, és mellém úszott.

- Nekem is hideg, elhiheted. De ha elindulsz, akkor nem fagysz idő előtt halálra - mondta, és nekilátott, hogy leússza a bemelegítő tíz hosszát.

- Adok én neked tapasztalatot - morogtam, és már épp utána vettem volna magam, amikor egy ismerős alak került mellém. Alan volt az.

- Szia, Lil, drága húgocskám. Egyél egy kicsit többet, és akkor nem lesz az, hogy megfagysz.

- Ez nem attól függ - mondtam, és bevizeztem a hajam.

Majd megint száríthatom egy csomó ideig, gondoltam. De sajnos az úszás ezzel járt. Máskülönben szép volt, mondjuk néha nem tetszett, mivel jobban szeretem, ha inkább göndör.

- Arról ne is álmodj, hogy úgy fogok enni, mint Steve. Azt máshogy hívják - fintorodtam el.

Alan elvigyorodott. - Hát, te tudod - válaszolta, és ő is elúszott.

Mély levegőt vettem, és követtem a többieket.

Ahhoz képest, hogy ez volt az első úszásóránk hetedikben, szerintem egész jól teljesítettem.

Huszonöt hosszt sikerült leúsznom. A Balatont én is jobban kedveltem, mivel úgy voltam vele, hogy melegebb.

Elhatároztam magam, hogy az óra után megkérdezem Eliotot, hogy vajon hány fokos ez a víz, és a Balaton.

Óra vége előtt öt perccel a tanár megengedte, hogy játszunk a medencében, vagy átmenjünk a másikba. A második lehetőséget kihasználva az osztály negyede át is ment.

Mi, akik az úszómedencében maradtunk, azt játszottuk, hogy lemerülünk a víz aljára, és azt fogjuk tesztelni, hogy ki, meddig bírja odalent.

Megkértük a tanárt, hogy mérje nekünk az időt, mire ő készséggel eleget is tett ennek. Megjegyezte, hogy régen, amikor nagyjából ő is annyi idős volt, mint most mi, játszottak ilyet a barátaival, és ő egy perc, húsz másodpercig tudott levegő nélkül maradni.

Ezen nagyon elcsodálkoztunk. Pár fiú azt mondta, hogy ők bizony utol fogják érni, mire a tanár rájuk mosolygott.

- De már nem hiszem, hogy menne annyi ideig - töprengett, és beállította a stoppert.

Mikor mondtuk neki, hogy elkészültünk, ő elkezdett visszafelé számolni.

- Három - hallottuk, mire én gyorsan megpróbáltam rendezni a légzésem.

- Kettő - hangzott a következő szám, és most kifújtam az eddig benttartott levegőt.

- Egy! - kiáltotta, mire nagy levegőt vettem, és hagytam, hogy a testem lesüllyedjen a víz alá.

Miközben a medence fehér kockakövein feküdtem, feltűnt, hogy lámpák vannak körbe a falakon.

Ettől olyan érzésem lett, mintha egy kis tengerben lettem volna, ahol, mint apró villanások, állatok úszkálnak.

Megpróbáltam nem kifújni a levegőt, és ez még egy jó ideig sikerült is.

Hallottam, amint valaki felúszott a felszínre.

- Tíz másodperc! - kiáltotta Eliot.

Nem mentünk nagyon mélyre, körülbelül egy méter, és negyven centinél járhattunk.

Hirtelen olyan érzés fogott el, mintha már nem a saját testemben lennék. Soha nem volt még velem ilyen, de nagyon érdekes volt.

Mély levegőt vettem, és fura módon ez sikerült.

- De hát a vízben vagyok - futott át az agyamon.

- A tested igen, ott van - hallottam egy nagyon ismerős, ugyanakkor mégis ismeretlen hangot a fejemben.

- Ki vagy? - kérdeztem a láthatatlan hangot, és elkezdtem forogni körbe-körbe.

Feltűnt, hogy mennyire világos fényekben pompázik a hely, ahová kerültem.

Nem volt padló és plafon, ezáltal mintha nyílt téren álltam volna.

- Daniel vagyok, és te az elmémbe vagy - mondta megint a hang.

- Hm? Ezt nem értem - lepődtem meg.

- Nem is baj - felelte a Danielnek nevezett valaki.

Előttem valami olyan váratlanul villant fel, hogy be kellett csuknom a szememet egy pillanatra.

Mikor kinyitottam, olyat láttam, ami nekem valahogy túl sok volt egy napra. Pedig még nem is történt semmi érdekes.

- Ez is sikerült - mondta. - Hello, Lil.

- Óóó... hogy mi? Daniel? - értetlenkedtem. Ugyanis ott állt ő, teljes életnagyságban. A lábán egy fehér tornacipő volt, fölötte pedig farmert viselt, a nyakában pedig egy medál világított egy ezüst láncon.

- Igen, én vagyok - mondta, és kacsintott. Mögötte megjelent egy üvegből készült fal, aminek most hanyagul nekidőlt, és rámnézett.

Fogalmam sem volt, hogy miért érdekelt, pedig nyilvánvalóan teljesen fölösleges volt a kérdés itt, és most, mivel a fiú biztos, hogy nem ezért oldotta meg tudom is én, hogy hogyan a velem való beszélgetést ezen a módon.

- Nyár van, Edward. Hogy tudsz ilyenkor farmerbe lenni?

A fiú elnevette magát. - Gondoltam, hogy valami ilyesféle kérdésed lesz. Itt nincs olyan, hogy nyár, Lilian. Azért nem érzed a hőmérsékletet, mivel az emberi agy hatalmasabb annál, hogy alpból ilyen jelentéktelen dolgok bele legyenek programozva.

De, mivel a kérésed számomra parancs, ezért legyen úgy, ahogy akarod. Csettintett, és egyszerre a táj megváltozott. Már egy mezőn álltunk, és most Edward a fal helyett egy fának támaszkodott, a kezét pedig zsebre tette.

Mikor magamra néztem, egy póló, és rövidnadrág volt rajtam.

Ahogy felismertem az öltözetet, majdnem összeestem a képzeletbeli mező közepén, ahol voltunk.

- Ezeket a ruhákat már rég kinőttem! És most mégis jók rám! Ez hogy lehet? - kérdeztem hitetlenkedve.

Válaszul a fiú intett a kezével, mire a levegőben megjelent egy fotó, amire az volt írva, hogy három évvel ezelőtt.

Egy hintaágyban ültem a rózsaszín nadrágomban, és a kék, csuklógig érő felsőmben, mellettem pedig egy lány, akinek el volt törve a karja, ezt láttam, mivel be volt gipszelve.

Mikor Daniel észrevette, hogy feltűntek számomra a jelen, és a múltbeli személyem közti méretkülönbségek, megszólalt:

- Igen, ez nagyon jó, meg minden. Az egésznek a szépséghibája csak annyi, hogy most nem tudom, hogy hogy nézel ki. Bár a magasság az stímt.

Mivel mondtad, amikor idehoztalak, ezért tudom, hogy te tulajdonképpen úszáson vagy, de azt nem, hogy hol. Hm, mindegy is, ez lényegtelen.

Vizont ha meg szerettem volna tudni, hogy jelenleg milyen a fizikai megjelenésed, akkor oda kellett volna, hogy teleportáljak.

Nagyon sok mindent nem értettem, és úgy éreztem, hogy mindjárt megőrülök a sok információtól.

- Az arcod mindent elárul. Nem baj, majd elmagyarázom, ne aggódj - jegyezte meg egyszerűen.

- Hogy tudtál idehozni? - tettem fel azt az egy kérdést, ami hirtelen eszembe jutott.

- Itt a hiba - sóhajtott Daniel. - A képed, amit még három évvel ezelőtt csináltam rólad a táborban, az alapján hoztalak ide. Csoda, hogy nem az időn keresztül materializálódtál, mivel akkor igencsak nagy bajban lettem volna.

Mármint úgy értem, hogy nem azzal a Liliannel beszélhettem volna, akivel akartam.

Ezért jók rád azok a ruhák, amiket a fizikai tested szerint már kinőttél.

- Na nee - mondtam magamnak, és megráztam a fejem. Ugye ez csak egy álom?

- Mintha valami fantáziavilágba kerültem volna - intéztem a szavaimat Danielhez.

- Lényegében az is. Az elme az agynak az a része, ami túlmutat az emberi korlátokon. Azt csinálhatsz, amit akarsz. Nem csak én, hanem te is.

Hirtelen elhatározással arra koncentráltam, hogy legyen a kezemben egy sportszelet, mire az meg is jelent előttem.

- Nem tudom elhinni - néztem döbbenet a fiúra.

- Bontsd ki, és edd meg - mutatott az édességre.

Gyorsan széttéptem a papírt, és beleharaptam a csokiba. Ugyanolyan íze volt, mint a valóságban.

Daniel előtt megjelent egy kávé a levegőben, mire ő a kezébe vette, és ivott belőle egy kicsit.

- Ilyenkor az agyadat használod, de ha energiapótlókat, mint neked a csoki, és nekem a kávé, használunk, vagy ha pihensz, mikor visszatérsz a fizikai valóságba, akkor újratermelődik a már elhasznált energia, és a tested is visszatöltődik.

Megettem a csokit, majd eltűntettem a papírt. Danielre néztem, és elnevettem magam.

- Én is ezt gondoltam, amikor rájöttem. - Hogy azt hittem, megőrültem, és hogy egy érdekes videójátékkal játszom, ami a virtuális valóságnak valami nagyon új változata.

De ez nem az. Ez a szimpla valóság, Lil - lépett közelebb hozzám. - Csak az embereknek nincs kedvük ezzel kísérletezni.

Pedig ha tudnák, hogy ez micsoda hatalommal jár - töprengett. - Talán pont ezért jó, hogy sokan nem tudják kihasználni az agyuk száz százalékát. Biztosra veszem, hogy akkor nagy háborúk lennének, és a világból már semmi nem lenne, ha valahogy kihatnának a valóságra.

Ez olyan, mintha varázsolnánk - mondtam, és közben próbáltam megértetni az agyammal, hogy ilyen is van.

Edward bólintott. - Nem varázslatnak mondanám, hanem a teljes emberi hatalom használatának. Lényegében, ahogy mondtam, egyszerűen az elméd erejét aknázod ki ezzel.

Kíváncsi lettem valamire, és elképzelttem, amint megjelenik egy óra, ami az időt mutatja.

- Az idő múlása is egy érdekes dolog - sétált mellém Daniel, és az órára nézett.

- Ha erős az elméje az illetőnek, vagy ha fejleszti, akkor - a multkor azt olvastam - hogy akár azt is el tudja érni, hogy amikor a saját agyában van, akkor teljesen megállítsa az időt a fizikai, és az elmében lévő mentális teste számára.

Viszont ha én például a te elmédben lennék, akkor ott ugye pontosan úgy telik az idő, mint a valóságban, mivel még nem fejlesztetted, hogy lassítani tudd. Ellenben én, ha azt szeretném, hogy ne teljen az idő, akkor az akaratom szerint, megfelelő erővel, ez sikerülhet.

Nekem ez még nem nagyon ment, de így is azt hiszem, csaknem egy perc telhetett el a fizikai világban, ameddig távol voltál.

Tudni szeretnéd, hogy hogyan tudsz te is bemenni az elmédbe? - kérdezte.

Megráztam a fejem. - Épp elég volt ez, de majd talán lehet, hogy egyszer kíváncsi leszek rá, és megkérdezem tőled - mondtam, mire elmosolyodott.

- Azt hiszem ideje lenne menned - szólalt meg egy kis idő múlva.

Az óra számlapja, amin korábban az egy perc volt látható, most elmosódott, és helyette harminc perc jelent meg rajta.

- Nem semmi - nézett rám a fiú, és én is nehezen hittem csak el.

- Fél órát beszélgettünk - hoztam a tudomására a már így is nyilvánvaló tényt. - De olyan rövid időnek tűnt.

- Igen - hallottam a hangját, merthogy látni már nem láttam semmit. Éreztem, hogy mindaz, ami nemrég még a környezetem volt, most egyre halványabb.

- Még találkozunk, Lil. Ha valamikor bejössz az anyukáddal együtt Steveért, akkor lehet, hogy összefuthatunk.

Ötödik fejezet

Ígéret és következmény

A fizikai világ úgy robbant be az elmémbe, ahogyan nemrég megszűnt.

Felrúgtam magam a felszínre, és amikor a fejem már kint volt a vízből, nagyot szívtam az éltető oxigénből.

- Ötvennégy másodperc - hirdette ki az eredményt Eliot. - Gratulálok, Miss. Payne. Ön lett a legjobb.

Kap egy ötöst, mivel jól úszott, és a játékban is a maximumot hozta ki magából.

- Köszönöm - mondtam zavartan, mire elmosolyodott.

- Ne köszönje, Lilian. Megdolgozott azért az ötösért. Az iskolában beírom a jegyet az ellenőrzőjébe.

Mikor a zuhanyzók felé sétáltunk, megkérdeztem a tanárt, amire kíváncsi voltam.

- Mr. Winston. Melyik a hidegebb? Ez a medence, amiben úsztunk, vagy a Balaton?

- A Balaton - válaszolta.

- De miért? - kérdezte Emmi, és megállt mellettem. - Nekem olyan érzésem volt, hogy ez a medence hidegebb.

- Amikor belemegy, akkor annak tűnik. De ha már megszokta a teste, mivel lehűl a víz miatt, akkor viszont nem. - A Balatont pedig folyton melegíti a nap, ezért érezhetik melegebbnek.

- Értem - bólintott Emmi.

Húsz perccel később már a buszban voltunk, ami elindult vissza, a suliba.

Biztos, hogy nem tudtam volna ötvennégy másodpercig lent maradni a víz alján, ha Daniel nem materializál az elméjébe.

Mintha csak gondolnom kellett volna a versenyre, több osztálytársam is megkérdezte, hogy mi volt a titkom.

Ugyanazt mondtam nekik is, mint Emminek az öltözőben, hogy sokat gyakoroltam a nyáron. Bár ez nem teljesen volt igaz.

Nem szerettem hazudni, és azt sem szerettem, ha nekem hazudik valaki, de a medencében történt dolgokat még nem tudtam teljesen elrendezni magamban, és muszáj volt kitalálnom valami magyarázatot.

A fejemet a kezemre hajtva majdnem elaludtam, amikor valami az eszembe jutott.

Ha tényleg korlátlan az emberi elme hatalma, akkor Daniel akár azt is megtehetné volna, hogy törli az emlékeimet a történetekről.

Mondjuk annak nem nagyon van értelme.

Akkor miért mutatta meg ezt? Mármint, hogy tudja használni az elméjét például arra, hogy beszéljen velem?

Hiszen megtarthatta volna magának a titkát. Mivel szerintem nem mondja el minden ismerősének.

Nekem miért?, kérdeztem magamtól.

Talán mégis szerelmes lenne belém annak ellenére, amit éjszaka írt, hogy többet érez irántam, mint barátság, de kevesebbet, mint szerelem?

De ez hogy függ egyáltalán össze Edward titkaival? Hm. Nem tudom, csak van egy ilyen érzésem.

Viszont akkor azt írta volna, hogy szerelmes belém, és nem tűnt volna úgy, mint aki még nem teljesen biztos az érzései terén.

Sok kérdésre nem tudtam a választ, de ha ma este elolvasom a jegyzeteket, amiket Daniel küldött, akkor talán megértek pár dolgot.

Visszaérkeztünk a suliba, és elkezdődött a következő óra, az angol.

Nem nagyon szerettem, mivel nem voltam jó belőle, pedig adódott már olyan helyzet, hogy jól jött volna, ha néha meg tudom értetni magam azokkal az emberekkel, akik, mikor liveolok, akkor néznek.

Steve szemszöge

Olyan érzésem van, mintha felgyorsultak volna az események. Bár lehet, hogy csak azért gondolom ezt, mivel kiderült az, amit tegnap csináltunk Stellával.

Igen, így van. És nem én mondtam el a szüleimnek, hogy aztán ők mondják el az osztályfőnökömnek, hanem Stella mesélte el az anyukájának, mire ő megkérte Joyce-t, hogy tartson az osztályunknak egy felvilágosítóórát ezekről a dolgokról.

Persze elmondta a szüleinknek is, tehát este számíthatok egy remek beszélgetésre.

Úgyhogy most itt ülök a legjobb haverom, Thomas mellett, előttem Stella, és hallgatom a tanárunkat, aki éppen a lányokról magyarázott valamit.

Eszembe jutott egy kérdés, és feltettem a kezem.

- Mit szeretnél, Steve? - nézett rám Joyce.

- Ön szerint az igaz, hogy amikor a lányoknak megvan, akkor több mindenre kaphatók?

Kíváncsi voltam, hogy mit mond erre az osztályfőnökünk, és közben arra gondoltam, amikor Lillel beszéltünk erről.

- Pontosan mit értesz az alatt, hogy "mindenre kaphatók"?

Látszott rajta, hogy meg szeretné válaszolni a kérdésemet.

Thomas valószínűleg már előre tudhatta, hogy mit fogok mondani, mivel elröhögte magát, de Joyce leintette.

- Hát... - próbáltam elmondani normálisan, amit akartam -, amikor például azt szeretnék, hogy elégítsék ki a fiúk, vagy az idősebbek esetleg akár még többet is.

Hogy én most mit meg nem adnék, ha itt lenne Daniel, gondoltam. Ő biztosan egyszerűen el tudná mondani, amit én annyira nem merek. De kimondtam, és most ez a lényeg.

Joyce zavart pillantást vetett rám, de amikor összeszedte a gondolatait, megszólalt:

- Az nem lenne jó, ha a lányokat akkor kielégítenék, és amire gondoltál, arról nem is beszélve.

Még akkor sem, hogyha ők csinálnák maguknak. Sőt, ilyen nem is történik, mivel annak több szempontból sem lenne jó vége, ráadásul nem is kellemes. Persze, van olyan, aki mégis csinálja, és jó is neki, de ezt szerintem inkább hagyjuk.

Ahogy Alan is mondta, jutott eszembe az egy nappal ezelőtti reggel.

- De a tegnapi eset mégis megtörtént - vágott közbe Thomas.

Ebben akárhogy is néztem, igaza volt. Az osztályban már mindenki tudta, hogy Stella bizony nagylány lett.

- Igen - bólintott Joyce. - Csakhogy Stella észnél volt, és nem hagyta, hogy eluralkodjanak mind rajta, és mindpedig Steveen a vágyai. A továbbiakban pedig ilyen nem fog megtörténni, ha jól gondolom.

Alan szemszöge:

Hm, ez a nap is eltelt. Na jó, még nem ért véget, mivel most jövünk vissza az ebédelésből, de a délelőtti órák gyorsan véget értek.

Miközben az osztályunk felé mentünk, hogy lassan hazainduljunk, én a hűgom mellé sétáltam.

- Mit akarsz? - mondta váratlanul, mikor észrevett.

- Hogy telt a napod? - kérdeztem.

- Mintha nem tudnád - mondta, és barátságtalan pillantást vetett rám.

- Az után, hogy úszáson olyan kedves voltál velem, nagyon jól. Ezt akartad hallani?

- Nem éppen. De mégis, mit kellett volna tennem, amikor nem akartál elindulni a vízben? Megsimogatni, vagy mi?

- Ejha! Nem vagy semmi, Al! - kiáltotta oda nekem az egyik osztálytársam.

- Fogd be - morogtam neki.

- A saját lánytesóddal! - csatlakozott be egy másik haverom is.

- Röplapokat fogunk osztogatni az embereknek, és még...!

- Csak próbáljátok meg - mondtam, és fenyegetően felemeltem a kezemet.

- Tedd, vagy ne tedd, de ne próbálkozz - hangzott egy kellemetlen hang a hátam mögött. - Luke Skywalker szavait bizony érdemes komolyan venni. Főleg az olyan magadfajtaknak, mint te.

- Nekem pezsegsz, kicsi plusz? - fordultam meg, és Kevin szemébe néztem.

- Hé, Alan. Ne csináld - lépett mellém Airton, aki nemrég még nagyon jól poénkodott rajtam, és a hűgomon.

- Nem mersz nekem jönni - provokálta tovább Kevin.

- Kussolj már be! - csattant fel a mellettem eddig csendben álló tesóm.

- Mi az cicababa? - vonta fel a szemöldökét Kevin, és közelebb lépett a lányhoz. - Nem tetszik valami? Láttam, hogy megnyalja a száját.

Ezt Lil is észrevehette, mivel elfintorodott.

- Nem beszélek olyan magadfajttákkal, mint te, csakhogy téged idéztelek. És senkinek nem vagyok cicababa - mondta, és a részéről lezártnak tekintette a beszélgetést.

Kevin viszont nem így gondolta, mivel gyors két lépést tett előre, és elkapta Lilt. Magához húzta, nyilván azért, hogy lesmárolja.

A húgomat sem kellett éppen féltetni, mivel kihasználta, hogy alacsonyabb a fiúnál, és mielőtt az lehajolhatott volna, hogy a részéről szenvedélyes csókban forrhaszanak össze, mint egy romantikus filmben, ő egyszerűen felemelte a fejét, és sikerült olyan erővel állbavágnia, hogy hallottam, amint kitorik egy foga.

Kevin bosszúvágytól vezérelve előrenyúlt, és sokak nagy döbbenetére megfogta Lilian mellét.

Ő felsikított a fájdalomtól, és megpróbált hátraugrani, hogy kikerüljön a veszélyzónából, de a fiú elkapta a nyakát.

Minden egy pillanat alatt történt. Hirtelen Lil mögött egy nyolcadikos srác tűnt fel, mire Kevin elengedte őt, és egy határozott, de gyors mozdulattal letépte a pólóját.

Egyszerre legalább négy telefon villant, és Kevin undorító haverjai lefotózták a sulis folyosóján álló félméztelen húgomat.

- Töröljétek ki a fotókat! - mondta több lány is a háttérben.

Ekkor elszabadultak az indulatok, és olyan verekedés kezdődött, amit még nem nagyon láttam az eddigi életem során a valóságban, főleg nem egy suliban.

Jó, a neten vannak ilyen videók, én nem néztem őket, csak pár haverom mesélt róluk, de nekem már az sem tetszett.

Nem voltam már kezdő ezekben a bandaharcokban, volt nevem, meg minden, de ettől egy picit még én is megijedtem. Ilyen nagy még nem történt.

Mindenki csípett, ütött, rúgott, harapott, úgy harcolt, ahogy tudott. Sőt, még volt, aki zsebkést is bevetett, bár arról fogalmam sem volt, hogy a szülők tudtak-e arról, hogy egyáltalán van ilyen a gyerekeiknél.

Érdekes volt, hogy olyanok is beavatkoztak, akiknek egyáltalán semmi közük sem volt az eseményekhez, nyilván azért, hogy megmutassák, mit tudnak.

Ahogy körbepillantottam, szinte majdnem minden évfolyamból láttam a folyosón gyerekeket, de csak fiúkat. A lányok vagy távolabbról néztek minket, és sikítottak, bár Lilian barátnői furcsamód nem csinálták az utóbbit. Nem avatkoztak a dolgokba, mivel nem tudtak volna, ezt szerintem belátták. Jól döntöttek.

Airton, aki csaknem háromszor nagyobb volt nálam, elkapta a hozzá legközelebb álló ellenséges gyereket, aki lefotózta Lilt, majd hátra csavarta a kezét, és kiszedte a kezéből az iPhone x-ét, aztán egy elegáns mozdulattal kidobta a nyitott ablakon.

Öt emelet magas volt a sulis, és mi épp a harmadikon tartózkodtunk, tehát az biztos, hogy a teló széttört.

A gyerek, akit Patricknak hívtak, erre dühösen elővett egy fémből készült gyújtóhoz hasonló valamit, és azt megnyomta, mire abból egy hegyes, késhez hasonló penge süvített ki, egyenesen bele, a vele szemközt lévő falra akasztott hirdetőtáblába, ahova általában újságok voltak felszögezve.

Ezt a táblát úgy képzeljétek el, hogy parafából van, kb. egyméter széles, és félméter magas, a tetején pedig egy elég - az ilyen dolgokra nem specializált instabil madzag segítségével volt a falra függesztve. Hát, csak eddig.

a kés erejétől egy kicsit kilengett jobbra, mire a mellette lévő polcon álló kerámia, és porcelán díszek, és szép alkotások, amiket egyébként mi már figyelembe sem veszünk, mivel megszoktuk a jelenlétüket, de amikor elsősők voltunk, sokszor megcsodáltuk ezeket a remekműveket, most lecsúsztak a földre, és ezer darabra törtek.

Valaki elvette a fiútól a számomra már világossá vált dobókéseket. Ha tudnák a szüleink, hogy én ezeknek a létezéséről is tudok, akkor biztos, hogy nem örülnének neki.

Láttam, hogy mit akar megsemmisíteni vele a nagydarab fekete bőrű gyerek. A sulit ábrázoló üveggel bekeretezett képet.

Ebből nem egy volt az épületben, de ha... te atya világ... jaj, csak ezt ne... Ha leesik egy is, akkor biztos, mivel elég nagy tömeg volt, hogy agyoncsap valakit, és széttörik a fején, vagy akárhol.

Azt pedig nem ússza meg anélkül, hogy minimum kórházba ne kerülne.

Én nem voltam a közelében, de senkinek nem szerettem volna, még ha utáltam is, hogy összetalálkozzon azzal a képpel.

A fal felét elfoglalta, úgyhogy nem lett volna jó, ha az onnan lezuhan.

- Ne merészed! - kiáltotta egy negyedikes fiú, de már késő volt.

AZ a hülye néger pont úgy lőtte ki a pengét, hogy jobboldalt, a keret felső része lejött a falról.

A súly miatt a megmaradt részén mozgott még ide-oda egy kicsit, de a ragasztás nem tudta már tartani, és leszakadt.

Mint a lassított felvétel, úgy láttam, ahogy belecsapódik a földbe, a közvetlen közelében pedig... neee!... Kevin, és Lilian álltak.

A fiú elüvöltötte magát, ahogy nekicsapódott a kép, és hanyatt vágódott a földön.

Lil még időben elrohant, és azt csak akkor vettem észre, hogy hozzám, amikor éreztem, hogy megáll mellettem.

Megfogtam a kezét, és elindultunk a másik irányba, egy emelettel lejjebb, pontosan az osztályunk felé.

Hallottam, ahogy megérkeztek a tanárok, de csak akkor nyugodtam meg, amikor becsuktam az ajtót.

Lilian odarohant a szekrényéhez, és kivette a tornacuccából a pólóját, majd felvette.

Óvatosan közelebb sétáltam hozzá, és a vállára tettem a kezemet. Mikor szembefordult velem, láttam, hogy könnyes a szeme.

- Sssh - próbáltam megnyugtatni, de ez nem nagyon sikerült, mivel én is ideges voltam.

Átölelt, mire simogatni kezdtem a fejét.

Lilian szemszöve:

A forró könnyek csak ömlöttek végeleáthatatlanul a szememből, és egyelőre nem úgy tűnt, mintha próbálnának apadni.

- Töröljék ki - suttogtam, de Alan értette, hogy mire gondolok.

- Minden rendben lesz - mondta, és tudtam, hogy igaza van. - A tanárok megbüntetik, akik rosszat tettek veled, és holnap én is szétverem majd valamennyiüket - folytatta.

Távolabb léptem tőle, és ránéztem. Egy halvány mosoly jelent meg a szám szélén.

- Ne csinálj több problémát, kérlek - mondtam, és kifújtam az orrom egy zsepibe.

Alan elvigyorodott. Láttam rajta, hogy az előbb megijedt attól, ami történt velem, de már visszatért az, akit megszoktam.

- A baj keres engem, nem én őt.

Mikor bejöttek a többiek az osztályba, akik még itt maradtak azelőtt, hogy a verekedés el nem kezdődött volna, most hangos szóváltásba bonyolódtak, és sokan utálták a nyolcadikosokat azért, amit velem tettek. Szép volt tőlük, hogy kiálltak mellettem.

Nem voltunk sokan, tíz, tizenöten lehettünk a harmincból. Kinyílt az ajtó, és belépett rajta az igazgató.

Körbehordozta rajtunk a tekintetét - Alanen, a már mellettem ülő barátnőimen, és végül rajtam.

- Mindenki jól van? - kérdezte, mire bólintottunk.

- Mi történt? - tette fel a legjobb kérdést Airton.

A férfi elmosolyodott, és odasétált az osztálytársunkhoz.

- Akik megérdemelték, azokat megbüntettük, és akik pedig - azt nem mondom, hogy jót cselekedtek -, de nem avatkoztak jobban a dolgokba, mint ahogyan az elvárható lett volna, azok pedig jutalmat kapnak.

Sokan hitetlenkedő arccal néztek az igazgatóra.

- Milyen jutalmat? - kérdezte Mia, de Michael leintette a lányt, mire ő szusszantott egyet, erre én majdnem elnevettem magam.

- Mindjárt arról is szót fogok ejteni - mondta, mikor észrevett pár türelmetlenséggel vegyes várakozó arcot. - De amit tettél, Airton, az nem volt szép.

- Mire gondolsz? - kérdezte a fiú, és az igazgató szemébe nézett.

- Hogy kidobtad Patrick telefonját az ablakon.

Akik ottvoltak az esemény színhelyén, az emlék hatására most elröhögték magukat, de én csak mosolyogtam, ami nem keltett akkora figyelmet.

- Ha ez ennyire vicces, akkor akár mindannyian összedobhatjátok a telefon árát, és kifizethetitek - mondta, mire egyszerre hatalmas csend lett.

- Arra kérnélek, Airton - fordította ismét a figyelmét a fiúra -, hogy holnap menj oda Patrickhoz, és kérj tőle bocsánatot.

Láttam, ahogy megkönnyebbültem felsóhajtott, hogy csak ennyit kell tennie ahhoz, hogy minden rendben legyen. - Én sem biztos, hogy szeretném kifizetni a nem is tudom hány százezres telefont - hallottam meg a fülem mellett Emmi hangját, minek hatására majdnem ugrottam egyet ijedtemben.

- Oké - mondta Airton. - És mi a helyzet az iskolában tett károkkal?

- Azokkal, akik ebben illetékesek voltak, már megbeszéltem mindent, ami ezzel kapcsolatos - felelte titokzatosan Michael.

- És végre elérkeztünk ahhoz a kérdéshez, amire a választ már biztosan sokan szeretnétek tudni - mondta, és mellém sétált.

Most tűnt csak fel, hogy milyen hatalmas. Talán kicsivel lehetett csak kevesebb, mint két méter.

- Ami veled történt, Lilian, azt nagyon sajnálom. A fényképeket, amiket rólad készítettek, már letörölték.

Éreztem Alan pillantását, és amikor hátra fordultam, hirtelen megértettem, hogy mire gondol. Tudta, hogy mindennek jó vége lesz.

- Remélem, hogy túl tudsz lépni ezen.

- Ha valaki egy nap alatt túl tud lépni azon, hogy csaknem megalázták az iskola közepén, akkor annak gratulálok. Fogadni mernék, hogy az még élvezte is - mondta Emmi.

- Ki mondta, hogy egy nap alatt kell rendeznie ezt magában? - csattant fel az igazgató, mire egy páran rémült pillantást váltottak.

- De - folytatta nyugodtabb hangon - a jutalom, amit az előbb mondtam, az egy meghívás lenne egy fagyira az iskola részéről.

- Benne vagytok? - kérdezte, mire egy páran - köztük én is -, mosolyogva igent kiáltottunk.

- Akkor végül mindennek jó vége lett, ahogy látom - zárta le a beszélgetést a férfi, és miközben az ajtó felé sétált, még visszaszólt, mikor felfedezett pár értetlen arcot.

- A pénz Lilian anyukájánál van. Ha jól sejtem, páran ma fagyizós napot terveztek, és ahogy gondolom, Mrs. Payne azért is van itt. Szét fogja osztani közöttetek a fagy árát.

Mikor kiment az ajtón, anya pont akkor jött be., Nem bírtam magammal, és odarohantam hozzá, hogy megöleljem.

Néhány osztálytársam elmosolyodott a hirtelen érzelmkinyilvánításom láttán.

A szemem sarkából észrevettem, amint Emmi szalad el mellettem, és amikor odanéztem, az anyukáját láttam.

Pár másodperc múlva, akik az osztályban voltak, hasonlóképpen cselekedtek - na jó, nem mindenki úgy, mint a barátnőm, és én, mivel voltak olyan fiúk, akik csak köszöntek az apukájuknak, vagy anyukájuknak.

Sajnos nem mindenkinek tudtak eljönni a szülei, de a jó hangulatot ez sem tudta csillapítani.

Minden osztálytársam felvette az iskolatáskáját, és elindultunk az év utolsó fagyizására.

Miközben hárman, Alannel együtt sétáltunk, én beszélgettem anyával.

- Honnan tudad, hogy mi történt? - kérdeztem, miközben bekanyarodtunk egy útra.

- Nem tudtam. Pont, amikor beértem az iskolába, hallottam a hírt az igazgatótól, hogy egy nagy verekedés történt.

- Ugye már nincs semmi baj? - kérdezte, és alaposabban is szemügyre vett.

- Jó lenne, ha nem lenne - morogta Alan, miközben unottan rugdosott maga előtt egy kavicsot a betonon. - Mivel akkor holnap agyonverem azt, aki bántott.

- Nem verekedsz - nézett rá szigorúan Amy. Értve vagyok?

- És ha verekedni merek, akkor mi lesz? - kérdezett vissza úgy, mintha nem tudná, hogy mivel lehet őt lecsillapítani, hogy elmenjen a nagyfiúskodástól a kedve.

- Akkor meghosszabbítom a büntetésedet, és még egy, vagy két hétig nem látod viszont a telefonodat.

- Ha akarom, úgyis visszalopom - felelt Alan, mire anya tekintete szinte már villámokat szórt a dühtől.

Érdekes volt, hogy Alan egyik haverja sem bízta, vagy próbálta jobb belátásra téríteni őt. Biztos azért, mivel mindenkinek itt vannak a szülei, és nem mernek vagánykodni, gondoltam.

- Hm. Én pedig ha akarom, úgyis elveszem, és úgy elrakom, hogy akkor aztán már tényleg soha nem találod meg - folytatta anya, miután átmentünk egy kereszteződésen. Élt azzal a szabállyal, hogy az ő szava az utolsó.

- Egész jól vagyok - vágtam közbe, talán csak egy kis időre is, de legalább elterelve a témát.

- Csak tudod - folytattam egy kicsit lehalkítva a hangomat -, nagyon rosszul esett nekem az, hogy konkrétan a fél sulis úgy látott, ahogy én azt nem szerettem volna.

Anya megsimogatta a fejem. - Elhiszem. De nemsokára el fogják felejteni, ebben biztos vagyok.

- Annyira sokat azért nem láttak, mivel valamennyit takart a pólód - próbáld talán nyugtatni Alan. - Már amennyi megmaradt belőle.

Valahol egy fiú elnevette magát. - Legalább csak egyszer próbáld meg kedves lenni - sétált mellém Mia. - El sem fogod hinni, hogy milyen jó.

Alan lebiggyesztette az ajkát.

- Ne már, Mia. Eddig kedves voltam. És olyan aranyos. De mi van, ha előjön belőlem a szörnyeteg? - kérdezte, és felnőült, hogy letépjen egy faágat az egyik fáról.

Mikor sikerrel járt, úgy suhogtatta a félméteres ágot, mintha varázspálca lenne.

- Azt eddig is tudtuk, hogy sosem voltál normális - mondta a barátnőm, és elment mellettünk.

- Abraka-dabraka hókusz-pókusz! - ordította vigyorogva Alan, és amikor felemelte volna az ágot, hogy varázsoljon, anya egyszerűen kihúzta a kezéből, majd eldobta az út másik oldalára, mire egy kutya odaszaladt, és húzni kezdte maga után.

Erre körülöttünk mindenki nevetni kezdett.

- Neked valami tényleg nem okés odabent - futott oda Robert, egy másik barátja, és Alan fejére mutatott.

Közben odaértünk a fagyizóhoz, és mindenki megvette az adagját. Mivel két gombócot ehettünk, én karamellásat, és egy citromosat ettem.

- Az én kombinációm nagyon finom - kommentálta Alan, és odament Roberthez, majd gyanítom, hogy az előbb történetek miatt bosszúból belecsámcsogott a fülébe.

- Nem vagyok kíváncsi semmidre - morogta a fiú, és összekente Alan fejét a krémmel, mire nekiálltak, hogy szétkenjék egymáson az édességet ahelyett, hogy megették volna.

Mint két óvodás, gondoltam.

- Te harapod a fagyit? - kérdeztem meglepetten Emmi, amikor láttam, hogy konkrétan megrágja a jeges édességet.

- Aaahaaaa - mondta, és közben úgy rázta a fejét, mint az előbb az a kutya, ami elvitte Alan pálcáját.

Észrevettem, hogyha a barátnőmnek nagyon hideg valami, akkor mozog a füle. Ezt rendkívül mulatságosnak találtam, és felhívtam rá a többiek figyelmét is.

- Nem is tudom, hogy én ezt korábban miért nem vettem észre - szólalt meg álmodozó arccal Mia.

Tizenöt perccel később mindenki megette a fagyiját, és elindultunk haza.

A megérkezésünkkor, az első, ami feltűnt, az az volt, hogy Steve már itthon van.

- Köszí, hogy elhoztad - mondta Amy, és puszit adott apának.

- Egy kicsit később mesélek valamit.

- Alan - mondtam, és láttam, hogy rám figyel. - Kevin volt az, akinek tegnap betörted az orrát?

- Igen - felelte. Látszott, hogy kellemetlen erről beszélnie.

Lehet, hogy a telefonja miatt.

Hatodik fejezet

A napló

Megvacsiztunk, és a táblacsokit, amin reggel Steve, és Alan veszekedtek, most megehették, ahogyan Amy megígérte.

Én olyan gyorsan ettem, ahogy csak tudtam, de a bundáskenyér, ami előttem volt, mintha nem akart volna elfogyni.

Anya szóvá is tette, hogy miért eszem ilyen gyorsan, de erre nem tudtam mit mondani.

- Ajaj. Biztosan sürgős dolga akadt - próbált idegesíteni Alan.

- Hagyd már békén - sóhajtott fáradtan Aaron. - Jut eszembe - fordult Steve felé. - Miután befejezted az evést, beszélni szeretnék veled.

Vajon miről?, merült fel bennem a gondolat.

Steve bólintott, jelezve, hogy tudomásul vette.

- Azt hiszed, hogy felszedtem valami fiút, és azért sietek ennyire, hogy vele tudjak chatelni? - kérdeztem dühösen, próbálva elfelejteni az előbb történeteket.

A beszélését Alanek nem hagyhattam ennyiben.

- Bármilyen meglehet - kacsintott.

- Te is tudod, hogy nekem nem tetszik egy sem - mondtam, és megtöröltem a számat egy szalvétával.

- Miért? - kérdezte, és közben csaknem egy fél doboz sót szórt a kenyérére. Láttam, ahogyan apa megforgatja a szemét Alan étkezési szokását látva.

- Mert mindegyik hülye - fejeztem be a magam részéről a beszélgetést, és felálltam, hogy a szobámba menjek.

Aaron szemszöge

Mit szeretnél? - érdeklődött, mikor leültem vele szemben az íróasztala előtt álló székre.

Gondterhelten körülnéztem, mintha arról szeretnék megbizonyosodni, hogy senki nem hallgat ki minket.

Eléggé az agyamra ment ez a nap, de ezt tudtam, hogy meg kell beszélnem a fiammal.

Utoljára akkor voltunk így, kettesben, mikor Amy egy éve megkért, hogy világosítsam fel a fiús dolgokról, mert észrevette, hogy Steve, ha van nagylány kifejezés annak a jellemzésére, hogy már lehet gyereke, akkor nagyfiú lett.

Amennyire meg tudtam érteni ezt, pont annyira nem. Oké, végülis ez az én dolgom, neki pedig, hogy Liliannel foglalkozzon, mikor eljön az ideje.

- Joyce elmondta, hogy mit csináltál Stellával - jelentettem ki minden kertelés nélkül.

Inkább meglepetten, sem mint kérdően, felvonta a szemöldökét.

- Nem szeretnék neked a méhecskékről beszélni - tűnt el egy pillanatra a komoly kifejezés az arcomról -, annál azért már okosabb vagy.

- Értem, hogy mit akarsz mondani - vigyorodott el. - Hogy már neki is lehet gyereke, és nekem is.

- Erről van szó - bólintottam.

- Mikor megtennéd, vagy bármi ehhez hasonló dolgot cselekednél, amiből nagy baj lehet, gondolj erre. Mert nem szeretnék még papa lenni - kuncogtam.

- Ne aggódj - kacsintott.

- Erről vajon Lilnek is beszélt Anya? - kérdezte.

- Szinte biztos - válaszoltam. Elvégre bár hamarosan neki is meg kell, hogy jöjjön az első - mintha Amy említette volna.

De, amire nagyon figyelj - lettem ismét fegyelmeztet -, hogy ne legyél erőszakos. Mielőtt bármit csinálnál, kérdezd meg Stellát, hogy szeretné-e.

Lilian szemszöge

Azon gondolkodtam, hogy most, vagy később menjek-e el fürödni. Végül az előbbi mellett döntöttem, mivel ismertem magam, hogyha benne vagyok valamiben, akkor azt igen nehezen tudom abbahagyni.

Épp a topomat vettem volna le, mikor hallottam, hogy nyílik az ajtó. Hátra fordulva láttam, hogy anya jött be.

- Legközelebb a tiszta ruháidat ne hagyd ott - mondta, és az asztalomra tett párat, ami a kezében volt.

- Köszí - hogy behoztad.

Kiment volna, amikor észrevette, hogy mi van rajtam.

Közelebb jött, és a tekintetét végig futtatta a felső testemen.

- Tudtam, hogy jól fogsz kinézni benne - adott egy puszit. - Tetszik?

- Igen. Megmutattam Emminek, és ő is azt mondta, hogy jól mutat rajtam. A folyosón történeteket pedig remélem, hogy el fogják felejteni a többiek.

Láttam anya szemében, örül annak, hogy ennyire könnyen túl tudtam lépni ezen.

- Végülis Alannek igaza volt, ha a poén részét nem nézzük. Hogy a pólód épp eleget takart. A képeken nem látszik olyan, aminek nem kellene.

- Honnan tudod? - kérdeztem.

- Az igazgató megmutatta azoknak a telefonján a képeket, akik lefotóztak.

- Így már én is biztosan elhiszem, hogy pár napon belül mindent el fognak felejteni - nyugodtam meg.

- Jó tudni, hogy Kevinéknek nem sikerült megalázniuk.

- Majd kérhetek egy zsebtükröt, amiben néha meg tudom nézni magam?.

- Miért? - kíváncsiskodott. - Csak nem tervezed sminkelni magad?

- Neeem, dehogya - pirultam el. - Nyugi, sem most, sem a jövőben nem fogok használni ilyeneket.

Nem szeretem a sminket, mivel a természetes szépség az nekem sokkal jobban bejön.

Néha, amikor valamelyik barátnőm kisminkeli magát, akkor nem örülök neki, és ezt ők is tudják.

- Ma, mivel úszásunk volt tési helyett, láttam egy tükröt, és csak úgy néha jó lenne megnézni magam akárhol - mondtam végül.

- Ja, így már értem. Jól van. Van nálam valahol pár zsebtükrő, tudok adni neked. Fürdés után megtalálod az asztalodon.

- Oké, köszi - mondtam.

Eszembe jutott valami, és éreztem, hogy az alkalom talán most jobb nem is lehetne.

Biztos voltam benne, hogy nincs a közelben Alan, vagy Steve, akik esetleg hallgatózhatnak, így feltettem a kérdést, ami leginkább a Stevevel történtek után érdekelt.

- Anya, nekem mikor fog megjönni az első? - kérdeztem óvatosan tagolva a szavakat.

Korábban azért nem beszéltem erről, mivel nem szerettem volna tudni rá a választ, de hiába próbáltam figyelmen kívül hagyni, egyszerűen muszáj volt szembenézni vele, hogy ez is van, mert tudtam, hogy nem kerülhetem el.

A változásra, amit tegnap észrevettem magamon, már nem tudtam csak úgy rácsodálkozni, egyszerűen tennem kellett valamit, így elkezdtem hordani a topot.

Volt egy olyan sejtésem, és régebben beszéltük is anyával, hogy a mellek fejlődése után egy-két évvel később megjöhet az első. Ez pedig nálam már nagyjából megtörtént.

Töprengve nézett rám. - Nem tudom, Lil. Minden jel arra mutat, hogy a közeljövőben fog.

- Jaj, ne - suttogtam, és hozzá bújtam. Ha most ezt valaki látta volna - nem is feltétlen a barátnőim - elég csak Alanre, vagy Steve-re gondolni, biztosan kinevettek volna.

Bár ők egyáltalán nincsenek abban a helyzetben, mint én. Nekik sokkal könnyebb dolguk van, gondoltam ezt azok alapján, amikről tanultunk biológián, még tavaly.

- Nincs semmi baj, kicsim. Ne aggódj - nyugtatott, és magához ölelt.

- Csak... csak nem tudom, hogy percre pontosan mikor lesz - mondtam, és éreztem, hogy szinte a sírás kerülget.

- És... és annyira félek. Azt sem tudom, hogy milyen érzés lesz. Mi van, hogyha olyan helyen, és akkor, amikor éppen nem számítok rá? - kérdeztem, és könnyektől csillogó kék szemekkel anyára néztem.

- Ahogy egy kicsit régebben már mondtam, lehet, hogy fájni fog. Mindenkinek más. De az is lehet, hogy az egészről szinte észre sem fogsz venni semmit.

Ahogy Emmi is mondta, ugrott be a mai reggel.

- Pontosan nem lehet tudni, hogy mikor fog megtörténni. Ha éjszaka jön meg az első, az csak reggel fog feltűnni, de akkor sem leszek mérges rád, mivel nem te tehetsz róla.

Viszont ha a suliban, akkor lesz nálad egészségügyi, és tisztasági betét, illetve pótbugyi, hogy ne legyen nagy baj.

- Jó - mondtam, és mintha egy kicsit megkönnyebbültem volna anya közelségétől. Levetkőztem, és megfogtam a törülközőmet.

- Sőt, mit szólnál, ha már holnaptól, vagy inkább fürdés utántól elkezdenéd használni a betétet? - javasolta.

Levegő után kaptam. Te jó ég. Dehogya is, jutott eszembe az első gondolat. Viszont egyszer akkor is kellene fog, ha akarom, ha nem.

Láttam már betétet a boltokban, mivel anya mutatott nekem, de a tampon, egy másik lehetőség azokra a bizonyos napokra, nálam szóba sem jöhetett, bármilyen előnyei is legyenek, többek között az, hogy lehet vele úszni.

Undorodtam a gondolattól, hogy még ha egy olyan valami is, ami kifejezetten erre a célra lett kitalálva, bennem legyen, így elhatároztam, hogy azt soha nem fogom használni.

Tisztában voltam vele, hogy az egészségügyi az a menstruációnál kell, mivel az vastagabb, és nagyobb a nedvszívó képessége, a tisztasági pedig egyértelműen vékonyabb, és azt bármikor viselhet egy lány, bár nem tudtam, hogy miért.

- De még nincs rá szükségem - mutattam rá a nyilvánvaló tényre, és összevontam a szemöldököm.

- Nem is feltétlen azért - válaszolta. - Csak hogy szokd az érzést.

- Miért, az milyen? - pillantottam rá érdeklődve.

Amy megrázta a fejét. - Éppen ez az. Ezt nem tudom elmondani neked, ezért kellene, hogy kipróbáld.

Megvontam a vállam. - Nem tudom. Lehet, hogy holnap, vagy holnap után kérek egyet.

Anya arcán megjelent egy halvány mosoly. - Rendben. Csak ne mond azt magadnak, hogy majd valamikor később, mivel akkor biztos, hogy nem teszed meg. Egyszer határozd el magad, és tényleg tegyél úgy.

- Okés - bólintottam, és elindultam, hogy fürödni menjek.

Amy szemszöge

Teljesen azonosulni tudtam azzal, amit a lányom érzett most, hogy közeledett az első havi vérzése.

Amikor én voltam ugyanannyi idős, mint most ő, sok minden egészen máshogy alakult.

Mindenesetre jó volt együtt élni a tudattal, hogy a mai generációnak már nem kellett ugyanolyan kényszerűen megélnie mindazt, mint amit húsz, harminc évvel ezelőtt nekünk.

Bementem a szobánkba, és kerestem egy zsebtükröt.

Pár perc után találtam is, és odaraktam Lilian asztalára.

Csak remélni tudtam, hogy az elkövetkezendő napok valamelyikében tényleg kérni fog tőlem egy betétet, mivel a legkevésbé sem kívántam neki, hogy olyan helyen, ahol nem számít rá, és ráadásul kínos helyzetbe is kerülve tapasztalja meg az elsőt.

- Beszélteél Stevevel? - kérdeztem a férjemet, mikor bejött a közösen használt szobánkba.

- Igen - válaszolta. - Megígérte, hogy legközelebb jobban figyel magára, ha ilyen helyzetbe kerül.

Lilian szemszöge

A beszélgetésen, ami az előbb anya, és köztem történt, miközben fürödtem, sokáig gondolkodtam.

Holnap kérni fogok egyet, döntöttem el magamban.

Csak olyan érdekes, hogy minden annyira gyorsan történik velem. Tegnap a változás, amit észrevettem magamon, ma ugye rajtam volt a top, és holnap pedig már betétet is kell használnom. Nem szeretek lány lenni.

Mikor kényelmesen elhelyezkedtem az ágyamban, előtte elraktam a zsebtükröt, és a kezembe vettem az iPhoneomat, már nagyon izgultam, hogy vajon mi lesz azokban a jegyzetekben, amiket Daniel tegnap éjszaka küldött.

Megnyitottam az üzenetet, és elolvastam a három dokumentum címét: gondolataim Lilről, lovastábori naplóm, és a harmadik pedig a nevem volt.

Fogalmam sem volt, hogy melyiket nyissam meg, ezért megnéztem a dátumokat. Végül arra jutottam, hogy a naplóval kell elkezdenem. És jól döntöttem.

Naplóm Lilian Payneről.

2015. 06. 22.

Ma, mikor odaértem a táborba, rögtön arra számítottam, hogy Lilian keresni fog, de ennek ellenére nem így történt.

Egy kicsivel a tábor előtt még SMS-ben megírtam Stevennek, hogy majd szeretnék beszélni a tesójával.

Próbáltam neki célzásokat tenni rá, de nem fogta fel, viszont holnap megpróbálom, mivel jövőre nem biztos, hogy lesz tábor.

Bár lehet, hogy túl kicsi hozzám. Ő tízéves, én tizennégy.

Úgy vagyok vele, hogy túl idős vagyok hozzá, és nem járhatok vele, pedig nagyon szeretném, ha össze tudnék vele jönni.

Aha, töprengtem az olvasottakon. Akkor most tizenhét éves, én pedig ugye tizenhárom.

Nem tűnik annyira nagy korkülömbségnek ez a négy év, de lehet, hogyha megtudnák a szüleim, hogy együtt vagyok Edwarddal, akkor úgy gondolom, hogy nem kifejezetten örülnének neki. Bár, hogy miért, azt nem tudom, csak ezt érzem.

Viszont ez valahogy nem tűnik túl őszintének, amit írt, hogy nagyon szeretne velem együtt lenni.

Mondjuk lehet, hogy de, csak nem tudta jól kifejezni magát.

Tovább olvastam a naplót. Láttam, hogy mindjárt jön egy következő dátum. De nem fog tudni velem beszélni, ezt már előre tudom, mivel biztos, hogy a találkozásunk akkor, és ott nem történt meg.

De holnap majd elhívom valami félreeső helyre, ahol meg szeretnék tőle kérdezni pár dolgot.

Elméletesen mindenféle módon eljátszottam vele a fejemben a beszélgetést, de nem tudom. A holnap rejti az izgalmat, egyszerűen mindenképp meg kell tennem.

2015. 06. 23.

Na, ma hamarosan kiderül, hogy együtt leszek-e Lillel, vagy sem, de ha ma nem, akkor holnap, remélhetőleg.

Elvagyorodtam ennek a mondatnak a második felén. Mintha valami játék lennék, amit a kedve szerint, ki-be kapcsolhat. Ugyanakkor ez nem igazán tetszett nekem, hogy így gondolkodik rólam. Volt egy olyan érzésem, hogy mintha egy picit talán beletörődött volna ebbe.

Viszont ezt mikor jegyezte le, hogy a holnapban reménykedett?

Nyilvánvalóan csak este lehetett, mivel egész nap programok voltak, és nem lehetett ideje bemenni a sátorba, ahol aludni szoktunk, csak azért, hogy naplót írjon.

Nem egy helyen aludtunk, mivel volt külön fiú, és lány sátor.

És akkor miért írta azt, hogy hamarosan? Erre nem tudtam rájönni.

Amikor pedig leírta, hogy összejövünk, ez nem így lett.

De akkor mi lesz ebben a bejegyzésben? Elnézve a következő oldalt, ez az eddigiekhez képest elég hosszúnak tűnt.

2015. 06. 24.

És igen! Nagyon úgy tűnik, hogy együtt vagyok Liliannel!

Itt egyszerűen nem tudtam tovább olvasni, mivel alig tudtam felfogni azt, amit láttam.

Hitetlenkedő arccal néztem a szavakat.

De hát nem voltunk, és nem is vagyunk együtt! Miről ír ez? Ezt nem értem.

Bár azt mondta, hogy nagyon úgy tűnik neki, tehát akkor lehet, hogy mégsem.

Mint már fentebb mondtam, szerintem túl kicsi hozzám életkorilag. Elmesélem, hogy a mai reggel hogyan is zajlott az én szemszögemből:

Amikor reggel, öt órakor felkeltem, egyből eszembe jutott Lil, és a vele érkező intenzív gondolatok.

Azonnal felszökött az adrenalin szintem, és azon agyaltam, hogy vajon mi lesz.

Mi van, ha nemet mond, vagy mi van, ha nem is történik semmi, esetleg meg sem keres?

Nem tudtam, hogy mit csináljak, teljes bizonytalanságban voltam. Egyszerűen rettegtem a reggeli utántól. Nem akartam, hogy eljöjjön az az idő.

Na persze, gondoltam. Szerelmet akarsz vallani egy lánynak, vagy valami olyasfélét, és még elvárod, hogy megkeressenek? Érdekes egy elméleted van erről, mit ne mondjak.

Jó, aliglátó, mint Steve, de ha akar valamit, akkor azért tennie kell. Mondjuk az is igaz, hogy most én sem vagyok valami kedves.

Igazából csak egy kicsit felbosszantott ez a gondolatmenete, ennyi az egész.

Elgondolkodtam azon, hogy mi lett volna, ha nemet mondom neki, ha meg is történik az, amit szeretett volna.

Hát miért ne tehettem volna meg?

Elszakítottam a figyelmemet a telefonomról, és magam elé képzeltem Danielt úgy, ahogyan legutóbb emlékeztem rá.

Nem nézett ki rosszul, de nekem egyszerűen valamiért, és ezt nem tudtam megmagyarázni magamnak, hogy miért, de nem tetszett. Talán azért, mert nem látott? Mármint annyit, mint én. Nem hiszem.

Visszatérve a naplóra. Vajon miért a reggeli utántól félt? Ha annál az elméletnél maradunk, hogy én megkeresem, akkor miért nem találkozhattunk volna előtte?

Na, mindegy. Mindenesetre kíváncsi vagyok, hogy mi lesz most.

DE sajnos nagy félelmemre, és izgalmamra elérkezett a reggeli után. Azt gondoltam, hogy minden egyszerűen fog majd történni, és kész.

Az evés vége felé, mikor már senki nem evett, Jennifer megkérdezte, vagyis inkább átordított a másik asztalhoz, ahol a három testvér ült, hogy Steve megmondta--e Lilliannek azt, amit megbeszéltek.

Ha jól emlékszem, Steve nem válaszolt, mire Jeny azt mondta, hogy Lil jöjjön oda. Meg is történt, pedig én mondtam Jennifernek, hogy ne, de akkor már mindegy volt.

Fogalmam sem volt, hogy mit csináljak, csak kapkodtam a tekintetem a két lány között. De jött a vészsegítség.

Az egyik tanár mondta, hogy van egy kis szabadidőnk, így kimehetünk a hintaágyba, ha szeretnénk.

El is indultunk, persze Lilian és Steve követtek minket. Végül odaértünk, és beültünk a hintaágyba, de ők még mindig ott voltak, pedig azt hittem, hogy talán éppen akkor elmennek valahová, tudom is én, hová, csak ne legyenek a közelünkben.

Bár ezt megelőzően nem egyből ültek be ők is, hanem Steve elmondása szerint odarángatta a hűgát - erre akkor nem figyeltem, mivel látszólag Facebookoztam, de csak nyomkodtam a telefonomat, ami éppen akkor jó, hogy nálam volt, és nem hagytam töltőn.

De aztán valamilyen módon Lilian is beült. Érdekes volt, és még tisztán itt van a fejemben annak ellenére, hogy ez talán egy elhanyagolható részlet lehetne, hogy én az egyik, ő pedig a másik végén volt, tehát a lehető legtávolabb voltunk egymástól, közöttünk pedig az egyik haverom, Maximus ült, mellette Steve, Lil bátyja, és aki elkezdte ezt az egészet, Jennifer is ott volt.

Na, mondhatom, ez ám a romantikus pillanat, amikor meg lehetne kérdezni egy lányt, hogy mit érez iránta.

Sőt, hova tovább, mint ez utólag kiderült, még egy tanár is végig nézte a béna próbálkozásomat, de ő nem szólt bele.

Tovább nyomkodtam a telefonomat, és úgy tettem, mintha nem figyelnék a külvilágra.

- Edward, akkor elmondod Liliannek, amit szeretnél? - kérdezte Jennifer.

Nem válaszoltam, és úgy tettem, mintha meg sem hallottam volna a kérdést, mivel volt egy olyan sejtésem, hogy Lil már tudja. Vagy nem? Fogalmam sem volt.

Jeny nem tétovázott, egyszerűen kimondta, amit én nem mertem: Lilian, Daniel szerelmes beléd. Annyira megijedtem, hogy most mi lesz, de pár másodperc múlva egy olyan választ kaptam, amit, ahogy már fentebb is írtam, csak sejtettem: - Tudom.

Ez a mondata örökké megmarad a fejemben.

Ha jól emlékszem, akkor ezt teljesen nyugodtan mondta. Bár miért, hogyan mondta volna? Idegesen? Nem lett volna oka rá, az éppen én voltam, de nagyon. Vagyis inkább félttem.

De ha Lil tudja, akkor mi ezzel a baj? Adunk egy puszit egymásnak, vagy esetleg talán valami másról is lehetne szó, mondjuk csókról, és fain az élet, mint egy filmben, amikor egy ilyen jelenet van.

Hm, ez sajnos nem így lett. Bár érdekes is lett volna.

- És írt neki egy szerelmeslevelet - melegegett bele a témába Steve. - Csak nem tudta elolvasni.

Tudtam, hogy ők teregetik ki helyettem a kártyáimat, miközben szépen el kellett volna mondanom mindent neki.

Foghatom most arra, hogy az idő is kevés volt, hogy beszéljek vele, ráadásul alkalmam sem volt rá, de te is tudod, Lil, hogy ezek csak kifogások, amiknek valójában semmi értelme sincs.

Az igazság az, hogy egyszerűen nem mertem megtenni, mivel úgy voltam vele, hogy majd megoldódik valahogy.

Viszont megtanultam, hogyha egy kapcsolatban bármi is van, akkor arra nem szabad azt mondani, hogy majd később, mivel nem lesz jó vége.

A levelet pedig azért nem tudta elolvasni, mivel nem én írtam, és a legutolsó, merthogy többet is adtam neki Steveen keresztül, olvashatatlan volt.

De azt szeretném, hogyha együtt vagyunk, akkor ez a kapcsolat ne legyen túl nyilvános. Ezt úgy értem, hogy Lilian szülei még ne tudják meg, mivel szerintem az nem lenne túl jó, bár nem tudom.

Végülis egyszer biztosan kiderül majd. De hogy mikor? Itt ez a lényeg.

Egyébként milyen jó, hogy nem mondtam el Lilnek, hogy még nem igazán tudom a látó betűket, ezért egy osztálytársam írta meg helyettem, de ezt a naplót azért írom, hogy mindennel tisztában legyen.

Jobb lett a hangulat, de hogy mitől, azt nem tudom, mindenesetre már nem izgultam.

Még soha nem láttam ilyen közelről Lilliant, és eddig nem igazán emlékszem rá, hogy beszélt volna velem, de most igen.

Na jó, talán, amikor tegnap játszottunk a házban a többiekkel, akkor hallottam a hangját. Annyira aranyos volt.

Aztán lefotóztam, az nagyon tetszett. Tegnap előtt megkérdeztem Steveet, hogy mi lenne, ha titokban lefotóznám, de azt mondta, hogy inkább ne, mivel lehet, hogy nem örülne neki.

Ahhoz képest, amikor próbáltam úgy fotózni, hogy ezt meg is engedte, mondjuk csak az utolsó lett jó, de Jennifer begipszelt karja még így is látszódott, szerintem egészen tetszhetett neki a dolog, még ha az az ő szemszögéből a saját barátja is volt az.

Amikor Jeny azt mondta Lilnek, hogy szerelmes vagyok belé, akkor ő már tudta ezt.

Igazából, amikor a második levelet küldtem el, megkérdeztem Steveet, hogy a húga mit mondott neki arra, hogy tetszik nekem, mire a válasz az volt, hogy nem ismerem őt.

Viszont ez téves információ, mivel három éve szeretnék már összejönni vele.

Minden évben, amikor van ez a tábor, próbálok vele együtt lenni, és most talán sikerült.

Fentebb írtam már, hogy aranyos lánynak tűnik, ráadásul intelligensnek is.

Bár, amiket Steve elmondott titkokat, azok eléggé megváltoztatták volna róla a véleményemet, de addig nem hiszem el neki, ameddig Lilian nem mondja el nekem azokat a dolgokat, már pedig ezt nem gondolom, hogy meg fogja tenni, még ha együtt is vagyunk, mivel ez az ő dolga, magánügy, csak Steve olyan kis butuska, hogy mindent elmond.

Ahogy már mondtam is, szeretem Lil-t, de félek, hogy a korkülömbőség egyszer csak el kéne, hogy válasszon, és azt nem szeretném.

Habár előfordulhat az, hogy ő már tudta ezt, és ezért nem viszonozza az iránta való érzelmeimet?

Ugyanakkor lehet, hogy ez egy téves gondolatmenet. Előfordulhat az is, hogy azért nem tette, mivel nem töltöttünk együtt elég időt?

És mi van, ha igaza volt? Nem akarom, hogy így legyen. De ha mégis, akkor sajnós el kell hinnem. Nem ismerem őt eléggé.

Ezer, meg ezer kérdés, és válasz van Lil, és közöttem, amiket jó lenne megbeszelnünk valahol.

Így, utólag nagyon meglepődtem azon, hogy a fejemben számtalan módokon elképzelt találkozásunk, ahol kiderül, hogy együtt leszünk e, vagy sem, olyan helyen, és nagyjából időben történt, amit pont nem vettem bele a gondolataimba.

Arról nem is beszélve, hogy Steve, és Jennifer mondanak el mindent Liliának. És fel sem tettem neki a kérdést, hogy most mi is van a kapcsolatunkal.

Amikor nem szeretett volna odajönni a hintaágyhoz, az talán azért lehetett, mivel tudta, hogy most fog megtörténni az, mikor megkérdezem tőle, hogy bejövök-e neki, mármint ha én meg mertem volna tenni.

Vagyis lehet, hogy csak szimplán annyi volt, hogy nem szeretett volna éppen ott lenni. És nem miattam.

Most, hogy írok, eszembe jutott egy kérdés: vajon Lilian várt erre a pillanatra? Nem igazán tudom, de ezt is meg fogom kérdezni, ha majd találkozom vele.

Egy kis ellentét is van bennem, ahogyan arra gondolok, hogy szeretett volna már együtt lenni velem, mivel ha örült volna, amikor ez megtörtént, akkor, és ha a hintaágyas esetet nem nézzük, talán már tudnám, hogy mit gondol rólam.

És vajon mióta tudja, hogy szerelmes vagyok belé? De ha mindenhogyan elképzeltém azt, ahogy találkozunk, akkor miért olyan történik, amire pont nem gondolok?

Fogalmam sincs, hogy miért agyalok ezen, csak egyszerűen érdekel. Mindenesetre ez nagyon furcsa.

De nem tudom, hogy miért nem mertem neki elmondani én, hogy megtetszett nekem, mivel abszolút nem lett volna félnivalóm tőle.

És Stevie olyat tett, amit valahogy egyáltalán nem gondoltam volna róla.

Nem mindig beszéltünk - nem arról volt szó, hogy ellenségek lettünk volna, merthogy barátkoztunk -, csak mivel nem voltunk osztálytársak, tekintve, hogy én két évfolyammal fölötte jártam, így néha tudtunk találkozni.

A leveleket, amiket Lilnek írtam, ő adta át, még ha, ahogyan már fentebb is írtam, pár sikertelen volt, és a legutolsót, amit jónak hittem, nem lehetett elolvasni.

Most befejezem ezt a naplót, de van még valami: lehet, hogy írok még egy noteszt, ahová azokat a gondolataimat fogom leírni, amik még utólag eszembe jutottak.

Azt szeretném, hogy ez a dokumentum el jusson Lilianhez, és már van is egy tervem, hogy miképp fogom ezt kivitelezni.

Szia.

Üdv, Daniel.

Dühösen tettem az éjjeliszekrényemre a telefonomat. Azt sem tudtam, hogy mit gondoljak a fiúról.

Valamiért olyan érzésem volt, mintha Daniel az írásában egy állatnak képzelt volna engem, amit, ha akar, akkor majd megszelídíthet.

Ez annyira rosszul esett nekem, hogy nem tudtam mit csinálni. Egyszerűen szabad utat kellett, hogy engedjek a könnyeimnek.

Amióta csak az eszemet tudom, úgy emlékszem, hogy nem volt olyan nap, hogy kétszer sírtam volna, ráadásul nem is éppen kis dolgok miatt.

A vacsora után történeteket nem tehetem erre a listára, mivel az teljesen más.

Megaláztak - bár azt még nagyjából helyre tudtam tenni a fejemben, és fel tudtam dolgozni -, de azt, hogy akit egy egész jó barátomnak hittem, és kiderül, hogy miket, ráadásul hogyan írt rólam, az nekem már túl sok volt.

A naplóban nem egy feltételezés ellenkezett azzal, amit valójában gondoltam, és ebben a pillanatban még az sem lehetett volna kifogás a fiú számára, hogy csaknem három éve írta már ezt.

De egy biztos: most nagyon utálom Daniel Edward Blakeet. Komolyan elgondolkodtam, hogy el szeretném e olvasni a másik két jegyzetet, de még nem tudtam.

Csak meg kell nyugodnom, és talán holnap átgondolnom a naplóban leírtakat. De ma már nem olvasom el annak a hülye gyereknek a még hülyébb gondolatait, mivel az az állandó hangulatváltozás, miközben olvastam a naplót, teljesen elfárasztott.

Remélem, hogy ettől még holnap tudok tőle koncentrálni az iskolában, mert ha nem, akkor őt fogom hibáztatni. Bár én olvastam el, de akkor nem kellett volna neki elküldenie a dokumentumokat.

Vizsont honnan tudta volna, hogy ilyen reakciót fog kiváltani belőlem az írásával?

Ja, végülis mit érdeklő őt az én állapotom, hisz előttem van a bizonyíték, ahogyan írt, és amiket gondolt rólam.

Kedveltem őt, mint barátot, és ennyi. Egyszerűen fogadja el, hogy nem érzek iránta többet, merthogy ez az egy a gondolataiból viszont helyes volt, még ha épp most ezt nem is tudja.

A leveleket pedig, amiket Steveen keresztül küldött nekem, tényleg nem tudtam elolvasni. Akkor milyen levélről beszélt Instagramon? Meg fogom kérdezni tőle.

De akkor lehet, hogy nem is volt igazi a kapcsolat Edward részéről, ha az osztálytársától is képes volt segítséget kérni a teljesen privát dolgaival kapcsolatban.

Ha ezt most elmondtam volna valakinek, akkor talán biztosan azt gondolja, hogy szerelmes vagyok Edwardba. Pedig nem.

Volt egy titkom, és rajtam kívül senki sem tudta, de bejött nekem egy fiú. Egy osztályba jártunk, viszont sajnos még nem vette észre.

A párnámba temettem az arcom, és csaknem fél órán keresztül sírtam. Dan még tudatában sincs annak, hogy ezzel mennyire megbántott engem. De el fogom mondani neki.

Miért küldte el a rólam írt jegyzeteit? Azt értem, hogy már nincs jelentősége, de ha nincs, akkor ezért. Olyan, mintha önmagát magyarázná ez a két mondat, de mégsem.

Aztán nem tudom, hogy pontosan mikor, de valahogyan sikerült álomba merülnöm.

Hetedik fejezet

Alan akciója

Alan szemszöge

Reggel nyugodtan ébredtem. Ma muszáj lesz, hogy határozott legyek, ha bosszút szeretnék állni a tesómat ért sérelmen.

Az anyukámmal való tegnapi beszélgetésünk ellenére nekem mégis megért annyit, hogy meghosszabbítsa a büntetésemet, ha kiderül az akcióm, ami szinte biztos, mivel nagyon idegesített, amit Kevin csinált.

Szerettem a húgomat, még ha néha mást is mutattam, és nem örültem neki, hogy bántották.

Jó, eddig nem volt ilyen, csak most, de nekem ez épp elég.

Ahogy láttam a dolgokat, miközben mentünk a fagyizóba, azt vettem észre, hogy engem jobban bosszantott ez az egész, mint Liliant, ugyanakkor mégis örültem neki, hogy fel tudta dolgozni ezt.

Nekem biztos, hogy nem sikerült volna túltennem magam ezen addig, ameddig elégtételt nem veszek róla. Na jó, de én fiú vagyok. Bár egy lány is lehet olyan, mint én, simán el tudom képzelni.

Az osztályban annyira megijedtem, amikor sírni láttam őt, hogy azt hittem, talán valami nagy baj lesz vele a történetek miatt.

De tegnap este már mindent jól kiterveltem, úgyhogy ma minden sikerülni fog.

Ahogy a konyhában összefutottam vele, nem kellett, hogy ránézzek ahhoz, hogy tudjam, van valami baja.

Ha most érdeklődnék a hogyléte felől, szerintem csak azt mondaná, hogy jól van. Bár, mivel nem szereti, hogyha hazudnak neki, és ő sem szokott ilyet tenni, így lehet, hogy lelkiismeretfurdalása lenne, és valamikor megosztaná velem a problémáját.

Azért voltam ilyen biztos magamban, mivel ismertem őt.

Steve, és anya már nem voltak a házban, mivel a tesómnak nulladik órája volt, ezért korábban be kellett mennie a suliba, apa pedig szokás szerint ilyenkor már dolgozott, így csak ketten voltunk.

Leültem, és megettem a tányéromra kikészített enivalót, közben pedig próbáltam uralkodni magamon, hogy ne nézzem folyton Liliant, mivel akkor biztos, hogy kevesebb lett volna az esélyem, hogy megtudjak tőle bármit is.

Mikor elindultunk a sulifelé, egyszerűen már nem bírtam magammal, és fel kellett, hogy tegyem a kérdést:

- Van valami baj, Lil? Mi történt? - Már nem leplezve a kíváncsiságomat, nyíltan tanulmányozni kezdtem az arcát.

Kifejezéstelen volt, amiről tudtam, hogy nem tartogat jót. Ezt az oldalát úgyszemint tudja sokáig mutatni a világnak, mivel egyszer, és talán pont akkor olyan embert fog megtalálni a dühe, aki pedig nem tehetne róla.

- Ennyire látszik? - nézett vissza rám.

- Hát... - mondtam bizonytalanul.

- Nem hiszem, hogy meg tudnál érteni, ha elmondanám, hogy mi zavar - szólalt meg pár másodperccel később.

Összevontam a szemöldököm, és próbáltam visszaemlékezni, hogy mikor volt esetleg olyan, amikor nem értettem meg a hűgomat.

- Miből gondolsz? - kérdeztem, és átvágtunk egy parkon. A távolban látni véltem pár osztálytársunkat, akiknek ugyanaz volt az úticélja, mint nekünk.

Lilian megvonta a vállát. - Nem tudom. De hagyjuk inkább - kérte, mire én beleegyezően bólintottam.

Most, először fordult elő olyan, hogy nem tudtam meg a problémáját, és ez valamiért nem hagyott nyugodni.

- De ha segítség kell, akkor hozzám mindig fordulhatsz - tettem egy utolsó kísérletet, ám nem jártam sikerrel.

- Köszö - mondta, és rám mosolygott, majd odasétált a barátnőihez.

Sóhajtottam, és elindultam, hogy megkeressem Airtonékat.

Ők, még annak ellenére is, hogy a legjobb barátaim voltak, nem tudtak a tervemről.

A Zsebemhez nyúltam, amiben ugyanúgy ott volt a kötéll, és a kés, ahogyan azt este beletettem.

- Hellósztok - köszöntem a haverjaimnak.

- Szeva Alan! - lépett oda hozzám Knokszville.

- Te itt? - néztem meglepetten a fekete hajú fiúra.

- Tegnap miért nem voltál?

- Orvoshoz mentünk. Tudod, a szokásos kontrol - mondta.

- Ja. Hallod, volt egy nagy verekedés - meséltem.

- De még mennyire, hogy nagy volt! - kontrázott rá Airton. - Még az igazgató is beavatkozott, bár csak utólag - csüggesztette le a fejét.

- Az miért akkora probléma? - hallottam meg a hátam mögött Scott, a harmadik legjobb barátom hangját, mire megfordultam, hogy kezét fogjak vele.

- Mivel állítólag egyesek szerint Michael régen bokszolt - világosítottam fel.

- Na neee - nézett rám hitetlenkedve a fiú.

- Pedig de - állítottam. Én is csak onnan tudtam, hogy emlékeztem, amikor az egyik büntetésem alkalmával mesélte.

- Airton, hogyhogy nem mondtad el a történeteket? - kérdeztem a magas fiút.

- Gondoltam, megvárlak vele - kacsintott, és megindult a sulis bejárata felé, mire követtük.

- Mondjuk attól függ, hogy mire gondolsz - szólt hátra a válla fölött, miközben feljebb mentünk egy emeletet.

- Amikor kidobtad a telefont az ablakon - mondtam, és elvigyorodtam, ahogy a jelenet ismét megelevenedett a szemem előtt a képzeletemben.

- Hogy mi? - lett hirtelen élénkebb Knokszville arca. - Kinek a telóját dobtad ki? - kérdezett rá a lényegre.

- Patrick Stigers, nyolcadikos - tájékoztatta Scott.

- Barna hajú... - Ja, már tudom, kire gondolsz - szakította félbe Knoksz.

- Bocsánatot kértél tőle? - kérdeztem csak úgy.

- Ja - bólintott kelletlenül az előttem haladó fiú.

- De mégis, mire fel? - érdeklődött. Kinyílt az osztályterem ajtaja, és mi végre bemehettünk rajta.

Leültünk a helyünkre - jó, hogy ilyen közel ültünk egymáshoz, mivel nem kellett kiabálnunk - és onnan folytattuk a beszélgetést, ahol abbahagytuk.

Airton fekete szemeivel rám pillantott. Tudtam, hogy nekem kell elmondanom a történetet.

- Tegnap - kezdtem - ebédre jöttünk visszafelé, amikor Kevin, akit tegnap előtt megvertem, nekiállt kötekedni.

Nekem persze több se kellett, hagytam magam provokálni, és nem állhattam meg szó nélkül.

- Ja, és ott volt melletted Lilian - vágott közbe Airton, mire én bólintottam.

- Mikor pedig meguntam Kevin sértegetését, hogy nem hagy békén, egyszerűen fogta magát, és beszólt neki - vette át a mesélő szerepét.

- Erre Kevin azt mondta rá, hogy cicababa, mire Lilian kijelentette, hogy ő senkinek nem az, erre az a szemét le akarta smárolni.

Láttam, ahogyan Knokszville eltátja a száját döbbenetében.

- Hm, már bánom, hogy tegnap olyan gyorsan hazamentem - mondta Scott, és intett Airtonnak, hogy folytassa.

- Persze őt sem kell féltetni, mivel úgy tett, mint aki hagyja magát, és amikor megtörtént volna, akkor úgy állba vágta a fejével, hogy kiesett egy foga.

- Ezt nevezem! - kiáltotta örömtől csillogó szemmel Knokszville, és a tekintetével keresni kezdte a lányt.

Mikor Lilian a barátnői köréből hátrafordult, láttam az arcán, hogy nem tudja mire vélni az elismerő pillantást. Odatátogtam neki, hogy majd elmagyarázom a dolgot.

Mondjuk először tudnom kéne, hogy ezt miképp valósítsam meg úgy, hogy ne kapjak legalább egy pofont se tőle, ha nem kettőt, gondoltam, és tovább figyeltem Airtont.

- ... mire beleállt a hirdetőtáblába - mesélte épp azt a részt, amikor széttört a sulit ábrázoló nagy kép.
- Hú! - kerekedtek el Scott szemei. - Ahol azok a szobrok vannak? - kérdezte.

- Jaja - bólogatott Airton.

- Ha neked lennék, akkor múltidőben beszélnék róluk - mondtam, és közben unottan rajzolgattam egy papírdarabra valakinek - a színét elnézve, mivel - bármilyen furcsa - de rózsaszín volt, így gondoltam, hogy egy lánynak az elhagyott ceruzájával.

Fel nem tudtam fogni, hogy a mi osztálytársunk minek használ még ceruzát. Már negyedik óta tollat használunk az íráshoz.

Én, személy szerint, már elsőtől fogva utáltam a grafitiket, és a ceruzákat, mivel állandóan eltörtem őket, utána meg percekig hegyezhettem, hogy használni tudjam.

Knokszville felnyögött. - Széttörtök? - nézett végig mindkettőnkön, nyilván azért, hogy bárminemű hamis jelek után kutasson az arcunkon.

- Egytől egyig, ahogy mondom! - bizonygatta Airton, mellé pedig még az ujjait is mozgatta, jelképesen mutatva ezzel, ahogyan hullottak a porcelán, és agyagdarabok.

- Akkor tényleg nagy balhé lehetett - vélekedett Scott.

- Na de ott tartottam - vette vissza a szót a másik haverom - hogy beleállt Patrick zsebkése a táblába, mire az lejtött a falról, és az törte szét a díszeket.

Aztán valamelyik osztálytársa kivette a kezéből a fegyvert, és konkrétan likvidálta a suliról készült, bekeretezett üveg képet, ami ott volt mellette.

- Ezt nem hiszem el - állt fel Knokszville a helyéről. - Most megnézem, hogy tényleg igazat mondtok-e.

- Tudsz példát mondani, amikor hazudtunk neked? - kérdeztem ártatlan arccal, és utána mentünk, hogy lássuk a reakcióját.

- Hááát... - jelent meg a gondolkodó kifejezés az ábrázatán.

- Figyelj - most kitalál egyet - mondta Scott a fiú háta mögött, de úgy, hogy csak én hallhassam.

Ha ez volt a terve, akkor most kudarcba fulladt, mivel Knokszville gyilkos pillantást küldött felé, mire ő elvigyorodott.

- Ne aggódj - mondtam. - Jó a memóriám. Már csak azért is, mivel szinte mindegyik ügyem után az igazgatónál kötöttem ki, ezért nem felejtettem el egyetlen alkalmat sem, amikor valami rosszat csináltam.

- Jól van, nem - adta meg magát az előttünk haladó fiú, és jobbra fordult, ahol a tegnapi verekedés történt.

Amikor feltűnt neki a kép hiánya, és az üres polc, láttuk az arcán, hogy már elhiszi a történetet, amit meséltünk neki.

Már épp elindultunk volna visszafelé, amikor az egyik teremből épp Michael lépett ki. Ahogy észrevett minket, ránkmosolygott, és tovább sétált.

- Azt hittem, hogy mondani fog valamit - suttozta Scott, amikor a termünk elé értünk.

- Az eset után pedig elmentünk fagyizni, mivel az igazgató adott rá nekünk pénzt - fejezte be az igencsak hosszúra sikeredett beszámolót Airton.

- Na, végre, akkor már van okom, hogy miért utáljam a nyolcadikosokat - szólalt meg egy kis idő múlva Knokszville, mikor leült, és elvigyorodott.

- Nagyon szemét dolog volt Kevinék részéről, hogy lefotózták Lil-t.

- Igen - helyeseltem. - De már letörölték a fényképeket.

- És mi van, ha nem? - kérdezte nyugtalanul Scott.

- Azt nem hiszem - csóváltam meg a fejem. - Túl nagy lenne a kockázat nekik. Ha erről Michael tudomást szerezne, és kiderülne, akkor kicsapnák őket.

- Ez lehet - tűnődött Airton.

- Ennyit pedig nem hiszem, hogy megérne nekik Lil. Márcsak azért sem, mivel szerintem a húgod - nézett rám -, nem ártott nekik semmit.

- Éppen ez az, amiért jó bántani a másikat, még ha Lilian esetében gyengeségről nem is biztos, hogy beszélhetünk - bölcsekedett Knokszville.

- De a lényeg annyi, hogy megkapták a magukét - zárta le a témát Airton, amivel teljesen egyetértettem.

Bár az igaz, hogy tegnap este egy ideig engem is nyugtalanított az, amit nemrég Airton mondott, de amit a haverjaimnak mondtam, azzal nyugtattam magam, és tényleg reménykedtem, hogy egy fotó sem maradt meg senkinek a telefonjában sem.

Eszembe jutott a Kevinnel való tervem, ezért egy kicsit titokzatoskodónak éreztem magam, de amiről nem tudnak, az nem is zavarja őket alapon annyiban hagytam az egészet.

Igazából nem akarom komolyan bántani, csak szimplán egy kicsit jobban a tudomására szeretném hozni, hogy ne bántsa legközelebb a húgomat.

- Milyen óránk lesz? - kérdeztem. Nem épp arról voltam híres, hogy fejből tudtam az órarendet - örültem, hogyha bizonyos napok első óráit meg tudtam mondani.

- Matek - húzta el a száját Scott.

Egész jó volt belőle - velem ellentétben -, de valamiért mégsem szerette a tantárgyat.

- Egyenletek - villant be a gondolat, hogy mit is fogunk ma csinálni.

Nem ment nekem valami jól, akárcsak Stevenek, ahogy a multkor láttam. Nem úgy Lilian, aki - ő sem kedvelte ezt az anyagrészt - de legalább értette, amit csinál.

Hiába kérdeztem meg tőle, és a matektanárt is, hogy hogyan érthetném meg, a válasz mindkettőjük részéről az volt, hogy vagy rá tudsz jönni, vagy nem.

Az volt a baj velem, hogyha valami már elsőre nem sikerült, akkor azt rendszerint abba is hagytam, és tovább már csak azért nem csináltam, mivel nem akartam.

Becsöngettek, mi pedig elővettük a matekfüzetünket a táskánkból, és vártuk a tanárt.

Mikor belépett a terembe, mindenkin körbehordozta a pillantását.

- Miért nézett így? - kérdezte suttogva Knokszville.

- Nyilván a tegnap miatt - adta meg a legésszerűbbnek tűnő választ Airton.

- Csak tudnám, hogy mi köze neki hozzá, és, hogy ki mondta el neki. Mivel Michaelből nem igazán nézném ki.

- Mondjuk nem hozta szóba, ami valahol azért jó - mondta és közben a táblát vizsgálhatta, ahova már fel is volt írva az első feladat.

- De ő mégis csak egy matektanár - fejezte be a mondanivalóját, és hozzálátott, hogy beírja a füzetébe a képletet.

Mintha annyira ismerné Michaelt, gondoltam.

Én is megpróbáltam az egyenletet, bár tudtam, hogy úgysem fog sikerülni.

$-4x + 1 = 5$.

Addig sikerült, hogy a +1-et át kell rakni minuszba az egyenlőség jel után, de hogy miért kell ezt, és miért így, azt nem tudtam. Ennyi volt a nagy tudományom.

Az egyik lány segítséget kért, mire a tanár odament hozzá, és magyarázni kezdett:

- Az olyan egytagú algebrai kifejezéseket, amelyek legfeljebb csak együtthatójukban különböznek, egynemű kifejezéseknek nevezzük.

- És ezekkel mit lehet csinálni? - kérdezte.

- Összeadhatjuk őket egymással, és kivonhatjuk egymásból. Ezeket a műveletvégzéseket összevonásnak nevezzük - válaszolta gyorsan a lány.

- Nem is Stephanie lenne, ha nem tudná - morogta mögöttem Scott.

És mintha csak a tanár mellé állt volna, bólintott megerősítésként, de nem arra, amit a haverom mondott.

- Pontosan. Akkor ez alapján csinálja is meg a feladatot - mondta, és visszasétált a tanári asztal mögé.

- De még mindig nem értem! - kezdett el hisztizni, mire páran - nem kis meglepődésemre - Lilian barátnői közül valamennyien, nevetgélni kezdtek.

Stephanie dühében olyan erővel csapta le a ceruzáját az asztalra, hogy az kettétört.

Airton, és még páran, köztük én is, de ő ezen annyira nevetett, hogy miközben hintázott a székén, hátraesett, pontosan Emmi, és Mia padjára.

- Vidd már innen azt a nagy, hülye fejedet! - kiabált bele a fülébe Mia.

Felemelte a tollát - valószínűnek tartom, azért, hogy kiszúrja a fiú szemét, vagy legalábbis okozzon neki valami olyat, ami egy jó ideig, és viszonylag jól látható helyen, megmarad.

Airton erre gyorsan előre dőlt, de a széke megcsúszott, így most már tényleg hanyattvágódott a padlón.

A fejét bevágta az asztalba - ezt szinte alig érezte meg, de a bútor viszont elmozdult, ezzel újabb bosszúságot okozva a már második egyenleten dolgozó lányoknak.

- Elég legyen! - kiáltotta a tanár. - Mi ez? Óvoda? - kérdezte, és szigorú pillantással végig nézett a haveromon.

Airton összeszedte magát, és visszaült a helyére.

- Ha nem lennél akkora, mint egy elefánt, akkor nem törted volna szét magad - mondta Emmi, miközben befejezte az egyenletet.

- Nem vagyok elefánt - szólt hátra a válla fölött a fiú, és kinyújtotta rá a nyelvét, mire Emmi megvetően végig nézett rajta.

Mikor vége lett a mateknak, láttam az órarendemben, hogy most angol lesz.

Az viszont már Liliannek, és nekem sem ment éppen jól, pedig a youtuberkedéshez jól jött volna. Steve németet tanult, bár, hogy minek, arról fogalmam sem volt. Úgyis az angol a világnyelv.

Ebben az évben felvette az angolt is, de két év alatt szerintem olyan sokat nem fog tudni tanulni.

Miközben a tanár dolgozatokat javított, én azon gondolkodtam, hogy a Kevinnel való tervemet pontosan mikor, és hogyan valósítsam meg.

Tudtam, hogy ennek bizony lesz következménye, és nem csak a szüleim részéről, hanem Michael vendégszeretetét is élvezni fogom egy ideig. De ha már eddig eljutottam, akkor nem fogom abbahagyni.

Lilian tegnap azt mondta, hogy ne keressem a bajt, tehát akkor nem biztos, hogy feltétlen meg kellene tennem, amit szeretnék.

Még ha semmit nem is fog számítani neki az akcióm, nekem azért jó lesz arra, hogy az eddigi bántalmakért, amikkel engem félelemben tartott, kapjon egyet Kevin.

Na jó, lehet, hogy túlzás, de jól esik egy kicsit sajnáltatni magam.

Mondjuk fizikailag soha nem verekedtünk, még tegnap sem, pedig meglett volna rá az alkalmam.

Elhatároztam magam, és arra jutottam, hogy a következő óra után végrehajtom a tervemet.

Lilian szemszöge

De jó, véget ért az angol, most megyünk informatikára.

Négyes lett a dolgozatom, ami nem is olyan rossz.

Mikor bejelentette a tanár, hogy írunk kell egy tesztet, az osztályban nem kis felháborodást keltett a hír, de nem volt mit tenni, a szavakat bizony egy nap alatt meg kellett tanulnunk, és másnap dolgozatot írni belőle.

Csak szavak voltak, és ebből egész könnyű volt jó jegyet szerezni. Annyi a titok nyitja, hogy be kell magolni, de úgy, mint a szorzótáblát.

Örülök neki, hogy tegnap Daniel naplója elolvasása mellett azért sikerült átnézni párszor a szavakat.

Nemsokkal az elalvásom után, kb. három órával később felkeltem, és mivel nem tudtam visszaaludni - folyton a naplóval kapcsolatos gondolatok voltak a fejemben, ezért a házival foglaltam le magam, legalább arra a kis időre, hogy elfelejtsem az olvasottakat.

De ma este el fogom olvasni a második jegyzetet, ez szinte biztos.

Előtte még egyszer megnézem a naplót, és megpróbálom normális fejjel átgondolni a benne leírtakat.

Az is eszembe jutott, hogy mi lenne, ha megmutatnám anyának, de gyorsan el is vetettem az ötletet. Már csak azért is, mivel ha lett volna ilyen választási lehetőségem, akkor sem biztos, hogy éltem volna vele.

De miért nem?, kérdeztem magamtól.

Talán azért, mivel nem szerettem volna, ha tovább folytatódik az a három évvel ezelőtti történet.

És miért kellene nekem a naplóban nem leírtakat komolyan vennem? Ezt úgy értem, hogy mivel nem volt benne, hogy megmutathatom anyának, ezért pont megtehettem volna az ellenkezőjét.

Vagy azért nem tettem meg, mivel nem szerettem volna, hogyha anya látna abban az instabil érzelmi állapotban, amit Daniel írása kiváltott belőlem.

Nem, mintha szégyeltem volna előtte bármit is, hisz tegnap este is látott engem sírni, amikor...

Ezt nem hiszem el!, jutott eszembe a tegnap. Nem kértem anyától betétet. A francba!

Mondjuk az este történetek után el tudom képzelni, hogy elfelejtsem, amit másnapra megígértem magamnak, még amikor fürödtem.

Vagyis ezt próbáltam bebeszélni, de tudtam, még ha hiába is mutattam azt, hogy készen állok rá, de valahol mégis féltem ettől.

Mi lenne, ha megkérdezném a barátnőimet, hogy nekik milyen volt, amikor először kipróbálták?, vetettem fel gondolatban az ötletet.

Úgy döntöttem, hogy így fogok tenni, és ezzel az elhatározással léptem be Emmi mögött az informatika terembe.

- Igaz, Lil? - kérdezte Mia, amikor leültünk egy-egy gép elé, persze ügyeltünk arra, hogy mind a hárman egymás mellé ülünk.

Ekkor jöttem csak rá, hogy ameddig mi órára mentünk, én annyira el voltam merülve a saját gondolataimban, hogy a barátnőim beszélgetésének az a része, amivel kapcsolatban most ki akarták kérni a véleményemet, egyáltalán nem jutott el hozzám.

- Öhm... bocsí, lányok, de nem igazán figyeltem - kértem elnézést, és elpirultam.

A barátnőim hitetlenkedve néztek össze, mire én elfordítottam a fejem, hogy addig se kelljen a szemükbe néznom - inkább feltűnően nagy igyekezettel azzal foglalkoztam, hogy bekapcsoljam az előttem lévő gépet.

- Mindegy - sóhajtott lemondóan Emmi, és megnyitotta a szövegszerkesztőt a számítógépén.

Mintha csak kifejezetten ekkor szeretne volna időzíteni az informatikatanár, hogy belépjen a terembe, rápillantott a barátnőm monitorára, majd megszólalt:

- Nem kell írnia, Ms. Slightman.

- De hát miért? - kérdezte a lány, és a tanárra nézett.

- Hallottam a matek órán történekekről - intézte most a szavait mindannyiunkhoz.

- Talán nem tudnák azt a teljesítményt nyújtani az óránom, amit elvárnék maguktól, így a mai órán még azt csinálnak, amit szeretnének.

Sokan, és leginkább a fiúk, megörültek a hirtelen kapott szabadidejüknek, és a nagy részük elindított valamilyen játékot.

Gondolkodtam, hogy mit is csinálhatnék, de, mikor megláttam Mia képernyőjén az Instagramot, én is megnyitottam.

Gépen sajnos nem lehetett chatelni, mivel az Insta ezt nem támogatta, ezért elővettem a telefonomat, és ránéztem az üzeneteimre.

Pontosan akkor, amikor láttam, hogy nulla olvasatlan értesítés, a szám hirtelen egyre változott.

Rákattintottam, hogy megtudjam, ki volt ilyen jól informált arról, hogy mikor vagyok fenn. Amikor Daniel neve jelent meg a képernyőn, már nem csodálkoztam, helyette válaszoltam neki, mivel rámköszönt.

Megkérdeztem tőle, hogy honnan tudta, hogy most fennvagyok, mire azt írta, hogy szimplán csak tippelt, és éppen akkor nézett rá az Instára, amikor én.

Ezt elég valószínűtlennek tartottam, de mivel nem találtam jobb magyarázatot, így nem gondolkodtam tovább rajta.

- Am hogy tudsz ilyenkor fenn lenni? - kérdezte. - Nem órád van?

- De - válaszoltam. - Csak az informatikatanár szabad órát adott.

- Á, vagy úgy - küldött mellé még egy mosolygó smileyt is.

- Elolvastad már a jegyzeteimet?

Felsőhajtottam, ahogy eszembe jutottak a tegnapi olvasottak.

- Eddig csak a naplóra volt időm, de ma este szerintem el fogom olvasni a másodikat is.

- Jó. És mi a véleményed a naplóról? - kérdezte.

Elmosolyodtam, ahogyan egy régebbi Instagram üzenetére gondoltam.

- Ha jól emlékszem, akkor azt mondtad, hogy csak a jegyzetek elolvasása után küldjem majd el a gondolataimat.

- Ja, tényleg. Csak annyira kíváncsi vagyok.

Elgondolkodtam, és összevontam a szemöldököm. Végülis ő nem tudja, hogy tegnap este hogy éreztem magam miatta.

- Jövő hétre szerintem el fogom tudni olvasni a másik kettőt is. Ha mondjuk szerdán tudnánk találkozni, akkor esetleg személyesen is beszélhetünk a jegyzeteidről, és azt is elmagyarázhatod nekem, hogy ami az uszodában volt, azt hogy csináltad.

- Már alig várom - jött pár másodperccel később az üzenet.

A daniellel folytatott beszélgetésem után felnéztem az YouTube-csatornámra. Kellene már új videót csinálnom, mivel mostanában nem igazán vagyok aktív.

Alan szemszöge

Miközben infóról mentünk vissza, az osztályba, döntöttem el az időpontot a tervem megvalósítására. Most, tízórai után.

Bár azt nem sejtettem, hogy ez pont akkor változik meg, amikor kigondolom.

Ugyanis a mellettem lévő mosdó előtt, ahol elhaladtunk, épp nem más ment be az ajtón, mint az én ellenségem.

Most, vagy soha, mondtam magamnak, és lemaradtam Airtonéktól.

Mikor Kevin becsukta az ajtót, én vártam egy kicsit, aztán kinyitottam, és beléptem.

A fiú nem sejtette, hogy mi fog történni, és a tervemnek pont ezért kellett működnie, mivel ennyire egyszerű volt, bár ezt csak utólag gondoltam így.

A hozzám közelebb eső fülkeajtó alatt belesve pont láttam, amint kicsatolja az övét.

Ezt neked, te rohadék, gondoltam, és a következő pillanatban feltéptem az ajtót.

Elővettem a zsebemből a kötelet, és átdobtam a fején, majd megszorítottam.

A vékony madzag lecsúszott a mellkasáig, szerencsémre úgy, hogy a kezei közvetlen mellette voltak, így nem igazán tudott mit csinálni.

Erősebb volt nálam, és tényleg csak a szerencsémnek köszönhettem, hogy eddig minden sikeres volt.

Ott nem jutott eszembe, hogy abba kellene hagynom, mivel ha már eddig eljutottam, akkor be kellett fejeznem, ahogy ezt korábban végig gondoltam.

Kevin meglepődött, mikor észrevett.

Megfogtam a kötél két végét, és magam felé rántottam, minek következtében arccal előreesett.

Hallottam, hogy eltörik az orra.

Nem akartam bántani, de valamit, ami zavart, ki kellett derítenem, és innentől kezdve már mindegy volt.

Elkaptam a vállát, és hanyattfordítottam.

- Alan - nyögte, és láttam, hogy próbálja mozgatni a kezét, nyilván, hogy megnézzé az orra épségét.

- Nincs időm felesleges dolgokra - mondtam, és gyűlölettől izzó tekintettel Kevin szemébe néztem.

- Tudni akarom, hogy van e valamelyikötök telefonján fotó a húgomról.

- Szerinted? - kérdezte, és a könyökére támaszkodott, hogy jól rám tudjon nézni.

- Michael mindegyik képet letöröltette velünk. Ő is ott volt, és mindent látott.

Elnevettem magam. - Te hülyének nézel engem - állapítottam meg.

- Tudom, hogy okos vagy. Te, a haverjaiddal ellentétben, ismered a felhőtárhely fogalmát.

A fiú arcán megjelenő döbbenet igazolta, hogy telibe találtam. Pedig csak tippeltem.

- Töröld le a képeket - mondtam.

Kevin elmosolyodott. - Ezt benézted, haver. Mivel nincs nálam a telefonom. A szüleim a tegnapi eset után elvették tőlem.

- Hazudsz! - ordítottam, és állba rúgtam. A feje koppant a kövön.

Fájdalmasan felszisszent, de az alattomos vigyor még mindig nem tűnt el az arcáról, ami jelezte, hogy nem értem célba.

- Tudom, hogy nem igaz - folytattam, és letérdeltem. - A szüleid képtelenek megnevelni téged, ezért fogalmuk sincs, hogy mi a rossz neked.

- De ha te nem, majd én megkeresem a telefonodat.

- Azt már nem - mordult fel Kevin, és megpróbálta felemelni a kezét.

- Úgy látom, hogy ezzel nálad nem megyek semmire.

Nem mertem megpróbálni átkutatni a zsebeit - így legalábbis semmiképp - mivel Kevinnél bármi lehetséges volt, és könnyen elveszthettem volna az előnyömet.

Elővettem apa zsebkését, és kinyitottam a pengét.

- Ha bántani mersz azzal, akkor kicsapnak, és még kiskorúak börtönébe is kerülhetsz - suttogta rémülten a fiú.

- Mit érdekel engem? - kérdeztem. - Mondd meg, hogy hol van a telefonod.

A bal keze megmozdult, mire a következő másodpercben Kevin telefonja már nálam volt.

Mikor megláttam a Touch ID felületet, bosszúsan felsóhajtottam.

- Gyerünk - utasítottam. - Tedd oda az ujjad, és oldd fel a képernyőt.

A jelenet egy filmre emlékeztetett, ahol a rendőr próbált egy betörőtől információkat szerezni. Nagyjából most is ugyanez volt a helyzet.

- Ahhoz engedj el. Anélkül nem megy.

- Látszik, hogy mennyi filmet néztél - mondtam, és elkaptam a jobb kezét. A tipp ismét bejött.

A mutatójja reflexszerűen mozdult, mikor odaraktam az ujjlenyomatolvasót, és a kezdőképernyő meg is jelent előttem.

A fiú nem csinált semmit, nyilván azért, mivel tudta, hogy innentől kezdve már semmit sem tehet.

Gyorsan végig lapoztam az oldalakat. Nem telt bele Hat másodperc, és meg is találtam egy felhő tárhelyet, név szerint, a Dropboxot.

Megnyitottam, de amit láttam, az egyszerűen felülmúlta minden képzeletemet.

Ott voltak előttem a Lilianról készült fotók, szám szerint tíz, ahol nem egyen egészen látható volt az, amit a húgom legszívesebben mindenki elől eltitkolt volna.

Gyorsan bejelentkeztem a saját Instagramomba, majd elküldtem Stevenek, aztán kitöröltem őket.

Ha este, amikor a tesóm fürdik, sikerül megszereznem egy kis időre az iPhoneját, akkor jobban szemügyre vehetem a fényképeket.

Nem arról volt szó, hogy nézegetni szerettem volna a húgomat, csak tudni akartam, hogy mennyire sikerült jó fotókat csinálnia ennek a hülyének.

- Most boldog vagy? - kérdezte a fiú, mikor hozzá vágta a telefonját.

- Nem - válaszoltam dühösen. - DE legalább tudom, hogy tegnap este biztosan sikerült jól érezned magad egy kis időre a haverjaiddal. Viszont már letöröltem a fényképeket.

- Volt is mit nézni rajta - nevetett Kevin, mire éreztem, hogy egyszerűen már képtelen vagyok tovább fékezni magam, és dühtől elsápadó arccal lerángattam a fiú nadrágját, aztán az alsóját is, majd felugrottam, és szaladni kezdtem az ajtó felé.

- Te buzi! - üvöltötte, és hallottam, ahogyan elszakad a kötél, amivel eddig fogvatartottam.

Lementem egy emeletet, és mikor kiértem az udvarra, odarohantam a sulis előtt lévő fához, majd egy ágra felakasztottam a kezemben lévő ruhadarabot.

Mivel nálam volt az iskolatászkám, így elővettem belőle egy tollat, és az akkor a fejemben lévő összes csúnya szót ráírtam.

Tudtam, hogy ennek lesz következménye - ha ez nem derül ki pár órán belül, akkor biztos, hogy fejen állok.

Lilian szemszöge

Tesi óráról jöttünk visszafelé, mikor Emmi megkérdezte, hogy kimegyünk-e az udvarra.

Beleegyeztünk, és elindultunk.

- Lányok! - hallottuk meg Scott hangját a hátunk mögött. Mia hátrafordult, és végig nézett rajta.

A fiú mellénk sétált, majd megszólalt:

- Nem tudjátok, hogy hol van Alan? - érdeklődött.

- Alan? - kérdezte Emmi. - A te haverod, neked kellene tudnod, hogy mit csinál, és hol van.

- Most, hogy mondod - Jegyezte meg csak úgy Mia, közben kiléptünk a kissé hűvös udvarra -, nekem is feltűnt, hogy nem volt tornán.

Ahogy hallgattam a lányokat, úgy kezdett nekem is egyre érdekesebbnek tűnni a dolog.

- Az mi? - kérdezte Mia, és a fára mutatott, vagyis a rajta lévő ruhadarabra.

- Az ott - nyögte hitetlenkedve Scott - Kevin alsónadrágja. - Egyszer, még tavaly, láttam úszáson, mikor összevont óránk volt az akkori hetedikesekkel.

Döbbenet néztünk össze. Mindannyiunk tekintetében a felismerés tükröződött. Nem tudtuk, hogy hogyan, de valamilyen módon Alan hiányának, és a faágon lévő nadrágnak a története össze kellett, hogy kapcsolódjon.

- Lilian! - hallottam meg egy ismerős hangot magam mögött.

Hátra fordultam, és nem kis meglepődésemre előttem az irodalomtanárnőnk állt.

Láttam, hogy a mellettem lévő barátnőim, és Scott sem érti, hogy mi történik.

Elisabeth arca kipirult volt, mivel gyanúm szerint, futott. De miért?

Mikor a tanárnő meglátta a fán a ruhadarabot, csak bólintott, mintha valamit megjegyzett volna magában.

- Azonnal velem kell jönnie - intézte hozzám a szavait, és már el is indult.

Értetlenül néztem a távolodó hátát, de barátnőim kérdő, és meglepett tekintetétől kísérvé rohanni kezdtem, hogy beérjem a siető alakot.

Ez nem lehet véletlen, gondoltam, miközben folyosókon keresztül szaladtunk át.

Itt valaminek történnie kellett. Méghozzá valami nagyon nagy, és rossz dolognak.

Elisabeth megállt egy ajtó előtt, és kinyitotta. Mikor felismertem, a rémülettől szinte földbegyökerezett a lábam.

Képtelen voltam belépni az irodába.

- Gyere - mondta a tanárnő, és hogy nyomatékot adjon a szavainak, egyszerűen lökött egyet rajtam.

A lábaim odavittek az egyetlen üresen álló székhez, ami a szobában volt.

Leültem, és körülnéztem.

A látványtól megsédültem, és a kirakós darabjai egy pillanat alatt álltak össze a fejemben.

Az igazgatói irodában ott ültek a szüleim, Alan, Kevin és maga az igazgató.

- Szia, Lilian - szólalt meg Michael. Ahogy ránéztem a kedves, de nyugott arcra, azon most olyan komoly kifejezést láttam, amit még soha.

- Az arcod mindent elárul. Azon gondolkodsz, hogy most mi történhetett.

Perifériásan éreztem, hogy anya a székét odahúzta mellém, és megfogta a kezem.

- Alan, a testvéred, azért nem volt ott a testnevelésórán, mivel, hogy úgy mondjam, elkapta Kevint a mosdóban.

- De hát... - néztem most Alanre, aki állta a pillantásomat.

- Azt mondtad, hogy ne keressem a bajt - adta meg a választ a ki nem mondott kérdésemre. - Viszont én akkor sem hagytam ezt annyiban. A tekintete határozott volt. Nem értettem, hogy még ebben a helyzetben is hogy volt képes a menő arcát mutatni.

- A telefonján - mutatott Kevinre -, ott volt még pár fotó a tegnapi esetről veled, amiket sikerült kitörölnöm.

Ránéztem a fiúra, és a tekintetem megállapodott az arcán. Láttam, hogy el van törve az orra.

- Nem hiszem el - néztem most az igazgatóra, aki szomorúan bólintott, jelezve, hogy a tesómnak igaza volt.

- Nem mondanám, hogy bölcs dolog volt a részedről - szólalt meg Michael.

- Jut eszembe, Alannek igaza volt - mondta Elisabeth, és a vele szemben ülő férfire nézett. - Tényleg felrakta egy fára.

- Értem - bólintott Michael.

- Jó, hogy legalább ebben igazat mondtál - nézett a tesómra dühösen Aaron.

- Szerintem ez nem, mintha sokat változtatna a tanári kar döntésén - mondta az igazgató.

- Ezt hogy érti? - kérdeztem.

- Mondjuk úgy, hogy már így is nagyon esélyes volt, hogy kicsapják az iskolából, de most szinte biztos, hogy így lesz - válaszolta anya.

- Jaj, ne. Ugye nem teszi meg? - kérdeztem az igazgatót. Éreztem, hogy a sírás kerülget.

Nem tetszett, amit Alan csinált, de nem szerettem volna, ha kirúgják a suliból.

- Még bármi lehetséges - felelte, és a pillantása az asztalára tévedt, ahol egy kötél, és...

- Ez apa zsebkése! - kiáltottam döbbenetben, elfeletkezve a helyzetről.

- Igen - bólintott Michael. - Érdekes volna erről is beszélned a fiaddal - nézett Aaronra.

- Mit akartál csinálni Kevinnel? - fordultam Alan felé.

- Ugye nem?...

- Ne aggódj, nem akartam felakasztani - vigyorodott el, mire apa olyan szigorú pillantással nézett rá, hogyha szemmel ölni lehetett volna, akkor már rég megtette volna.

- A kötél azért kellett, hogy beszélni tudjak Kevinnel, a zsebkés pedig, hogyha ez nem igazán sikerült volna, akkor egy kicsit segítsen ezen.

- Te, ahogy elnézlek, simán megöltél volna - szólalt meg Kevin először azóta, hogy itt voltam.

Alan tűnődve nézett a másik fiúra, mintha nem tudná, hogy mit is válaszoljon. - Azt nem nagyon hiszem. Annyira azért nem vagyok kegyetlen.

- Hm. Már pedig a jelenlegi helyzetben - jegyezte meg Michael -, még ha kicsit érdekesen is hangzik, de nem tartom elképzelhetetlennek Kevin gondolatát.

A tesóm felháborodva nézett a férfire, amit egyáltalán nem engedhetett volna meg magának.

Elisabeth közben az igazgató kérésére kiment az ajtón, és mikor visszatért, a kezében ott volt Kevin alsónadrágja.

A fiú megszégyenülten lehajtotta a fejét, és a továbbiakban nem volt hajlandó senkire sem nézni.

Megnéztem a már Michael kezében lévő ruhadarabot, és amikor azon válogatott csúnya szavakat fedeztem fel, amiket a távolból nem láttam, akkor jöttem csak rá, hogy ez is Alan akciójának egy része volt.

- Mi lesz most? - tette fel a legkézenfekvőbb kérdést Anya, miközben a tekintete összekapcsolódott az igazgatóéval.

- A két tanulót hazaküldeném, a mai napra legalábbis mindenképpen, és a továbbiakat - teszem azt -, a büntetéseket mindkét tanulóval a szüleik beszéljék meg.

A tanári kar, és jómagam pedig jövőhétig eldönti majd, hogy mi legyen Alannel.

Kevin, te még maradj itt egy kicsit, míg a szüleid nem jönnek érted.

Most tűnt csak fel nekem, hogy a fiúnak egyetlen családtagja sem volt itt.

A férfi ezzel az egész ügyet a részéről lezártnak tekintette. Átnyújtotta Aaronnak a zsebkést, és a kötelet.

Az apukám felállt, mire anya, és én is követtük a példáját.

Mikor mind a négyen már az ajtó előtt álltunk, apa szembefordult Alannel.

- Hogy jöttél te ahhoz - mutatta fel a még mindig a kezében lévő kést -, hogy ellopod ezt? - kérdezte, és a tekintete szinte villámokat szórt.

Így, ahogyan belegendoltam ebbe a szóba, hogy lopni, nagyon nem tűnt szép cselekedetnek, és az, hogy ezt egy apuka a gyerekének mondta - nekem, Alan helyében, ez nagyon rosszul esett volna - de ami igaz volt, azt nem lehetett tagadni, és nem volt mit szépíteni rajta.

A tesóm csak elmosolyodott, és hanyag mozdulattal megvonta a vállát.

Rájöttem, hogy ez már nem csak a látszat volt, hogy vagánynak mutassa magát, hanem tényleg nem törődött a helyzettel.

- De hogy lehet valaki ennyire érdektelen?, kérdeztem magamtól. Bármilyen furcsa is volt, de egy kicsit már zavart Alan pofátlansága.

- Gyerünk - ragadta meg Aaron a tesóm vállát, és elindultak a lépcsőház felé, egy emelettel lejjebb, hogy aztán kimenjenek a bejárati ajtón.

Nyolcadik fejezet

Érzelmek tengerében

Amint látótávolságon kívülre értek, anya odalépett hozzám, és magához húzott, hogy megöleljen.

A fejemet a mellkasára hajtottam, és hallgattam a szívverését.

Örültem, hogy még óra volt, és nem látott minket senki a folyosón, aki szemtanúja lehetett volna ennek az intim, meghitt pillanatnak.

- Szeretlek, suttogtam, és a karjaimmal teljesen átöleltem a derekát.

- Én is, kicsim - válaszolta ugyanolyan halkán, és egy puszit adott az arcomra.

A könnyeim olyan váratlanul kezdtek el potyogni, hogy nem volt időm visszatartani őket.

- Va... valahol é... érzem, hogy nem teljesen tűntek el a fényképek - mondtam elcsukló hangon.

- Oh. Ne aggódj, mindent meg fogunk oldani - simogatta a hátamat.

- Még ki tudja, hol, és kinek van meg akár csak egy fénykép is rólam - folytattam.

Amy adott egy zsebkendőt, mire én megtöröltem a szemem, közben próbáltam nem sírni. Meg kellett nyugodnom.

Távolabb lépett tőlem, és egy hirtelen elhatározással bekopogott az ajtón.

- Most biztos, hogy minden fotó ki lesz törölve mindenhol, ami rólad készült - mondta, és mikor az igazgató szólt, hogy bejöhet, anya kinyitotta az ajtót.

- Mit szeretne, Mrs. Payne? - nézett rá kérdően Michael.

Valószínűnek tartottam, hogy Kevin valamilyen módon hallótávolságon kívül lehet, mivel ez nem tartozott rá.

- A fotók - tért rögtön a lényegre.

- Már kitaláltam, hogy miképp fogjuk az összeset, és legfőképpen mindenhol kitörölni - mosolyodott el a férfi.

- Nekem is eszembe jutott, hogy talán lehetnek még ilyen kis titkok egyes telefonokon a tegnapi beszélgetés ellenére az illetékesekkel, és úgy gondoltam, hogy intézkedem ennek érdekében.

- Hogyan? - kérdezte Amy.

Ha jövőhét kedden bejön, akkor meglátja - felelte mindenttudó kifejezéssel az arcán.

- Rendben, így fogok tenni - mondta az anyukám, és becsukta az ajtót.

- Köszí - öleltem meg.

- Nem kell megköszönnöd - mondta, és megsimogatta az arcom.

Pár percig szótlánul álltunk egymással szemben, és én csak öleltem magamhoz az anyukámat.

- Mennem kell, Lil - törte meg a pillanat varázsát, és a szemembe nézett.

- Oké - mondtam. - Szerinted mi lesz Alannel?

Várt egy kicsit, és a tekintete elkalandozott, talán azért, mivel nem tudta, hogy mit mondjon.

- Most otthon lesz, és remélem, elgondolkodik, hogy többet ilyen nem fog csinálni - vontam meg a vállát. - Azt viszont nem tudom, hogy kicsapják-e. Jövő héten kiderül majd.

- Nem szeretném, hogy így legyen - osztottam meg a gondolatomat.

- Szerintem egyikünk sem - válaszolta. - De, ha így is lenne, akkor magának csinálta, bármennyire rossznak is hangzik ez tőlem.

Miután anya elment, én elindultam, hogy megkeressem a barátnőimet.

Az órából, ami jelenleg tartott, még hátra volt negyed óra, úgyhogy vártam az osztályunk előtt.

Ahogy kicsöngettek, a tekintetemmel keresni kezdtem Emmi-t, és Miát, akiket meg is találtam. De nem voltak egyedül, mivel ott volt mögöttük Alan két barátja, Knokszville, és Airton.

- Mi volt? - rohant oda hozzám Emmi.

- Gyertek, mindjárt elmondom - feleltem, és az udvar felé vettem az irányt.

- Nem kellene csodálkoznom, hogy ti is itt vagytok, igaz? - kérdeztem, és a fiúkra mosolyogtam, akik válaszul visszakacsintottak rám.

- A lényeg annyi - kezdtem bele a történetbe, amit megpróbáltam a legrövidebben elmondani a többieknek -, hogy Alant, még nem biztos, de lehet, hogy ki fogják rúgni a suliból.

- Hogy az a...! - üvöltötte el magát Knokszville, de Mia felemelte a kezét.

Az udvarnak egy félreeső részében bújtunk el, úgyhogy nem igazán vehettek észre minket azok, akik esetleg nem voltak beavatva a dologba.

- Most - folytattam -, erre a napra otthon van.

- De miért? - kérdezte az előzőleg megkezdett beszélgetésre utalva higgadtan Emmi.

- Mivel ő tette fel a fára Kevin nadrágját azután, hogy bosszút állt rajta az egyik mosdóban - válaszoltam.

- Alan mindig is értett ahhoz, hogy az embert miképp, és leginkább hol kell stílusosan padlóra küldeni
- mondta csak úgy magának Airton.

Elgondolkodtam a fiú szavain, és megállapítottam, hogy nem teljesen értek vele egyet.

- Ha nem épp egy lopott zsebkéssel támadt volna rá, ami, csak úgy megjegyzem, hogy apáé, na meg egy kötéllel, akkor talán azt mondom, hogy igazad van - néztem a fiúra.

- Hogy mi van? Mit tervezett a kötéllel? - érdeklődött hitetlenkedve Knokszville. - Fel akarta akasztani a gyereket, vagy mi?

Elmosolyodtam, és megráztam a fejem. - Először, amikor behívtak az igazgatói irodába, én is ezt hittem. De a kérdésemre a válasz, csak mozgásképtelenné tette, és eltörte az orrát.

- A késsel pedig nem csinált semmit, bár nem hiszem, hogy lett volna bátorsága bármi komoly sérülést okozni Kevinnek.

- Te most komoly, hogy véded azt a hülyét? - kérdezte Mia.

- Nem. Csak, mivel ismerem a tesómat, ezért tudom, hogy valójában mit tenne meg, és mit nem.

Knokszville megvonta a vállát. - Hát, Lil. Ha egy napja megkérdezem tőled, hogy szerinted Alan egy zsebkéssel megtámadná-e Kevint, akkor te biztos, hogy kiröhögtél volna.

Felvontam a szemöldököm, mivel nem igazán értettem, hogy mit akar ezzel mondani a fiú. - Csak annyi - válaszolta meg a ki nem mondott kérdésemet -, hogy talán nem biztos, hogy eléggé ismered.

- Tehát - tért vissza az eredeti témánkhoz Emmi -, azért akart bosszútállni Alan Kevinen, mivel tudta, hogy van még pár fotó a telefonján a tegnapi esetről?

Megvontam a vállam, mivel fogalmam sem volt. - Azt nem hiszem, hogy tudta volna - mondtam egy kis idő múlva.

- De akkor honnan kapta a fülest? - kérdezte Airton. - Egyik nyolcadikkal sincs jóban.

- Ezt hívják úgy, hogy tipp - vigyorodott el Mia. - És bejött neki.

- Vagyis - kezdett el magyarázkodni, mikor feltűnt neki a dühös arckifejezésem -, úgy értem, hogy őő... jó, hogy kitörölte a fényképeket.

- Nem tudom - tűnődött félhangosan Knokszville. - Ha holnap esetleg visszajön Alan, akkor megkérdezem tőle, hogy mégis, ki informálta ilyen jól.

Hallottuk, hogy becsöngetnek, így elindultunk vissza, az osztályunkba. Ránéztem az órarendemre. Láttam, hogy nyelvtan lesz.

Nem utáltam különösebben, mivel egész jól tudtam helyesen írni, de hogy ennyire későn, délután egy órakor volt, az már nem tetszett. Ilyenkor az adott energiát, hogy ez az utolsó óra.

Aaron szemszöge

Olyan mérges voltam Alanre, hogy talán ennyire még soha.

Csinált már hülyeségeket, de haza még egyszer sem küldték, és nem is hívtak be minket, mint szülőket az iskola igazgatói irodájába.

Na, jutott eszembe, majd a főnökömnek is magyarázkodhatok, hogy miért jöttem el ilyen gyorsan a munkahelyemről.

Mintha csak minden ellenem lenne, és a sors is késleltetni akarná az elkerülhetetlent, a távolban, az autópályán, ahol már egy jó ideje haladtam, láttam, hogy felborult egy kamion.

És, mintha a rádió, amit hallgattam a kocsiban, is igazolni szeretné ezt, épp bementa, hogy baleset történt.

- Nagyon jó - morogtam.

Én meg pont belefutottam ebbe.

Normál esetben húsz perc alatt oda szoktam érni, de már csaknem egy órája itt álltam.

Alan szemszöge

Ahogy az apukám becsukta az ajtót, és elindult vissza, a munkahelyére, gondolkodni kezdtem, hogy mit is csinálhatnék.

Egy ideig tévéztem, de aztán meguntam, és mivel nem tudtam, hogy hol van a telefonom - gyanítottam, hogy a szüleim valamelyikénél - így jobb elfoglaltság után néztem.

Csak azért, mivel így tartotta kedvem, besétáltam Steve szobájába, bár mindenesetre örültem, hogy ezt nem látja, és körülnéztem.

A tekintetem megakadt az íróasztalán lévő laptopon.

A nyár végén kapott egy újat, úgyhogy azt vitte a suliba, ezt pedig itt hagyta.

Miért is ne, gondoltam, és odaléptem a számítógéphez, majd leültem vele Steve ágyára.

Megnézem, hogy miket is csinált az én tesóm.

Mikor bekapcsoltam, csodálkoztam, hogy csaknem egy perc alatt betöltött. Nem szokott ez ilyen gyorsan bejelentkezni, töprengtem.

Ja, mivel hibernálásban volt. De miért?

Ezen a gépén még nem volt jelszó - nem úgy a másikon - ezért könnyen hozzáférhettem az adataihoz, már ha voltak rajta.

Amint megjelent az asztal, vele együtt két ablak is felugrott.

Másképp nem keltették volna fel a figyelmem, ha épp nem a húgom neve az.

Egy mappa, és egy szöveges fájl. Valami napló féle volt, ahogy láttam.

Rákattintottam, és olvasni kezdtem. Steve nagyjából a közepén tartott, de hogy én is értsem, ezért az elejére lapoztam.

Tíz perccel később döbbenet, ugyanakkor mégis csodálkozva kapcsoltam ki a gépet, elfelejtkezve arról, hogy korábban hibernálásban volt, és a két megnyitott ablakról.

A másik két jegyzetet nem akartam elolvasni, így is elég sok volt nekem ez az egy.

Tudtam, hogy Daniel szerelmes volt Lilianbe, de hogy írásos bizonyíték is maradt róla, azt már csak félig-meddig, és akkor sem hittem el annyira, mint most, hogy láttam.

A húgom akkor, vagyis három éve, mikor a napló készült, nem viszonzta a fiú érzelmeit, hisz ami nincs, azt nem is lehet, mármint egyszerűen Lil nem volt szerelmes belé.

De akkor Daniel miért küldte el Stevenek ezeket az írásokat, és Steve miért nem szólt a szüleinknek?

Talán mondta is neki, hogy ne tegye meg? Nem igazán értettem, hogyha ez lett volna a helyzet, akkor milyen indíttatásból cselekedett így.

Volt valamennyi infóm arról, hogy anya, és apa, még régebben, beszéltek Daniellel, de, hogy mit, arról nem mondtak semmit, és én nem is kérdeztem meg.

Bár nem is biztos, hogy elmondták volna, mivel nem igazán volt hozzá közöm.

Kedveltem Dan-t, mivel jófej volt, de a Liliann felé táplált érzéseiről soha nem mondott nekem semmit.

Az is igaz, hogy csak a lovastábor alkalmával, ami egyszer, minden évben, nyáron van megrendezve, találkozom vele, ezért nincs időnk ilyenekről beszélni, mivel programok vannak, ahol erre nem találunk módot.

De a jegyzetek történetének este azt hiszem, érdekes lesz utánajárni.

Steve szemszöge

Épp matek óra volt, amikor éreztem, hogy a karomon rezeg az okoskarkötőm.

Hallottam, hogy Joice hátrafordul - gyanítom, hogy látta a felvillanó fényt a kijelzőjén - de különösebb jelét nem adta, hogy észrevett volna bármit.

Nem hívtak, mivel akkor folyamatosan jelzett volna, szerintem valamelyik közösségi oldalról kaptam egy értesítést.

Már vártam, hogy vége legyen az órának, mivel érdekelt a dolog.

Egy örökkévalóságnak tűnő fél óra múlva végre kicsöngettek, mire elővettem a telefonomat, és megnéztem, hogy mi történt.

Egy új üzenet, még hozzá nem is akárhonnan. Az Instagramomra írt valaki. Alig hittem el azt, ami pedig teljesen nyilvánvaló volt.

Bármilyen érdekes is legyen, de Alan volt az. Mégis, hogyan?, kérdeztem magamtól.

Hiszen elvették a telefonját. Ekkor egy nagyon érdekes, ugyanakkor teljesen nyilvánvaló gondolat jutott az eszembe.

Valaki más készülékén lépett be, ez pedig csak egyet jelenthetett. Azt, hogy lopott az egyik osztálytársától.

Ez a hatalmas felfedezés, amire így, pár másodperc alatt jöttem rá, olyannyira háttérbe szorított minden más gondolatot, hogy a lopás miéértjére sem voltam kíváncsi, és akkor még nem is tudtam, hogy mit írt a tesóm.

Megnyitottam az üzenetet, de, mikor csak képeket találtam, csalódottan kerestem bármiféle írást, de hiába.

Sajnos nem láttam annyit, hogy felismerjek képeket, ezért támadt egy ötletem.

- Hányas szünet van? - kérdeztem.

- Húszas - válaszolta Thomas. - De egyszer végre te is tudhatnád már. Csak figyelned kellene...

Ez az, gondoltam magamban.

A további mondanivalója már nem érdekelt. Felmentem Skype-ra, és ráírtam Danielre, hogy segítsen-e valamiben.

Máshoz nem igazán akartam fordulni ezzel az ügygel és, mint utóbb kiderült, ezt nagyon jól tettem.

- Igen - jött a válasz. - Mit szeretnél, és hol találkozunk?

- Hm. Az automata jó lesz - írtam, és már el is indultam a telefonommal együtt az úticélom felé.

Vette magamnak egy karamellás csokit - jó, hogy mindig van nálam száz forint, pont az ilyen esetekre.

Múltkor hallottam, hogy állítólag emelni akarják az árakat, tehát a forrócsoki, meg ezek az italok 150 forintok lesznek.

Nem igazán örültem neki, de hát ez van. Mondjuk azt nem igazán hiszem, hogy ezek után ötven forint miatt csökkenne az automata látogatottsága.

- Szerinted miért akarják, hogy drágább legyen? - néztem kérdőn Danielre, és a gépre mutattam, mikor odaért mellém.

Megvonta a vállát. - Talán azért, hogy a miniszterelnök még több pénzt tudjon lopni magának - válaszolta.

- Ki kellene már zárni az országot az Unióból, és akkor végre észhez térne.

De te mit szeretted volna? - kérdezte, és felém fordult.

- Ja, hogy az - jutott eszembe az Instagramüzenet, és elővettem az iPhoneomat.

- Az előbb, úgy óra közepén, Alan küldött nekem pár fotót, és nem tudom, hogy mi van rajta.

- Ahha. Add, és megnézem - nyújtotta ki a kezét.

Odaadtam neki az iPhone-t, közben pedig elmeséltem neki, hogy tegnap előtt megint elvették a telóját, mivel verekedett a suliban, így csakis az történhetett, hogy egy másik osztálytársa készülékéről jelentkezett be a saját Instájába - hogy miért, azt nem tudtam.

- Azon volnék meglepve, ha nem telne el úgy nap, hogy ne csinálna valamit - mondta.

Megnyitotta az üzenetet, és rákattintott az egyik képre.

- Azta! - ordította, elfeledkezve arról, hogy egy folyosón vagyunk.

- Mi az? - kíváncsiskodtam. - Mi van rajta?

- Ezt nem fogod elhinni - suttogta. Láttam, hogy további képeket nyit meg, és az arca úgy lett egyre komolyabb, ahogy rájött valamire.

- A húgod - tagolta lassan, mintha valami értelmifogyatékoshoz beszélne. - Majdnem félig meztelenül áll egy folyosón. És a kép tegnap készült.

Nem tudom, hogy ki fotózta,, vagy hogy ki küldte valójában, de az biztos, hogy az illető utálja Liliant.

Tehát akkor nem Alan, gondoltam, és elmondtam Danielnek is.

- Ezt hogy érted? - kérdezte, közben visszaadta a telefonomat, majd odalépett az automatához, nyilván, hogy egy italt vegyen magának.

Jegesteát ivott, és nem is csodálom, hogy azt. Valamivel le kell, hogy csillapítsa magát.

- Úgy - magyaráztam, és én is követtem a példáját -, hogy arra nem gondoltam, hogy valaki más is küldhet nekem képet Alan nevében.

- Mmm. Azt nem hiszem - rázta meg a fejét.

- Miért nem? - érdeklődtem.

Daniel olyan arcot vágott, mintha ez magától értetődő lenne. - Azért, mivel Alan nem tűnik olyannak, mint aki csak úgy elmondja az adatait bárkinek.

- Főleg nem egy olyannak, aki utálja Lil-t.

Megittam a hideg üdítőt, és kidobtam a poharat. Nekidőltem az ablaknak, és a velem szemben álló fiúra függesztettem a tekintetem.

- De mi van, ha ez korábban nem így volt? - vettem fel az ötletet, de tudtam, hogy ez egyáltalán nem igaz.

- A testvére vagy - mondta. - Neked kellene ismerned a legjobban. Én csak logikusan próbálok gondolkodni, és felvetni alternatívákat, hogy mi lehetett.

Azt viszont teljesen kizártnak tartom, hogy Alan lefotózta volna, csaknem félmegtelenül, ráadásul egy folyosón. Ott mindenki láthatja őket, az erkölcsről már nem is beszélve.

Elgondolkodtam a szavain. - Ez igaz - bólintottam. - És Lil nem is hagyta volna.

- Pontosan - helyeselt. - Így az történhetett, hogy szerintem többen is, de elkapták a húgodat, és lefotózták.

Hirtelen úgy éreztem, mintha a szívem ki akarna ugrani a mellkasomból. Annyira megrémültem, mint még soha.

- Nyugi, Steve - lépett hozzám közelebb a fiú. Nyilván látta az arckifejezésem.

Ebben a pillanatban nagyon hálás voltam, hogy mellettem állt.

Most úgy nézhetek ki, mint egy elveszett gyerek, gondoltam.

- Nagyon félttem Liliant, annak ellenére, hogy néha mennyire nem testvérhez illő módon viselkedtem vele - mondtam ki a valódi érzéseimet.

Nem akartam gyengének tűnni, de mégis. Jó volt, hogy valakinek elmondhattam az aktuális problémámat.

- Ez tegnap volt, igaz? - kérdezte.

A tekintete aggodó, szinte már majdnem elszánt volt.

Ő is szerethette Lil-t, mint barát, talán ezért is érdekelhette a dolog.

De ha nem is ez lett volna a helyzet, akkor azért mindenképp segíteni szeretett volna nekem, mivel a barátja vagyok.

- Igen - válaszoltam.

- És észrevettél rajta valamit? - kíváncsiskodott.

- Nem találkoztam vele olyan hosszú ideig, hogy ezt jobban meg tudjam figyelni - válaszoltam.

- Reggel nulladikom volt. Mikor nekünk elkezdődött az óra, Lil valószínűleg akkor kelt fel.

- Értem - szólalt meg egy kis idő múlva Daniel.

Megszólalt a figyelmeztető, nekünk pedig órára kellett mennünk.

- Mivel tegnap történt, amiért a fotó készült, és ha ez ma derült ki, akkor szerintem, ha hazaérsz, biztos, hogy szóba fog kerülni - szól vissza még a válla fölött, majd elsétált.

Bólintottam, és a gondolataimba merülve elindultam az osztályunkba.

Mikor beléptem a terembe, csodálkoztam, hogy egy gyerekelügyelő ül a tanáriasztalnál.

- Ezen az órán ma én leszek veletek - tájékoztatott minket.

- Hogyhogy? - kérdezte Sylvester, az egyik osztálytársunk. - Beteg lett a földrajztanár?

- Nem - magyarázta a nő, miközben a telefonját nyomkodta. - Dolga van.

- Azt nem csodálom - jegyeztem meg csak úgy -, és odasétáltam a helyemre, majd leültem.

- Vajon mi lehet? - kérdezte Thomas.

- Szerintem az E-napló - válaszolta Stella. Hallottam, hogy ír valamit a billentyűzeten.

Pár másodperccel később azonban a ki nem mondott kérdéseimre, hogy mit csinálhat, meg is kaptam a választ, mikor e-mailben jött tőle egy levél, amiben az volt, hogy nem mennék e ki a folyosóra beszélni vele.

Visszaírtam neki, hogy okés, beszélhetünk - közben nem tudtam nem gondolni arra, hogy talán többről is lehet majd szó - de azért még hozzátettem, hogy miért nem írásban mondja el, amit szeretne.

Erre a válasz csak annyi volt, hogy személyesen neki jobb.

Szólt, hogy mindjárt jön, majd egyszerűen kiment az ajtón.

Gyorsan felálltam, és követtem, még mielőtt utánam szólhattak volna, hogy hová megyek.

Az ajtó előtt állva Stella megszólalt.

- Azt hittem, hogy nem fogsz kijönni.

Megforgattam a szemem. - Úgy ismersz, mint aki nem mer megtenni dolgokat? - kérdeztem, és elindultam a folyosón, mivel eszembe jutott valami.

- Hová mész? - szaladt mellém, és követni kezdett.

- Csak gyere - intettem, és benyitottam egy ajtón.

- Ez a fiúmosdó! - kiáltott fel, mikor már mindketten bent voltunk.

- Így van - mondtam rendkívül hanyag hanghordozással. - Jó, hogy tudod.

- Ajaj. Mi van, ha bejön valaki? - kérdezte rémülten. - Steve, nem szeretném, hogy bajba keveredjünk.

- Ne aggódj. Semmi nem lesz. De ha nem akartál volna bejönni velem, akkor most nem itt beszélgetnénk - zártam le a részemről a témát.

Láttam az arcán, hogy még mindig nem teljesen nyugott a helyzettől, de nekem ez pillanatnyilag így is megfelelt.

- Tehát, mit szeretnél? - kérdeztem.

Stella odasétált hozzám, és a mellettem lévő ablakpárkányra könyökölt úgy, hogy közben rám tudjon nézni.

- Arról szerettem volna beszélni veled, ami tegnap előtt, köztünk történt.

Bosszúsan felsóhajtottam. - Szerintem Joyce már eléggé lecseszett engem azért, amit csináltam, téged pedig megvédett. És ez a továbbiakban nem érdekel.

A lány elgondolkodott. - Te kiforgatod a szavait. Nem védett meg, hanem csak azt mondta nekünk, hogy több ilyen ne legyen.

Egyébként arra vagyok kíváncsi, hogy talán, mikor elvöltünk az osztályban, akkor gondoltál e olyanra, hogy nem csak azért tetted azt, amit, mivel a tested ezt diktálta, hanem esetleg többről is lenne szó?

- Mire gondolsz? - lett élénkebb az arcom.

- Hogy szerelmes vagy e belém - mondta gyorsan.

Valahol tudtam, hogy ezt fogja mondani, de azzal nem számoltam, hogy épp most.

- Ööö... hááát... - kerestem a szavakat. - Azt hiszem, igen. Már régebben is mondtam, hogy bejössz nekem, csak akkor még szerintem nem tudtál vele mit kezdeni.

Elmosolyodott, és megrázta a fejét. - Szerintem pedig nem erről van szó. Egyszerűen annyi, hogy nem tetszettél nekem.

Értetlenül néztem a lányra. Fogalmam sem volt, hogy mire gondol.

- Mit akarsz ezzel mondani? Mivel nem értelek.

Lehet, hogy ez hülyén fog hangzani, de, amikor nektek, lányoknak, megjön az első, akkor rájöttek, hogy ki tetszik nektek, vagy mi?

Stella elnevette magát. - Ebben igazad van, tényleg rosszul hangzott.

Nem erről van szó, vagyis, hogy úgy mondjam, ennek szinte semmi köze ahhoz, hogy valaki nagylány lesz.

Ez csak - a mi esetünkben -, egy véletlen egybeesés volt - magyarázta.

- Tegnap anyával beszélünk erről, hogy a fiúk esetleg egyes dolgokat a lányokkal kapcsolatban a piros betűs napoknak tudnak be. Viszont ezekből sok minden nem igaz. Én azt gondolom, hogy ez emberfüggő.

De, hogy például a szerelmet is ennek tulajdonítod, ez nekem inkább vicces.

- Értem - mondtam rövid idővel később.

Nem igazán tudtam mit szólni ehhez, így megkérdeztem, amire kíváncsi voltam.

- Akkor hirtelen mitől tetszettem meg neked?

- Ezt a kérdést én is feltettem anyának, mire ő azt mondta, hogy szerinte azért, mivel most tapasztaltam meg, hogy milyen testközelben lenni egy fiúval.

Elgondolkodtam a szavain. Nem tudtam, hogy lehet e ilyen, de ha az anyukája azt mondta, hogy ez is megtörténhet, akkor az biztosan úgy van. Lehet, hogy megkérdezem erről anyát, mivel ő is csaknem ugyanolyan, mint Stella, határozta el magam., Nem tudtam, hogy mit gondoljak ezzel kapcsolatban.

- És szerinted mit kellene csinálnunk, mikor azt szeretnénk, hogy egy kicsit jobban megismerjük egymást? - kérdeztem, remélve, hogy azt a választ kapom, amit hallani szeretnék.

- Mivel kikérted a véleményem, így azt tudom mondani, hogy amikor, mint most, alkalom van rá, akkor élni kell vele - mondta. Egy pillanattal később már azon kaptam magam, hogy ajkaink egymásra találunk.

A tegnapi csókunkkal elentétben ez most szenvedélyes volt.

Mindketten többet akartunk egymástól, és ennek mikor, ha nem most volt itt az ideje?

Magamhoz húztam, és, miközben a nyelvünkkel egymás száját fedeztük fel, én benyúltam Stella pólója alá.

Ami érdekes volt a tegnaphoz képest, hogy akkor nem viselt semmit alatta, most pedig igen. Egy top volt rajta. Még nem láttam ilyet, ezért keltette fel a figyelmem.

Talán a húgomnak is van már ilyen, gondoltam.

Mikor egy kis időre szétváltunk, Stella felsóhajtott.

- Ez... ez... már tegnap előtt is tetszett. A kezével elindult, hogy kalandos utakat járjon be a testemen.

- Az osztályban nem szabad ezt csinálnunk - suttogtam a fülébe, és már a másik kezemmel simogattam a lány melleit.

Stella mindkét könyökét a mögöttem lévő falra helyezte, mire én vele szembe kerültem, így viszont csak én tudtam kényesztetni őt.

Nem bántam, mivel tudtam, hogy nemsokára nekem is részem lesz abban, amiben most neki.

Miközben a csókolózást ott folytattuk, ahol abba hagytuk, én megkockáztattam, hogy az egyik kezemmel a lány lába közé nyúljak, de a másikkal továbbra is a mellét izgattam.

Most, ahogyan eszembe jutott az, amit tegnap gondoltam, hogy Stella talán csak azért jött oda hozzám, mivel megvolt neki, ez tényleg hülyeségnek tűnt.

Az igazság annyi volt, hogy szerelmesek voltunk egymásba, és kész.

Kivettem a kezem a pólója alól, és egy gyors mozdulattal a nadrágjába nyúltam, hogy a következő mozdulatom már a bugyijában teljesedjen ki.

Stella olyan hirtelen lépett el a faltól, mintha már nem is két perce állt volna ott.

A fejét elfordította, ezzel megszakítva a csókot.

- Nem - mondta. A hangja olyan határozot volt, mintha épp azt jelentette volna ki, hogy máris szakítottunk.

- De miért? - kérdeztem, és hozzá bújtam, de ő nem viszonzta a közeledésemet.

- Ajj - ciccegett, és felsóhajtott, de nem úgy, mint az előbb. - Te is tudod, ahogy tegnap már mondtad is. Mivel megvan nekem, és ilyenkor nem lehet.

- Kár - lett szomorú az arcom, mire a lány adott egy puszit. - Mikor lesz vége? - kérdeztem.

- Szerintem három, vagy négy nap - válaszolta. - Bár így, az elején még elég rendszertelen.

- Akkor most volt az első?

Stella rámkacsintott. - Miért érdekel ez téged?

- Hát..., - jöttem zavarba - csak ha már itt tartunk, akkor gondoltam, hogy megkérdezem.

- Igen - mondta. - Vasárnap este vette észre anya.

Pár percig nem történt semmi, csak álltunk a mosdóban, és öleltük egymást. Végül Stella megszólalt, közben pedig visszahelyezkedett a korábbi pozíciójába.

Nyilván úgy volt velem, hogyha már egyszer elmondta, hogy ne csináljak valamit, amit ebben a helyzetben megtehettem volna, akkor azt nem is fogom még egyszer, ezért megbízott bennem.

- Van egy olyan érzésem, hogy te még nem jártál ott, igaz? - kérdezte.

- Hol? - vontam fel a szemöldököm, miközben pólón keresztül ismét simogatni kezdtem a mellét.

- A... a... a lányoknak azon a részén - mondta. Éreztem, hogy néha gyorsabban, néha pedig lassabban veszi a levegőt.

- Igen. De ha belegondolsz, akkor rájössz, hogy még nem is volt barátnőm rajtad kívül.

- Ó, ne csináld már - fogta meg a kezem, ugyanakkor éreztem, hogy örülne a folytatásnak. - Így nem tudok normálisan gondolkodni.

De igazad van - mondta, és megigazította a pólóját.

- Szerintem menjünk vissza, még mielőtt keresni kezdenek minket. Nem szeretném, hogyha sejtenének valamit.

Lilianre gondoltam, és a két nappal ezelőtti estére, de gyorsan el is vettem az ötletet. Ez hülyeség. Stella nem tud erről.

- És ha mégis kiderülne, hogy van köztünk valami, akkor mi lenne? - kérdeztem, miközben odaléptem az egyik csaphoz, hogy igyak egy kis vizet.

- Nem arról van szó - magyarázta. - Annak nem örülnék, ha kitalálnák, hogy olyat csinálunk, ami az iskolában meg van tiltva. Nem lenne jó, ha Joycenak megint a fülébe jutna valami.

- Két napja is te voltál az, aki elmondta az anyukájának, hogy mi történt - néztem dühösen a lányra.

- Köszí, hogy ezt még eszembe is juttatod - fordult az ajtó felé, hogy kimenjen.

- Amúgy meg fogalmam sem volt arról, hogy elmondja az osztályfőnökünknek.

- Nem akartalak megsérteni - próbáltam volna megsimogatni a fejét, de ő elhúzódott tőlem, és kinyitotta az ajtót.

- Ugye nem haragszol rám? - kérdeztem tőle e-mailben, mikor már az osztályban ültünk.

A gyerekfelügyelőnek csak annyit mondtunk, hogy kint megbeszéltünk valamit, de őt nem érdekelte túlságosan, a mi nagy szerencsénkre.

- Nem. Csak valahol mégis rosszul esett, amit mondtál.

- Beszélt velem apa a köztünk történt esetről.

- És? - kaptam egy érdeklődő levelet.

- Mit mondott?

- Csak megkért, hogyha bármit szeretnék tőled, akkor szóljak neked, és ne legyek erőszakos - írtam, közben én is meglepődtem, hogy egy kicsit zavarba jöttem.

- Ez megnyugtat - tett a rövid üzenet végére egy mosolygó smileyt. - Köszí. Szeretlek.

Kilencedik fejezet

Családi problémák és a második jegyzet

Lilian szemszöge

De jó, az utolsó órának is vége!

Örültem, hogy most már mehetek haza.

Néha volt úgy, hogy mikor hazaértem, vagy anya, vagy apa már otthon volt, de most, ahogy beléptem a házukba, odabent nagy csend fogadott, és ettől valamiért megijedtem.

Benyitottam Alan szobájába - tudtam, hogyha a szüleink nem, akkor majd ő itt lesz. És így is volt.

- Helló - köszönt, és elmosolyodott.

Ehelyett én odasétáltam az ágyához, és leültem mellé. Láttam, hogy egy könyv van a kezében. - Mit olvasol? - kérdeztem, és belepillantottam a lapokba.

- Igazából fogalmam sincs - mondta, és becsukta a könyvet.

- Csak valamivel lefoglaltam magam addig, ameddig haza nem értél.

Nem hittem volna, hogy egyszer ilyet is hallok a tesómtól, gondoltam.

- Ja, így már értem. Ezzel ugye nem azt szeretnéd mondani, hogy kellemes a társaságom? - kérdeztem.

- Hááát, nem is tudom - tett úgy, mintha nagyon elgondolkodna.

Mit mondjak? Amit szeretnék, vagy amit te akarsz hallani?

Megvontam a vállam, jelezve, hogy nekem mindegy.

Az arca komolyra váltott.

- Mi történt, miután elmentem a suliból? - kérdezte.

- Igazából semmi különös. Mindent elmondtam Emmiéknek. A barátaid is ott voltak, mondjuk Scott nem, de Airton, vagy Knox szerintem elmondják majd neki.

Alan arca csalódottságot tükrözött. - Akkor biztos, hogy holnap leordítják a fejemet - mondta ki a gondolatait.

- Nem hiszem - próbáltam jobb kedvre deríteni.

- Arra viszont Knokszville szinte biztos, hogy kíváncsi lesz, hogy honnan tudtad meg, hogy valakinek a telefonján esetleg még van rólam fotó. Ez, mivel még ha nem is mondtam ki akkor, mikor erről beszéltünk, de valahol érdekelt.

- Tippettem - vigyorodott el Alan.

- Ahha. Akkor Mia jól gondolta.

Felkeltem, hogy a szobámba menjek, mivel kaptunk leckét, amit holnapra meg kellett, hogy csináljak.

- Nyelvtanból van házi - mondtam, mikor épp kimentem volna az ajtón. - Kérd el a barátaidtól.

Három órával később hallottam, hogy kinyílt a bejárati ajtó. Ahogy kimentem a konyhából, láttam, hogy apa, és Steve jöttek.

- Mikor értél haza? - kérdezte Aaron, és felakasztotta a kabátját a fogasra.
- Pár órája - válaszoltam, és visszamentem, hogy elkészítsem, amit szeretnék.
- Mit csinálsz? - kérdezte Steve, és mögém sétált.
- Kakaót. Csináljak neked is? - mutattam a bögrére, amibe épp készültem beleinni.
- Értem. - Kihúzott az asztalnál egy széket, majd leült rá.

- Milyen volt a sulif? - kezdeményezte a beszélgetést, miután letettem elé az italt.

Felsóhajtottam, és a mai napra gondoltam.

- Valami zavar téged - állapította meg.
- Nem tudom - feleltem tünődve, és leültem mellé egy másik székre.

Ha döntenem kellene, hogy ki a normálisabb, akkor Steve lenne, az biztos.

Mindketten sokat szemétkednek velem, de inkább ő volt az, aki meg tudta hallgatni, ha problémám van.

- Mit? - vont fel kérdőn a szemöldökét, és rámnézett a bögre fölé.
- Hogy mit mondjak. Annyira sok dolog történt velem az elmúlt két napban, Steve.
- Lefotóztak téged - mondta váratlanul, és ivott egy kicsit.
- Honnan tudod? - kérdeztem, és tanulmányozni kezdtem az arcát, hátha leolvashatok róla valamit.

Nagyon rossz előérzetem lett, és ezt csak fokozták a tesóm következő mondatai:

- Alan küldött nekem pár fotót a tegnapról - magyarázta.
- Daniel segített nekem, és elmondta, hogy mi van a képeken.

Ilyen nincs, gondoltam. Egyszerűen alig hittem a fülemnek.

A kérdés, amire én is kíváncsi voltam, nem tőlem, hanem az ajtóban eddig csendben figyelő apukám szájából hangzott el:

- Ez mikor volt? - érdeklődött, és közelebb sétált hozzánk, de nem ült le.
- Ma, ha jól emlékszem, akkor az utolsó óra előtt - válaszolta Steve.

Apa megfordult, és kísétált a konyhából. Mikor visszajött, már Alan is vele volt.

Ahogy ránéztem, az arcán olyan kifejezést láttam, mintha tudta volna, hogy most mi következik.

- Alan - kezdte vészjósló hangon az apukánk.

- Nem elég, hogy ma panasz volt rád az iskolában, de még be is hívtak minket, aztán haza is küldtek téged?

Most pedig azt kell hallanom, hogy elloptad másnak a telefonját, hogy fotókat küldj Lilianról a testvérednek? Mi van veled?

- Miből gondolod, hogy elloptam? - kérdezte Alan.

- Onnan, hogy a telefonodat elvettük! - kiabálta Aaron.

- Értem. És szerinted Kevin telefonjáról nem küldhettem el Stevenek a fényképeket, amikor elkaptam a mosdóban?

Hallottuk, hogy kinyílt a kinti ajtó, és pár másodperc múlva anya sétált be a konyhába.

- Mi történt? - kérdezte, és apára nézett.

- Semmi extra - válaszolta dühösen. - Csak kiderült, hogy Alan a Lilianról készült fotókat elküldte Stevenek, ráadásul Kevin telefonjáról.

Anya rosszalóan megcsóválta a fejét. - Alan, mit csináltál még, amiről nem tudunk? - nézett a tesómra.

- Semmit - felelte, miközben zavartan játszott az asztalterítővel.

Apa mérgesen kiment, majd egy hatalmas csattanás tudatta velünk, hogy becsukta szüleinkkel használt közös hálósobájuknak ajtaját.

Anyának csörögni kezdett a telefonja, mire ő felvette.

- Jó estét! Igen - mondta. - Már tudok róla. Mikor hazaértem a munkahelyemről, épp akkor beszélt vele Aaron.

Rövid ideig csend volt, aztán anya megszólalt.

- Rendben, így lesz - biztosította a beszélgetőpartnerét, majd kinyomta a hívást.

- Ki volt? - kérdeztem.

- Kevin apukája - felelte. - Pont most mondta, hogy Alan mit csinált.

Tíz perccel később, miközben vacsoráztunk, nekem eszembe jutott, amit Steve nemrég mondott.

- Daniel mondta el neked, hogy mi van a képeken? - kérdeztem.

- Igen - válaszolta Steve.

- Hm? Ő hogy került bele a dologba? - érdeklődött anya.

- Úgy - mesélte a tesóm, és megtörölte a száját -, hogy nem tudtam, mi van a képeken, ezért megkértem, hogy mondja el nekem.

Volt egy kérdésem, de eddig nem mertem feltenni, viszont már muszáj volt.

- Meg tudod mutatni a fotókat? - néztem Steve-re.

- Nem - válaszolta meg helyette a kérdést anya. - Nem szeretném, hogy lásd őket.

- Mindenért én vagyok megbüntetve! - kezdett el kiabálni váratlanul Alan, és lecsapta a villáját a tányérjára.

- De ha Steve keveredik valamibe, akkor annak már semmi következménye sincs!

Felugrott a székéről, és úgy folytatta volna, ha anya nem teszi fel a kezét, hogy leintse.

- Fejezd be! - emelte fel most már a hangját.

- Mi a baj? - kérdezte. - Miről beszélsz?

- Arról, amit ma olvastam Steve laptopján, mikor apa visszament dolgozni! Daniel jegyzeteket küldött neki, és én megtaláltam a régi gépén!

Hirtelen, mintha felrobbant volna körülöttem az egész világ. Olyan melegem lett, mintha valaki forró vizet öntött volna rám. Valójában pedig csak akkora csend lett, hogyha elment volna a közelben egy autó, akkor azt is hallottuk volna.

- Hogy mertél bemenni a szobámba?! - ordította Steve, és felállt. - Ki engedte meg?

- Neked meg azt ki engedte meg, hogy foglalkozz Daniellel?! - kérdezte most már ugyanolyan hangerővel Alan.

- Ehhez semmi közöd! Ez nem rád tartozik!

- Tényleg? Ebben nem vagyok olyan biztos.

Steve bólintott. - Pedig jobban tennéd. Attól még, hogy Liliannel nincsenek beszélő viszonyban, én még nyugottan tarthatom vele a kapcsolatot.

Tudtam, hogy most kell beleavatkoznom a dolgokba. - Ez nem teljesen igaz - mondtam.

- Úgy nyár közepétől kezdve beszélgetek vele Instagramon. Azt mondta, hogy talán elfelejthetnénk, ami volt, és lehetnénk barátok, mire én beleegyeztem.

- És mégis, honnan tudta meg az elérhetőségedet? - kérdezte Alan.

- Én mondtam el neki - válaszolta Steve.

Mindketten leültek, de nem néztek egymásra. Láttam, hogy anya megkönnyebbült. Szerintem nem szerette volna, ha verekedés történik.

- Várjatok - vágott közbe. - Tehát, pontosan mi történt?

- Ugye emlékszel még, amikor három éve beszéltetek Daniellel? - kérdeztem.

Amy bólintott. - Aztán - folytattam -, sokáig nem is találkoztunk, mivel nem volt lovastábor, de a mostani nyáron pedig igen.

Viszont akkor még nem tudta, hogy fennvagyok Instagramon, azt csak később mondta el neki Steve, egy másik táborban, ahol egy szobában voltak.

- De miért? - kérdezte anya. - Csak úgy elmondod akárkinek a testvéred adatait? - nézett kissé szemrehányóan az idősebbik tesómra.

Megráztam a fejem. - Daniel szedte ki belőle, mivel Stevenek kellett egy Wi-Fi kulcs, és ezért valamit akart cserébe. Neki szerintem nem tűnt komoly zsarolásnak, de valahol mégis az.

- Jó, tudom, hogy rosszat tettem! - kiáltotta Steve, majd kirohant a konyhából.

Anya nem szólt utána. Nyilván tudta, hogy fölösleges.

- Honnan tudod? - kérdezte, miközben felállt, hogy a mosogatóba tegye a tányérjainkat. - Ezt is Daniel mondta el?

Felsóhajtottam, és bólintottam, mivel igaza volt.

Mikor Amy végzett a mosogatással, közben én segítettem neki törölgetni, megkérdezte, hogy bejöhet e hozzám, mire igent mondtam.

Ahogy beléptem anya előtt a szobámba, ő becsukta az ajtót, és leült mellém, az ágyamra.

Vártam már, hogy mikor tudok beszélgetni vele. Úgy éreztem, hogy most van miről.

- Mit mondtatok neki? - kérdeztem.

Nem kellett, hogy kimondjam a nevét, hisz tudta, hogy Danielre gondolok.

- Inkább csak ő beszélt. Elmesélte, hogy mit érez irántad.

- De nekem valamiért nem jön be - mondtam.

- Tudom, hogy miről beszélsz, kicsim - simogatta meg a hátam.

- Ez, a szerelem egy olyan érzés, amit vagy érzel valaki iránt, vagy nem. De szerintem Danielnek is csak tetszettél, szerelmes az nem volt beléd.

- Miért? - néztem csillogó kék szemeimmel anyára. - Van, és ha igen, akkor mi a különbség a kettő között?

- Nagyon is sok - mosolyodott el. - Ha szerelmes vagy valakibe, akkor elfogadod úgy, ahogy van, és nem keresel benne hibát, teljesen megbízol benne.

De ha valaki csak tetszik neked, akkor élvezed a társaságát, és jó vele lenni. Talán Daniel is csak így érzett irántad.

- Szerinted most már nem így van? - kérdeztem, közben pedig nem tudtam nem gondolni arra az üzenetváltásra, amit a fiúval folytattam tegnap előtt, az éjszaka.

- Ez három éve volt - nevette el magát. - Azóta már biztosan talált magának egy lányt.

Erről nem is kérdeztem, gondoltam. Bár nem, mintha különösebben érdekelt volna addig, míg anya szóba nem hozta.

- Lehetséges - hagytam annyiban a dolgot, mivel nem tudtam vele mit kezdeni.

Elküldte nekem a jegyzeteket, amit rólam írt - szólalt meg pár perc múlva. - Nektek mondta, hogy írt rólam? - kérdeztem.

Anya elgondolkodott. - Nem emlékszem rá. De Steve tudta, hogy Daniel odaadta neked?

- Mivel iskolatársak, ezért lehet, hogy beszéltek erről.

- Megtartottad őket? - nézett rám.

- Miért? - vontam össze a szemöldököm.

Megvonta a vállát. - Csak arra gondoltam, hogyha szeretnéd, akkor megnézhetnénk együtt.

Ha ezt akkor mondta volna, mielőtt el nem kezdem olvasni a naplót, akkor lehet, hogy nemet mondok, de most olyan gyorsan válaszoltam igent, mintha az életem függött volna tőle.

- jó - bólintott. - Hány jegyzetet küldött?

- Hármat - feleltem. Egy naplót, ami az első, de azt már elolvastam. Van egy gondolataim fájl, azt még nem néztem. Viszont az utolsó címének pedig a nevemet adta.

Felálltam, hogy elmenjek fürödni.

- Érdekes - töprengett. - Ameddig te zuhanyzol, én elolvashatom a naplót? - kérdezte.

Bólintottam, és odaadtam neki a telefont, előtte persze megnyitottam a dokumentumot.

- Utána beszélünk róla? - kérdeztem.

- Igen - válaszolta, és olvasni kezdett.

Miközben vetkőztem, a szemem sarkából figyeltem az arcát. Eddig érdeklődőnek tűnt, de meggyőződéseem volt, hogy pár perc múlva már nem ez lesz a helyzet.

- Anya - szólaltam meg, és magamhoz vettem a törülközőmet.

Láttam, hogy fél szemmel rám figyel, ezért folytattam:

- Annyira zavar, hogy tegnap előtt azt mondtam, hogy kéni fogok tőled betétet, de mégsem tettem meg.

Arra gondoltam, hogy talán, ha úgy lenne előttem, mint a top, tehát nem tudnám azt mondani magamnak, hogy majd később, mivel nem hagyta nyugodni, akkor lehet, hogy kipróbálnám.

- Tudtam, hogy így lesz - bólintott mindenttudó mosollyal. - Egyelőre elég egy változást feldolgoznod lelkileg.

Ez nem azt jelenti, hogy halaszd a dolgot, mivel jobb, ha mondjuk fél évvel előbb tapasztalod meg azt, hogy hogyan használd, mint akkor, amikor már tényleg szükség lesz rá.

- De szerinted mikor próbáljam ki? - kérdeztem.

- Érezni fogod, hogy mikor állsz rá készen - mondta, és folytatta az olvasást.

A zuhany alatt végig gondoltam az előbbi beszélgetést.

Nem tudtam, hogy mikor merem majd megtenni, de az biztos, hogy a közeljövőben muszáj lesz. Mivel nem szeretném, hogy az legyen, amit anya mondott.

Besétáltam a szobámba. Továbbra is az ágyamon ült, azzal a kivétellel, hogy már nem olvasott.

- Mit gondolsz most? - kérdeztem, közben pedig próbáltam valamilyen érzelmet leolvasni az arcáról.

- Ugyanazt, amit eddig - válaszolta. - Ez az írás nem több egy olyan fiú gondolatainál, akinek fogalma sincs, hogy mit érezzen.

Felöltöztem, és odaültem mellé.

- De akkor miért küldte el nekem? - jutott eszembe a két nappal ezelőtti kérdés, amit akkor csak magamnak tehettem fel.

- Azt mondta, mikor megkérdeztem tőle, hogy azért, mivel már nincs jelentősége.

- Igen - sóhajtott anya. - Tudom, mivel megnéztem az Instagramodat, ha nem baj. Viszont ő mégis tudatni szeretne volna veled, hogy mit írt rólad három éve, mikor azt hitte, hogy többet érez irántad barátságánál.

De van egy olyan érzésem, hogyha most elolvassuk a második jegyzetet - mondta, és közben már meg is nyitotta a dokumentumot -, akkor valamennyivel érthetőbb képet fogunk kapni arról, amit gondol rólad.

- Jó - egyeztem bele. És láttad, ahogyan írt rólam? - kérdeztem.

- Láttam - lett szomorú az arca. - Erre tudnék valamit mondani, de csak azután szeretnék, hogy megnéztük ezt - mutatott a képernyőre.

Elmosolyodtam, és közelebb bújtam anyához, hogy én is el tudjam olvasni. Örültem, hogy mellettem volt.

Gondolataim Lilian Paineről

Mint már mondtam, egy előző noteszba beleírom a rólad szőtt gondolataimat.

Ha olvastad a naplót, szerintem remélem, hogy megértesz majd mindent.

Az jutott eszembe most, hogy Lilian, mintha valahogy más lenne, vagy nem is tudom. Megváltozna.

Szerintem három évvel ezelőtt nem is gondolta, hogy ilyen fog történni, hogy összejönne egy fiúval.

Lilian érzelmei úgy kavarnak apró agyacskájában, hogy azt egy kívülálló nem tudná felfogni.

De én igen. Mert értem őt, és ismerem. Egyszerűen hiába mondta, hogy ez nem igaz, nem tudom. Úgy érzem, hogy ismerem és nem is.

Lehet, amit megismertem, eltűnik, hisz mint mondtam, most változik.

Épp, ahogy itt írok, elgondolkodtam azon, ha Lilian más lesz, esetleg... öhm... segíthetnék neki, mármint olyan téren, mint tanulás, merthogy Steve elmondta nekem azt is, hogy nem lett túl jó a bizonyítványa.

De ettől még nem rendült meg a felé táplált bizalmam, s érzéseim.

Na, tehát. Mi lenne, ha Lilian változásának előnyeit kihasználnám?

Egyrészt segítenék neki, másrészt én magam egy olyan lánnyá alakítanám, akit elképzelttem magamnak.

Ő mind ebből semmit nem fog észrevenni, és semmi nem fog történni, szóval, ha olvasod, ne rémülj meg, nem lesz semmi baj.

De mégis tudni fogja, mivel remélem, hogy elolvassa ezt a jegyzetet.

Tehát ott tartottam, hogy nem sokban különbözik a jelenlegitől, és ha ebbe belekezdnek, hogy átformálom a tudatát, és a gondolatait, akkor tudni fogom, hogy mikor hagyjam abba, mivel észre fogom venni.

De, miközben majd találkozunk, és beszélgetünk, ez magától meg fog történni, ahogy ő alkalmazkodik hozzám, s én pedig ő hozzá, tehát nem kell, hogy tudatos legyen ez az agyamban.

Mert Lilian meg fog változni, tudom, de ehhez szükségem van egy kapcsolatra, mely folytonos.

Pl. e-mail, vagy akármi, telefon, teljesen mindegy.

Onnan is tudom majd, hogy mikor hagyjam abba azt, hogy befolyásolom, mivel a végén teljesen önálló lesz.

Olyan érzelmekkel fog rendelkezni, amilyen az olyan idős lányoknak, mint ő, nincsen, és nem tudják felfogni.

De én teszek róla, hogy Lilian felfogja. Mert tudom, hogy kell, és van miért.

Egyelőre még minden normális, ő éli a maga kis megszokott életét, de ez hamarosan meg fog változni. Mármint én úgy szeretném, hogy ez a jó irányba történjen.

Ugye a tanulásban segítek neki, és mivel változik, szüksége van rejtett információkra, amiket szerintem csak én adhatok át neki, és ez olyan valóságos, minthogy a méhecske repül, és mézet csinál.

Mondjuk ez a rejtett információ átadás gondolat azért is abszurd, mert több akadály is van.

Viszont, ahogy látom, amire én gondolok, hamarosan minden kiderül majd Lilian számára, amit tudatni szeretnék vele.

Szerintem nem biztos, hogy pont tőlem, hanem majd valaki más elmondja neki, itt pl. az anyukájára is gondolok.

Vajon, mivel ezek az én gondolataim, és azt írom le, ami az agyamban megfogalmazódik, ő mit gondol ezekről? Azt, amit én szeretnék? Esetleg lehet, hogy nem is tudja értelmezni?

Nem tudom. Valahogy meg kellene oldani, hogy amikor Steveért bejönnek a szülei, akkor Lilian is velük menjen, és úgy el tudnék beszélgetni vele.

A probléma csak az, hogyha nem vigyázok, akkor hirtelen túl sokat mondok, és ha nem segítek neki abban, hogy hogyan rendezze el fejében a gondolatokat, akkor az nem lesz jó.

Fogalmam sincs, hogy mi fog történni, de az biztos, hogy nem lennék jó pszichológus.

Lilianról azért mások a gondolataim, mint a többi lányról - bár, mint igazi szerelem, azt ő iránt érzek.

DE ott van a családi háttere is.

Ha a szülei megtudják, hogy valamilyen információt átadtam neki, és, mivel valamivel kapcsolatban nem tudja, hogy mit jelent az, így megkérdezi az anyukáját, ugyanis tőlem nem merte, mire érdekelni fogja, hogy honnan tud ilyenekről.

Nem mondhatja azt, hogy az egyik barátnője mondta - mert furcsa lenne -, de elég érdekes lehetne a gondolat, akkor ott jövök én a képbe.

Lilian elmondja, hogy én mondtam el neki bármit, itt nem a tanulásra gondolok, mert az addig rendben van, de ha minden kérdést megválaszolok, amire kíváncsi - csak megértem, mivel idősebb vagyok nála.

De utána el kell rendeznem a fejében a gondolatokat, mert ha nem, nekem annyi.

A szülei megtudják, hogy titokban együtt vagyok Liliannel, akkor azt hiszem, annak nem lesz jó vége. Mivel szerintem pár dolgot tud rólam az anyukája, úgyhogy nem lenne jó, ha kiderülne.

Valami még eszembe jutott arról, mikor összejöttünk.

Én úgy képzeltem el, hogy Lilian valamikor bejön az isibe, mikor a szülei jönnek Steveért, és megtalál, aztán megbeszéljük a dolgokat, vagy levélben lesz kialakítva a kapcsolat.

De ez így volt jó, ennek így kellett történnie. Remélem, Lilian, hogy érted, amiről beszélek.

Visszatérve arra, hogy információkat adok át neki. DE vajon úgy, ahogy szeretném, hogy megértse azt?

Úgy gondolom, hogy ez menni fog, de pl. akármilyen kérdése van hmm... rólam, vagy a lányokról, hogy mit gondolok, vagy hogy mit tudok róluk?

Na, az egy elég érdekes gondolat lenne a részemről, ha mindent, amit a lányokról tudok, elmondanék neki, mivel abban olyan dolgok is vannak, amiket szerintem hamarosan meg kell tudnia, viszont azt gondolom, hogy nem tőlem, merthogy az az emberi folyamat még nem történik nála.

Így megijedhet, ha mindent elmondok neki.

Bár erre több logikus tényező is utalhat, amit Lilian vagy megért, vagy nem.

Most majdnem azt írtam, hogy ehhez annyira még nem intelligens a gondolkodása... vagyis nem tudja megfogalmazni a kérdését.

Vizont ha mégis a lányokról kérdezne, akkor azt mondanám, hogy te vagy az első, akiről normális, egybefüggő gondolataim vannak.

De mi történik, ha felteszi mondjuk véletlenül, esetleg agya teljes tudatában a spontán kérdést, melyre éppen gondol, ami foglalkoztatja, megmondjam-e neki a választ?

Végülis az is lehet, mivel a legtöbbet otthon van, és nem velem, hogy inkább az anyukájától kérdezi meg, ami érdekli.

Rengeteg információm van a lányokról, ez nem kétséges. De mi van, ha olyat kérdez, amit még nem kellene tudnia?

Mivel szerintem van némi fogalmad arról, Lilian, hogy a tudásom egy átlag tizennégy éves fiúhoz képest meglehetősen nagy.

Bár, amit még nem kellene tudnia, azt szerintem hamarosan muszáj lesz, hogy elmondják neki.

Vagy nem is tudom. Amire én gondolok, ahhoz a gyakorlat elengedhetetlen, úgyhogy ez kicsit esélytelen.

Akkor majd az anyukája valamikor biztosan elmagyarázza neki, de ha mondjuk mégis beszélgetés közben előjönne a téma, csak bizonyos dolgokat fogok megosztani vele.

Még lehet, hogy nem érted, amiről beszélek, de ne idegeskedj. Ha szeretnéd, megmutathatod az anyukádnak ezt a noteszt.

Csak, hogy tudd, senki nem kényszerít, hogy ezeket a mondatokat leírjam, agyam teljes tudatában jegyzetelem le ezeket a sorokat.

Tehát ha bármi lenne, engem okolj, vagy okoljatok, megértem.

Vizont kérhetek egy dolgot? Ha szeretnéd, te is leírhatod rólam a gondolataidat, ahogy én, még ha számítógépen is lesz.

Az igaz, hogy hangfelvétel az már van rólad, és fotó is.

Na, én lassan megyek. Hozzám mindig fordulhatsz.

Üdv, Daniel.

Utóirat

Lehet, hogy a helyesírásom, és a fogalmazásom nem épp a legjobb, de az agyam most épp így fogalmazta meg a gondolataimat.

Utólag, úgy pár hónappal később is szerkesztettem a jegyzetbe, tehát ha néha összefüggéstelen, amit írok, azt nem úgy szeretném.

Ez, szinte biztos, hogy olyat is leírtam, amit még nem kellett volna, hogy tudj, de én azt akarom, hogy tisztában legyél ezekkel.

És, ha ezt anyukád megtudja, már pedig 99%, hogy igen, akkor beszélni akar majd velem, hogy mit is csinálok.

De te ne habozz, Lil!

Ha a szíved azt diktálja, akkor mutasd meg anyukádnak, és ne késlekedj! Tedd azt, amit szeretnél!

Egyet viszont jegyezz meg, légy szíves: "tedd, vagy ne tedd, de ne próbálkozz!"

Ezt úgy értem, hogy ne csináld azt, hogy elhatározod magad, és amikor készen állsz, akkor nem is tudod, hogy mit tegyél, hanem mindenfélét mondasz, és csak rosszabb lesz a helyzeted.

Üdvözlettel, Daniel, igaz barátod, szerelmed

Mikor az utolsó betűt is elolvastam, láttam, hogy anya már a végére ért, és most az arcomat tanulmányozta.

Percekig csak néztem a képernyőt, mintha a rajta lévő írás a következő pillanatban megváltozhatna, és valami egészen más lenne a helyén, de ez nem történt meg.

- Mit érzel most, kicsim? - kérdezte halkán. Éreztem, hogy megfogja a kezem, akár csak délelőtt az iskola igazgatói irodájában.

- Nem tudom - suttogtam. - Mikor elolvastam a naplót, akkor is így éreztem magam.

Mit szeretnél volna mondani, mielőtt elkezdtek olvasni a jegyzetet? - kérdeztem.

Anya nem válaszolt egyből. Láttam, hogy elgondolkodik.

- Ez nem több vágnál, Lil - felelte végül. - Semmi több. Daniel csak fantáziált egy olyan elképzelt jövőről, ami nem valósulhat meg, mivel nem tetszik neked.

- De akkor miért rossz ez nekem ennyire? - kérdeztem.

- Nem... nem akarok sírni - mondtam elcsukló hangon. - De ahányszor elolvasok egy ilyen emléket, valamiért mégis annyira zavar! - öleltem át anyát.

- Azért, mivel, mint barát, szereted őt, és mert megérint, hogy szeretne ragaszkodni valakihez - magyarázta, miközben simogatta a hátamat. - Ez teljesen normális.

Próbáltam megnyugodni, és mikor sikerült, ismét a képernyőre néztem.

- Igazad van - mondtam. - Csak azt nem tudom, hogy miért szeretett volna mindenképp rejtett információkat átadni nekem. És mire gondolhatott ezalatt?

Anya rámkacsintott. - Szerintem arra, mikor nagylány leszel - nevette el magát.

- Na neee - pirultam el. - Dehát mi köze van ehhez? - kérdeztem.

- Igazából Semmi - válaszolta még mindig mosolyogva. - De annak viszont nem örültem volna, ha már kilencévesen, főleg Danieltől tudod meg ezeket, mivel alig ismertétek egymást, de ő úgy volt veled, hogy te megbízol benne.

Megráztam a fejem. - Ennyire gyorsan nem hiszem, hogy két ember meg tudna bízni egymásban.

Rövid ideig csak szótlánul néztük egymást, és a gondolatainkba merültünk.

- És holnap elolvassuk a harmadik jegyzetet? - kérdeztem.

- Akkor sajnos nem hiszem, hogy lesz rá időm - mondta, és felállt, nyilván, hogy ő is elmenjen fürödni.

Megnéztem a telefonomon az időt, már kilenc óra volt. Mennem kellene aludni, gondoltam.

- Hétvégén elolvashatjuk, ha szeretnéd - javasolta.

- Oké - egyeztem bele, és a párnámra tettem a fejem.

- Jó éjt, Lil - köszönt, és adott egy puszit.

- Neked is, anya - válaszoltam, majd figyeltem, ahogy kimegy az ajtón, és becsukja azt maga után.

Legalább még vagy fél óráig forgolódtam az ágyamban, mivel nem tudtam elaludni. Folyton Daniel gondolatai jártak az eszemben.

Vajon miért akarta elmondani nekem, hogy mik azok a piros betűs napok?, merült fel bennem a kérdés.

Ahogy - az írása alapján legalábbis - elméletben el tudta képzelni, hogy mit, és hogyan mutatott volna meg nekem, mivel nagyon úgy tűnt, hogy ő még az utóbbit is meg merné tenni - az már persze egy más kérdés, hogy én belementem volna-e - akkor ez a valóságban szerintem igencsak lehetetlen küldetés lett volna.

Eszembe jutott, hogy kérnem kellene anyától azt a bizonyos dolgot, de pillanatnyilag nem tudtam ezzel foglalkozni.

És az, hogy Daniel felvételt készített rólam, nem igazán zavart. Ha ő ettől jobban érzi magát, hát legyen úgy.

De, mikor beszélni fogok vele, akkor lehet, hogy rákérdézek erre is, miért nem kért tőlem engedélyt.

Az éjszakai chatelésünk eszembe juttatta a komolytalan viselkedését, amivel kapcsolatban csak remélni tudtam, hogyha személyesen találkozunk, akkor nem mutatja majd ezt az arcát, már csak a saját érdekében sem, tekintve, hogy ezzel mindent elronthat, ha azt szeretné, hogy komolyan vegyem.

Mikor Steve a vacsoránál említette, hogy Daniellel nézette meg a fotókat, egyfelől mérges is voltam a tesómra, ugyanakkor valahol meg nem.

Mármint úgy értem, hogy azért zavart, mivel látott engem ebben a kellemetlen szituációban, viszont azért haragudtam Steve-re, hogy pont annak mutatta meg, akinek a leginkább nem szerettem volna. Ezt - nagy sajnálatomra - de cáfolta az, ha egy tanártól kért volna segítséget, akkor most sokkal rosszabbul érezném magam.

Várható volt azzal, hogy megtudja, mi van a fényképeken. Végülis szerintem így tett volna, ha nem Alan küldi neki, így magyarázatot találtam arra, hogy miért akarta megtudni ott, és azonnal a tartalmát.

Az tény, hogy bosszantott, és rosszul esett, mikor anya - a kérdésem ellenére - nem engedte, hogy megnézzem a fényképeket. Ő is tudta, és látta rajtam, hiába, hogy nem beszéltünk erről.

Vajon mi volt abban a levélben, amit Daniel régen írt nekem? Nem tudtam, de elhatároztam, hogy holnap ennek is utánajárok.

Ha arra gondoltam, ahogyan továbbra is írt rólam, azzal nyugtattam magam, hogy, mivel nem érzett irántam többet barátságnál már akkor sem, de ő mégis azt hitte, ezért még nem tudta, hogy a szerelem két embertől függ.

Hülye elmélet volt, ha az agyi képességeit néztem, ezt nagyon jól tudtam.

Mindenesetre megingathatatlan voltam azzal kapcsolatban, hogyha találkozni fogok vele, akkor lesz miről beszélünk.

Holnap elmondom anyának, hogy jövő héten, mivel akkor már remélhetőleg el tudom olvasni az utolsó jegyzetet is, szeretnék én is bemenni Steveért az iskolába, hogy találkozhatok Edwarddal, határoztam el magam.

Tizedik fejezet

Hírek

Alan szemszöge

Már hatkor felkeltem, és nem is tudtam visszaaludni, mivel izgultam a mai nap miatt, hogy a barátaim hogyan reagálnak majd a tegnapi, velem kapcsolatos dolgokra.

Hirtelen támadt egy ötletem, és gyorsan felkeltem. Óvatosan bekopogtam a húgom szobájának az ajtaján, de nem érkezett válasz.

Épp megfordultam volna, hogy visszamenjek a szobámba, mikor hallottam, hogy kinyílik az ajtó. Hátrapillantottam a vállam fölött, és láthattam, amint a pizsamájába bújt Lilian álmos arccal körülnez.

- Alan? - suttogta, és felvonta a szemöldökét, ahogy meglátott. - Mit szeretnél?

- Beszélni veled - mondtam.

Egy pillanatra megbántam, amit teszek, de már mindegy volt.

- Gyere be - intett, és hagyta, hogy belépjek a szobájába.

Ahogy becsukódott az ajtó, a lány kérdően a szemembe fúrta a pillantását.

- A napló - osztottam meg vele idejövetelem tárgyát.

- Hm. Elolvastad Steve laptopján akkor, mikor egyedül voltál, igaz? - kérdezte.

Talán nem kellett volna elgondolkodnom azon, hogy vajon honnan kapta az infót. Rájöttem, hogy tegnap este én magam mondtam el.

- Igen - bólintottam. - De csak azt, a másik kettőhöz már nem volt kedvem.

Lilian ajkán megjelent egy halvány mosoly. - Elhiszem, és nem is szeretném, hogy lásd. Majd elmondom, hogy mi volt benne, mivel tegnap elolvastam a második jegyzetet anyával.

Az viszont nem volt szép, hogy megnézted Steve adatait - nézett rám szemrehányóan.

Valahol, még ha ezt nem is szerettem volna belátni, de okkal volt jogos, hogy nem örült neki, mivel mégis csak olyan dolgokról volt szó, ami róla szólt, hiába, hogy Daniel írta évekkal ezelőtt.

- Ő is meg szokta nézni a tiedet - válaszoltam, már csak azért is, hogy az enyém legyen az utolsó szó.

- De ő Steve, te pedig Alan vagy - sóhajtott.

Pár másodpercre csend állt be kettőnk között.

-Amúgy sejtettem, hogy anya a jegyzetek miatt szeretett volna kettesben lenni veled - mutattam körbe a szobában.

Odasétált az ágyához, és leült. - Emlékszel, hogy megkérdezted még tegnap reggel, hogy történt e velem valami?

Teljesen élénken élt még előttem a húgom kifejezéstelen arca, még azelőtt, hogy suliba mentünk volna.

- Előtte való nap este olvastad el a naplót - állt össze a fejemben a kép.

- Pontosan - lett szomorú a tekintete. - Talán nem egyedül kellett volna.

Mikor Liliannel a sulis elé értünk, egy pillanatig még az is megfordult a fejemben, hogy akármilyen módon, de kihagyom a mai napot. Sajnos, bárhogyan is néztem a dolgot, arra a következtetésre jutottam, hogy én jönnék ki belőle rosszul.

Lil mintha csak olvasott volna a gondolataimban, biztatóan rám mosolygott, majd elsétált.

- Alan! - hallottam meg magam mögött a folyosón Airton hangját. Hátranéztem, és nem meglepő módon a másik két barátomat is vele láttam.

Miután kezet fogtunk, én hozzáláttam, hogy elmeséljem a tegnap történeteket.

- Nem is tudom - töprengett Scott, mikor a végére értem.

- Jó, hogy Kevin megkapta a magáét, de szerintem te túl sok nyomozós filmet néztél - vigyorodott el.

- Az meglehet - bólintottam. - De, akit szeretek, azért mindent megteszek, még ha ő azt nem is biztos, hogy feltétlen szeretné.

- Ez éppen emiatt visszatetsző is lehet - folyt bele a beszélgetésbe Knokszville.

- Ha te mondod - rántottam meg a vállam, és elindultam az osztályunk felé.

Fölösleges volt félni tőlük, gondoltam.

Pár perccel később nyílt az ajtó, és belépett rajta a magyartanárnk, de érdekes módon nem egyedül, mivel az osztályfőnökünk is vele volt.

- Nem én tartom az órát - mondta, mikor látta, hogy mindenki rá figyel. - De van két fontos hírem a számotokra.

A bejelentésre a teremben izgatott sustorgás kezdődött, mire a tanárunk felemelte a kezét.

- Az egyik, hogy két hét múlva, kedden, érkezni fog hozzánk pár látássérült diák a Linden Lodgeből. Azért, hogy megnézhessek iskolánkat, és, hogy hogyan tanultok.

- Tehát kérném, hogy legalább arra az egy napra viselkedjete normálisan, amennyire csak tudtok. Láttam, hogy a tekintete egy pillanatra felém, és a barátaimra villan.

- A másik fontos hír, hogy a cserediákprogram után egy héttel később kapni fogtok egy hónap szünetet, mivel építési munkálatok miatt senki sem lehet az iskolában.

Néhány másodpercig nem történt semmi, de aztán, mintha bomba robbant volna, mindenki őrlöngeni kezdett az örömhír hallatán. Volt, aki a tankönyveit dobálta nagy jókedvében, elfelejtkezve arról, hogyha bármi bajuk esik, akkor bizony nem kevés pénzből újra meg kell venniük.

Sőt, még olyan is akadt, aki előkapott a nadrágzsebéből pár ördögpatront - nem tudom, hogy ki az az őrült, aki ilyen fölösleges kacatokat tart magánál, főleg suliidőben -, és szanaszét dobálta a tanteremben.

Az osztályfőnökünk ezt a pillanatot választotta, hogy kimenjen a teremből, magára hagyva ezzel a magyartanárunkat, hogy csendesítsen le minket. A baj csak annyi volt, hogy ez sikerült is neki.

- De, hogy addig se unatkozzatok, írni fogunk pár dolgozatot! - ordította el magát.

- És nem holnap, hanem most, azonnal! Elő a tollat, és a papírt!

Mindenki olyan gyorsan hallgatott el, ahogyan elkezdett kiabálni, és azt tette, amit kért a tanár. Ismertük már annyira, hogyha tényleg, ahogy mondta, "azonnal" nem csináljuk, amit elvár tőlünk, akkor még azért is képes adni egy egyest, ez pedig most nem hiányzott, főleg nekem.

Steve szemszöge

Én, kissé komor hangulatban a tegnap történetek miatt, indultam el úszásra az osztálytársaimmal.

Lehet, hogy nem kellett volna elrohannom a vacsoráról, és behisztiznem amiatt, mert valaki megmondta az igazat.

De sajnós befolyásolható vagyok, ezért sikerült Danielnek megszereznie tőlem Lil telefonszámát.

Ezt nagyon későn sikerült csak belátnom, miután vagy háromszor végig pörgettem magamban az esti eseményeket.

És nem haragudhattam Danre, mivel a saját hibám miatt mást nem okolhatok, ezt tudtam.

- Van valami baj? - kérdezte Stella, mikor beértünk az uszodába, és megfogta a kezem.

- Majd elmondom - feleltem egy kis idő múlva, és elindultam az öltözők felé.

- Maga már megint, miért nem úszhat? - hallottam meg a tanárunk, Robert hangját.

- Ugyanazért, amiért két nappal ezelőtt - adta meg a választ Stella. Tudtam, hogy el fogok késni, de egyszerűen képtelen voltam bármit is csinálni.

Robert dühösen morogva besétált az irodába, biztosan valamit adminisztrálni, ameddig el nem kezdődik az óra.

Úszás közben nekem a Stellával nemrég történtek jártak a fejemben, és az, hogy két héttel később egy szerdát nem a suliban fogunk tölteni, vagy legalábbis nem ebben, hanem megnézhetjük, hogy a tesóim hol tanulnak.

Fél órával később, miközben kimásztam a medencéből, örültem, hogy ezen a héten többet már nem fogunk úszni.

Az öltözőbe érve becsuktam magam után az ajtót, és hozzáláttam, hogy megtörölközsem.

- Jó lenne, ha inkább tesiből lenne több, és úszásból kevesebb - álmodozott Thomas, és elrakta az úszósapkáját.

- Szerintem nyújts be egy kérvényt az Oktatásügyi hivatalba, vagy nem is tudom, hol - jegyezte meg cinikusan Sylvester.

- Emberek, milyen óra lesz? - kérdeztem, megpróbálva elterelni a témát, miközben felvettem a pólómat.

- Informatika - derült fel Thomas arca.

- Hm. Remélem, hogy szabad órát ad a tanár, mert ha nem, akkor... - morogta Sylvester, és, hogy nyomatékot adjon szavainak, dühösen becsapta az egyik ajtót.

- Ha lány lennél, akkor most megkérdezném, hogy miért vagy ennyire ideges - mondtam. - Talán attól, mert megjött? - vigyorodtam el, és gyorsan kirohantam a fiú mellett az öltözőből, még mielőtt kaphattam volna egyet.

- Akkor mi lesz? - hallottam még a kérdést, amit Thomas tett fel az osztálytársunknak, utalva ezzel az előző témára.

- Ha megpróbálsz szétverni, ahogy az előbb majdnem Steveet, akkor szerintem kapsz egy intőt. De, egyébként tényleg nem tudom, hogy ma miért vagy ilyen rossz hangulatban.

Titkon, még ha nem is feltétlen értettem egyet a haverom módszereivel a tanár fegyelmezését illetően, ha fogalmazhatok így, de én is reméltem, hogy szabad óránk lesz.

A következő órát jelző becsöngőkor kiderült, hogy nem kellett csalódnom, mivel, ahogy szokták mondani, a remény hal meg utoljára.

Amint megnyitottam a Skypeot, hogy megnézzem, írt e valaki, éreztem, hogy rezeg a karkötőm.

Volt egy sejtésem, hogy talán e-mailben kaphattam levelet, és igazam volt. Stella írt nekem. Érdeklődött, hogy miért voltam annyira csendes az úzásóra elején.

Nem féltem volna elmondani neki bármit, hisz a barátnőmről volt szó, de nem voltam biztos abban, hogy a tanárunk mikor néz épp ide, így megírtam Stellának, hogy Viberen majd elmesélem.

Kaptam egy új üzenetet Instáról, Lilian írt. Köszönt, és megkérdezte, hogy vagyok.

Válaszoltam neki, hogy jól, mivel most nincs informatika, és a kíváncsiságomtól vezérelve megkérdeztem, hogy órán miért telefonozik ahelyett, hogy figyelne.

- Nincs óra, mivel beteg a tanár - magyarázta. - Így gondoltam, hogy rádírok.

Küldtem egy likeot, és vártam, hátha kapok valamit.

- Tegnap este miért mentél be olyan gyorsan a szobádba? - kérdezte, és odarakott egy gondolkodó emoji-t.

Felsóhajtottam, és elgondolkodtam rajta, hogy az igazat mondjam e neki, vagy sem. Végülis nincs mit veszítenem, határozta el magam, és elmondtam, hogy, mert felidegesített, hogy a szemembe mondta az igazságot.

Mondjuk a húgommal chateltem, és lehet, hogy nem kellett volna ennyire kíméletlenül az arcába vágnom, amit gondoltam, de ő érdeklődött, hát, tessék. Már tudja.

- Nézd, Steve - jelent meg az újabb üzenet. - Anya kérdezett, és én azt mondtam el neki, ami tényleg az igazság volt.

- Akkor fogadni mernék, hogy meg is mutattad neki a jegyzeteket. Igaz? - érdeklődtem.

Ha ez személyesen történne, biztosan nem örülne annak, amit látna az arcomon, gondoltam, és elmosolyodtam.

- Igen. A naplót két napja én, egyedül néztem meg, de a gondolatait rólam dokumentumot már úgy szerette volna, ha együtt olvassuk el.

- És eddig mi a véleményed? - kíváncsiskodtam.

- Ez, mivel Daniel küldte el, és nem csak azért, mert unatkozott, őt is érdekli.

- Neked is azt mondom, mint amit neki. Vagyis, hogyha mindhárom írást elolvastam, majd akkor mondom el a gondolataimat.

- Jó - válaszoltam, de szerintem ezt Lilian is érezte, hogy nem örülök neki.

Most, ahogy belegondoltam, érdekes módon valamiért zavart, hogy nem én adtam oda neki. Ha rajtam múlik, akkor egyáltalán még a létezéséről sem szerez tudomást.

Ja, de az már megtörtént, mivel, még régebben Daniel említette neki.

Húszasban beszélni fogok veled az automatánál, mert megint itt az ideje.

Azt viszont nem felejtettem el, mikor segített a Liliannel kapcsolatos dologban.

- Miről beszélt veled apa? - kérdezte.

Egy kicsit gondolkodnom kellett, hogy mire kíváncsi, aztán rájöttem, hogy valószínűleg a Stellával kapcsolatos dolog.

Ha már neki elmondtam, akkor miért Lil lenne az, akivel nem osztom meg?

Elmondtam, hogy megkért, ha esetleg szeretnék valamit Stellától, akkor kérdezzem meg tőle, hogy akarja-e, és ne legyek erőszakos.

- Ezzel egyetértek, nem szabad, ha mindig a vágyaidra hallgatsz - biztosította be apa szavait. - Egyébként egy picit leszidtam Alant ma reggel, mivel belenézett az adataidba. Nem csak azért, hogy többször ne csinálja ezt - tett egy apró célzást arra, amit én szoktam csinálni -, hanem, mivel általad tudom, hogy mennyire rossz ez.

- Oh. Nem kellett volna fárasztanod magad vele, de így legalább már nem kell nekem megtennem, mivel gondoskodtál erről helyettem.

- Nem tettem nagy erőfeszítéseket ezért, ő jött be a szobámba. De ezért többet nem fogsz a fiókjaimban nézelődni.

- Ti nagyon mázlisták vagytok ma - hallottam meg Elaine, az informatikatanárunk hangját.

- Miért is? - érdeklődött Rachel a monitora mögül pislogva a nőre.

- Joyce megbetegedett, és ma ezért nem ő mondta el nektek, hogy milyen kirándulásra mentek majd a Culfordba.

- Akkor dupla matek sincs! - üvöltötte el magát Thomas, és hozzá látott, hogy kipostolja a facebookra az örömhírt, ami szerintem senkit nem érdekelt az ismerősei közül.

- DE attól én még beírhatok neked pár egyest, mert zavarni merészeled az órát - kacsintott a fiúra kárörömtől sugárzó arccal, egyáltalán nem osztozva az egyébként engem is vigyorgásra készítő jó dologban, közben megkopogtatta párszor a tanári asztalt a tollával, jelezve, hogy ő bizony képes megtenni, és bármikor készen áll rá.

Thomas jobbnak látta elhallgatni, és az óra további részében meg sem szólalt.

- A következő órán is fenn tudsz lenni? - kérdeztem Liliant az Instagramon.

- Nem hiszem - érkezett a kissé kellemetlen válasz. - Amúgy miért?

- Ja, semmi különös. Csak Joyce megbetegedett, ezért nem lesz dupla matekunk.

- Az nem rossz. De te boldog vagy, hogy az osztályfőnököd, és egyben a matektanárod beteg lett? Ó, Steve. Ez nem szép dolog - tett még az üzenet végére egy kissé mosolygó arcot.

- Na, azt ne mond, hogy te nem lennél boldog, ha kapnál egy kis szabadidőt ebben a megerőltető iskolában.

- Jaaj, persze. Ne meséld be nekem, hogy milyen nehéz a tananyag, mivel mindhárman ugyanazt tanuljuk. Egyébként meg de, örülök, hogy nincs tanár, csak kíváncsi voltam, hogy mit reagálsz az üzenetemre.

Eszembe jutott valami, és gyorsan meg is kérdeztem a húgomat.

- Amúgy mikről szoktatok beszélgetni Daniellel?

Kábé öt perc múlva jött csak a válasz - már lassan kezdtem azt hinni, hogy nem is mond erre semmit, mondjuk akkor én, magamat ismerve, nagyon ideges lettem volna, ha Liliant titkolózáson kapom.

Testvérek vagyunk, de lehet, hogy vannak olyan dolgai, amit nem szeretne megosztani senkivel, viszont nem mindig tudtam, hogy mivel kapcsolatban van ez így.

- Úgy kérdezted, mintha nem tudnál belépni a fiókomba. - Lett dühös. Ezt anélkül tudtam, hogy bármilyen hangulatjelet küldött volna. És valahol jogos volt a felháborodása. Már régóta nem néztem bele Lil privát adataiba, de lehet, hogy nem ártana annak ellenére, hogy nemrég egyértelműen kijelentette, hogy ez nem esik meg még egyszer.

- Az elmúlt egy hónapban tényleg nem voltam az Instában - mondtam el neki az őszintét.

- Reméltem is. Hát, nem igazán van időnk beszélgetni. De majd egyszer lehet, hogy elmondok pár dolgot neked, ha épp olyan kedvem lesz, ha addig nem nézed meg az üzeneteimet. És hidd el, ha akármikor belépsz, én tudni fogok róla. De most mennem kell. Szia, jó legyél.

Hm, töprengtem. Fenyegtetett már meg, de eddig nem igazán vettem komolyan, és most is csak talán elment a kedvem a felfedezéstől.

Lehet, hogy azért, mivel tegnap tudomást szereztem róla, hogy Alan belenézett az én adataimba, és rájöttem, hogy ez nem valami kellemes, ahogy az előbb beszéltem is a húgommal, még akkor se, hogy családtagok vagyunk.

Mindenesetre, ha valamit tudni szeretnék a Liliannal való kapcsolatáról, akkor úgyis megkérdezem Danielt. Na, csak legyen vége ennek az órának.

Amint kicsöngettek, én úgy indultam el az automata felé, mintha mágnes vonzana oda.

Elfelejtettem írni Edwardnak, de a szerencse mellettem állt, mivel pár perccel később futva érkezett, és rendelt magának egy italt.

Miközben lassan ivott, körbenézett, mintha keresne valamit, vagy inkább valakit.

Láttam, és hallottam is, hogy lányok egy csapata jön, és, mikor Edward gyorsan kidobta a már üres poharat, én érdeklődve figyelni kezdtem a kibontakozó eseményeket. Gondoltam, hogy itt történnie kell valaminek.

Tudta, hogy ott vagyok a közelében, de nem reagált rám úgy, ahogy azt megszoktam.

- Hello, Jessie - köszönt az egyik barna hajú lánynak, mire ő elpirult, és úgy lépkedett egyhelyben, mintha kilométerhiánya lenne.

- Szia - szólalt meg végül, és odasétált az automatához, hogy vegyen magának valamit.

Én hitetlenkedve néztem Danielre, de ő, mintha észre sem vett volna, a tekintetét folyton Jessicára függesztette, hogy, még csak véletlenül se lássa, hogy beszélni szeretnék vele.

- Öhm... dél után fenn leszel Skypeon? - kérdezte, közben a nyakában lévő ezüstlánccon lévő medallionnal játszott.

- Hát - jelent meg gondolkodó kifejezés az arcán. Beleivott a forrócsokiba, mintha az italtól várna valamiféle megerősítést. - Szerintem igen - mondta végül.

Daniel arca elárulta, hogy ő ebben nem annyira biztos, de, ha azt mondja, akkor úgy lesz alapon annyiban hagyta a dolgot.

Jessica beszélgetni kezdett a másik két lánnyal, Rebecával, és Mercedesszel, mire a fiú végre felém fordult.

- Mit szeretnél, Steve? - kérdezte úgy, mintha egy másik világból került volna ide.

- Csak beszélni veled - kerestem még mindig a döbbenettől kábultan a szavakat.

- Értem - bólintott a fiú. - Mi volt tegnap?

Eszembe jutott az este, és egy pillanatig olyan élénken láttam magam előtt az eseményeket, mintha épp most történe.

- Semmi különös - válaszoltam. - De kiderült valami, amit nem mondtál el nekem.

Pedig én azt hittem, hogy vagyunk olyan jó barátok, hogyha például a húgommal kapcsolatban van valami, akkor azt megbeszéljük.

Daniel arca értetlenséget tükrözött. Most vagy nagyon jól tudja megjátszani magát, vagy tényleg nem érti, gondoltam dühösen.

- Odaadtad neki a jegyzeteket, amiket régen írtál róla - tértem a lényegre.

- Miért? Annyira baj? - kérdezte.

- Igen, az!

Éreztem, hogy most aztán tényleg dühös vagyok rá.

- Már úgy sincs jelentőségük - folytatta nyugottan, mintha ezzel is azt szeretné elérni, hogy idegesebb legyek.

- De akkor se szerettem volna, hogy odaadd! - próbáltam meggyőzni a fiút, de nem értem el a célokom.

- Mindegy - zártam le a témát, mivel beláttam, hogy hiába.

- Az előző órán, mivel Elaine megengedte, hogy azt csináljunk, amit akarunk, Lilian megírta nekem Instagramon, hogy majd nekem is elmondja a gondolatait a jegyzeteidről, miután elolvasta őket.

Idők közben a folyosó megint ugyanolyan csendes lett, mint csaknem öt perccel ezelőtt. Jessicáék biztosan visszamentek az osztályukba, gondoltam.

- Aha - felelte tünődve Daniel. Láttam, hogy nem figyel rám. - Te komolyan együtt vagy Websterrel?

- Hmm? Miért? - kérdezte, és rám emelte égbék tekintetét.

Talán Jessicának ez is valami, ami tetszik neki Danielben, már, amennyit lát belőle.

- Mi a baj ezzel? - kérdezte.

- Hát de - forgattam meg a szemem. - Igazából semmi, csak tudod, valamiért olyan furcsa.

- Még mindig nem értem, hogy miért - vonta fel a szemöldökét. - Ha a korkülömbőség, akkor, hát na. Öt év, az nem sok.

Csak annyi a baj, hogy rossz életkorban találkoztunk. De szeretjük egymást, úgyhogy kénytelenek lesznek elfogadni.

Megvontam a vállam. - Oké, ti tudjátok.

Elindultunk a lépcsőház felé, én, hogy visszamenjek az osztályba, és gyanítottam, hogy Daniel is ezért, de a gondolataim folyton Jessica körül jártak.

- Liliannel is ezt csináltad volna, ha kedvelt volna téged? - kérdeztem.

- Nem hiszem, Steve. Két nagyon különböző személyiségről beszélünk, és ezen, ha őszinte akarok lenni, akkor nem is nagyon gondolkodtam, mivel semmi értelme.

- Na meg - tért vissza az előzőleg félbehagyott beszélgetéshez -, ha szeretjük egymást, akkor a korkülömbőség egy bizonyos határig nem számít.

Én ezzel nem teljesen értettem egyet, mert nekem, ha két ember között kettő, max. három év különbség volt, az számított normálisnak.

Sőt, ha egyidősek voltak, az jött be nekem a leginkább.

Ezt megosztottam Edwarddal is, mire azt mondta, hogy szerinte, ha nem feltétlen ugyanannyi évesek, hanem inkább a fiú az idősebb, és azért, mivel ő már tapasztaltabb az életben, akkor az jó.

- De közöttetek mégis öt év korkülömbőség van - hitetlenkedtem még mindig.

- Igen, és ennek van egy előnye - mosolyodott el.

- Az, hogyha én, mint idősebb, tudok figyelni dolgokra, hogy ne történjenek meg, illetve, éppen azért, mivel öt évvel kisebb a lány, vagyis Jessica, előnyben tudom részesíteni az ő akaratát, akkor semmi baj sem lehet ebből. Viszont az is igaz, hogy ezzel nagyobb a felelősség.

Eszembe jutott a pár napja történt Stellával kapcsolatos dolog, és rájöttem, hogy igazat kell, hogy adjak.

Kíváncsi voltam valamire, ezért szünet után, mikor gép elé kerültem, egyből felmentem a netre, és utánanéztem, hogy mi számít normális életkornak egy kapcsolatban.

Jessica tizenkettő, Edward pedig tizenhét éves volt. Nekem ezt, bármilyen érdekes is volt, de fel kellett dolgoznom agyilag.

Azt írták, hogy az öt év is normális, ha leginkább a kisebb életkorú szülei ezt megengedik, de a tizennégy évet be kell töltenie.

Ajaj, Edward, gondoltam magamban. Csak nehogy olyan ügy legyen belőle, mint Liliannel kapcsolatban. Bár, mivel ő nem kedvelte Dan-t, ezért össze sem jöttek, de az biztos, hogy Lil még akkor nem volt tizennégy.

Rezgett az okos karkötőm. Tudtam, hogy Stella írt rám Viberen.

Elővettem a mobilomat, és elmondtam neki, hogy Alan tegnap, mert egy gyerek bántotta Liliant, úgy megbosszulta ezt, hogy családi veszekedés lett belőle.

Tudtam, hogy a lényeket sokáig nem titkolhatom előtte, és igazam is lett.

Megírtam neki, hogy Daniel, még évekkel ezelőtt szerelmes volt a hógomba, de ő nem viszonzta, mivel nem értette még ezt, de Edward írt róla pár jegyzetet, amiben a gondolatai voltak, és ezeket nemrég odaadta Liliannek.

- Hát, akkor bizonyára azért tette, mivel már nincs jelentősége - vélekedett Stella, mintha csak Danielt hallottam volna.

- Értem, hogy zavar - folytatta -, de, ami történt, már megtörtént, és, ha akarsz, sem tudsz ezzel az egészszel mit csinálni.

- Mennyire ismered Danielt, hogy ennyire gyorsan rájöttél a gondolkodásmódjára? - kérdeztem.

Az üzenet csaknem három perc múlva érkezett meg, lehet, hogy azért, mivel nem tudta, hogy hogyan fogalmazza meg.

- Nem tudom, hogy mennyit hallottál róla, de pár éve össze szerettem volna jönni Daniellel, de ez nem sikerült.

Egy pillanatra egy eddig ismeretlen érzés fogott el, amit pár másodperc múlva már meg is értettem. Féltékenység volt. Nem akartam, hogy Edward elvegye tőlem Stellát.

Mintha csak megérezte volna, azt írta, hogy de most, hogy együtt van velem, örül neki, hogy nem jött össze vele.

Küldtem neki egy mosolygó matricát, és elgondolkodtam a lánnyal való kapcsolatomon. Érdekes volt, hogy az a két napja történt dolog hozott össze minket.

Tizenegyedik fejezet

Rabul ejtve

Lilian szemszöge

Este hét óra, néztem meg az időt. Végre egy nap, ami eltelik úgy a suliban, és otthon is, hogy nincs semmi probléma. Ez már hiányzott.

Az elmúlt héten, szó szerint, néha úgy éreztem magam, mint egy kiskutya, aki a sok futástól már teljesen elfáradt.

Ha már kutya. Előkerestem Andrew ennivalóját, megsimogattam, és megettettem kis házikedvencünket.

Visszaérve a szobámba, lefeküdtem az ágyamra, majd egy hirtelen elhatározástól vezérelve megnyitottam a telefonomon egy jegyzetet, és írni kezdtem.

Annyi minden történt velem szimplán négy nap alatt, hogy úgy érzem, most egy évre elég volt.

Először hétfőn Steve, aztán kedden, keddő órakor, éjszaka, Daniel írt rám Instagramon - ja, vele kapcsolatban már az előző nap reggel sem volt más a helyzet. Küldött pár jegyzetet, amiket három évvel ezelőtt írt rólam, és kíváncsi a véleményemre a gondolataival kapcsolatban, amiket azután fogok neki elmondani jövő hét szerdán, hogy el tudom olvasni az utolsó dokumentumot is.

Azon a kedden, mintha az éjszaka történt nem lett volna már nekem így is untig elég, valahogyan, úszás óra közben bekerültem Daniel elméjébe - tudom, hogy ez nagyon hihetetlennek hangzik - és ott beszélgettünk, ráadásul megmutatott nekem egy három évvel ezelőtti fotót önmagamról, aminek a létezését aztán igazolta a szerdán este elolvasott napló, a fiú által küldött három jegyzet közül az első. Előtte persze megaláztak a suliban.

Épp Alannel, a tesómmal mentünk volna haza ebéd után, amikor egy ellensége, akinek egy nappal azelőtt, vagyis hétfőn betörte az orrát, Kevin beszólt, és addig provokálta, hogy nekem tennem kellett valamit. Mondtam Kevinnek, hogy hagyja már békén Alant - nem teljesen így - de az nem feltétlen ad rá okot, hogy bántson, és letépje a pólóm, aztán pár haverja meg lefotózzon félmegtelenül a sulik folyosóján.

Az lehet, hogy néha úgy fel tudtam idegesíteni másokat, hogy kapjak egyet miatta.

Bár nem, mintha az eddigi hét évem alatt történt volna ilyen - az viszont tény volt, hogy az iskolában mindenki tudta Kevinről, hogy a lányokhoz egyáltalán nincs érzéke, ezért mi, a barátnőimmel, ahogy lehetett, elkerültük.

Nyilván anya, és az igazgató visszanézték a folyosón lezajló eseményeket, mivel a kamerák, amik az épületben voltak, rögzítették, és, nem szóltak rám, ezért sem mondhattam annyira sértőt a fiúnak.

Miután lefényképeztek, és akik, de csak fiúk, ott voltak, szinte minden évfolyamból, elkezdtek verekedni a nyolcadikosokkal.

Az egyik osztálytársam, aki Alan barátja is, kidobta egy gyerek telefonját az ablakon, amit aztán nem kellett megvennie, de az igazgató azért szépen elbeszélgetett velem.

Úgy volt, hogy azon a napon elmegyünk fagyizni anyával, mivel reggel először kezdtem el használni a tavaly kapott szülinapi ajándékomat, egy kék topot, mert úgy éreztem, hogy szükségem van rá.

Szerintem az volt a terve, hogy bejön értem az iskolába, és onnan megyünk el együtt a fagyizóba, de ehelyett sajnos Michael azzal fogadta, hogy történt egy nagy verekedés.

Persze, már, amennyire ez lehetséges, jó lett a vége, mivel úgy tűnt, hogy kitörölték a fotókat, és a sulik részéről az egész hetedik osztály, akik bennmaradtak gyerekek, kaptak egy meghívást két gombóc fagyira. Mondjuk én jobb szerettem volna csak anyával menni.

Alannek persze, mikor én este épp Daniel naplóját olvastam, amit rólam írt, megfogalmazódott az a jó ötlete, hogy azért ő holnap utánajár egy kicsit, hogy hátha maradt fénykép, amit esetleg nem töröltek ki. Az volt a baj, hogy a sejtése beigazolódott.

Másnap megtámadta Kevint a fiúmosdóban apa lopott zsebkésével, és egy kötéllel. Kikényszerítette belőle, hogyha van, akkor hol van még fotó rólam, de ő nem mondta el a teljes igazságot, mivel - és nem csak nekem, hanem anyának és az igazgatónak is meggyőződésünk - hogy nem mindenki törölt le minden egyes fájlt.

Ettől persze én nagyon kiborultam, ezért jövő hét kedden - hm, pont egy nappal a Daniellel való találkozásom előtt - Michael valamit tervezni fog, hogy már végleg lezáruljon ez az ügy.

Alant, és Kevint hazaküldték, de az én tesóm megtalálta Steve laptopját, rajta Edward jegyzeteivel, amiket ugye én is megkaptam, és elolvasta a naplót.

Így megértette, hogy reggel miért voltam olyan, amilyen.

Viszont ez este kiderült, mire Steve, és Alan vacsora közben kiabálni kezdtek egymással, de előtte Kevin szülei felhívták anyát, hogy a fiuk telefonjáról Al elküldte Stevenek a rólam készült képeket, amiket, mivel az én legidősebbik tesóm nem tudott, hogy mi van rajtuk, megnézetett Edwarddal.

Ha erre gondolok, akkor nagyon idegesít, de sajnos már nem tudok vele mit csinálni.

Még azon a napon, este, elolvastam anyával Blake második noteszét, tehát az azzal kapcsolatos dolgokat is rendbe kellett, hogy tegyem a fejemben.

Arra viszont kíváncsi vagyok, hogy milyen lesz a velem való beszélgetés, na meg arra is, hogy a szerda mit tartogat.

Gondolkodtam, hogy mit írhatnék még. Más nem jutott az eszembe, úgyhogy lezártam a telefonom képernyőjét, és elhatároztam, hogy elmegyek fürödni.

Épp levettem volna a pólóm, mikor rezgett a telefonom. Steve írt Messengeren, és megkérdezte, hogy átjöhet-e beszélgetni.

Végülis miért ne, gondoltam, és visszaírtam, hogy igen.

Rövid idő múlva kinyílt a szobám ajtaja. - Gyere - invitáltam a tesómat az ágyamra.

Pár másodpercig csendben ültünk egymás mellett. Én Steveet néztem, és vártam, hogy mikor kezd el. Nyilván pont ezen gondolkodott.

- Nem fejeztük be a tegnapi félbehagyott beszélgetésünket, amit apa megzavart - találta meg a hangját.

Megráztam a fejem, jelezve ezzel, hogy igaza van.

Mivel fürdéshez készülődtem, és tervben volt, hogy megmosom a hajam, így kiszedtem belőle a hajgumit.

- Azt hiszem sejtem, hogy mit érezhetsz most - folytatta.

Elnevettem magam, mivel ez több szempontból is igen valószínűtlennek bizonyult - már csak azért is, mivel Steve nem volt lány, és még akkor sem érezhette volna ugyanazt, mint, amit én, hiába vagyunk ikrek.

- Nem hiszel nekem - sóhajtott. - De tudom, hogy zavar a tény, hogy Daniel látta a képeket, amiket rólad csináltak az iskolában.

Ebben viszont igaza volt. - Inkább úgy mondanám - próbáltam megfogalmazni -, hogy idegesít, hogy ehhez is van valami köze.

Ahogy a fiú arcát néztem, azon, mintha épp az ellenkezőjét láttam volna annak, amit gondoltam, és, amit most megosztottam vele.

- Ő találta ki, még ha csak egy alternatíva is volt, hogy mi volt az oka annak, amiért lefotóztak - próbálta megmagyarázni.

Annak ellenére is, hogy nem voltam szerelmes Edwardba, és a barátságunkról is igen kétséges gondolataim támadtak az elmúlt napokban olvasott jegyzetei miatt, azt valahol elismertem, hogy, amikor nem viselkedik úgy, mint egy óvodás, akkor kifejezetten figyelemreméltó okossággal tud gondolkodni, ezt a Steve által elmondottak most egyértelműen bizonyították.

- Értem - hagytam annyiban. Túlságosan fáradt voltam már ahhoz, hogy ezen gondolkodjam, és nem is szerettem volna Daniellel foglalkozni, még akkor sem, ha kedden találkozni fogok vele.

Felmerült bennem, hogy megosztom Stevevel. Bár lehet, hogy már Blake elmondta neki.

- De örülök, hogy vége ennek az egésznek.

Steve elmosolyodott.

- Jövő hét kedden lesz valami a fotókkal kapcsolatban, mivel tegnap anya megbeszélte Michaellel.

- Ezt hogy érted? - kérdezte.

- Úgy - magyaráztam -, hogy talán lehetnek még rejtett fényképek, amiket nem töröltek le. Ezért valami olyat terveznek, hogy minden bizonyíték végleg eltűnjön, ezzel teljesen befejezve ezt az egészet.

- Ó, de örülök! - ugrott hirtelen a nyakamba a tesóm, ami nagyon szokatlan egy érzelmkinyilvánítás volt tőle.

- Ezt mire véljem? - vontam fel kérdőn a szemöldököm.

- Tudod - mesélte már sokkal vidámabb arccal - mikor Edward felvetette a lehetőséget, hogy mi történhetett veled, ami aztán ugye este kiderült, hogy sajnós úgy volt, én nagyon megijedtem.

Mivel persze, sokszor nagyon nem igazi testvér módjára viselkedünk veled Alannel, de azt, hogy bántsanak téged, semmiképp nem szerettem volna.

Ezért nagyon hálás voltam, mivel tudtam, hogy ezt tényleg így gondolja.

- Hm. És veled volt valami? - érdeklődtem.

Steve elgondolkodott. - Hát, ha lehetne jó oldalról nézni azokat, amik veled történtek ezalatt az egy hét alatt, akkor ahhoz képest velem semmi különös.

Ugye meséltem neked hétfőn este, hogy mi volt köztem, és Stella között?

- Igen - bólintottam. - Miért?

- Mivel másnap Joyce tartott nekünk egy kiselőadást a lányokról, és a fiúkról - mosolyodott el.

- Na neee - hitetlenkedtem.

- Pedig így volt - vigyorodott el.

- De azért remélem, hogy ennyit nem ért meg neked ez az egész - néztem komolyan a fiúra.

- Attól függ, hogy nézzük - kacsintott. - Nemsokára a tankönyv szerint, akárcsak tavaly, a lányok, és a fiúk jönnek a tananyagban.

Ezt én is nagyon jól tudtam, és nem lelkesedtem annyira ezért, mint amennyire Steve.

Mindig, ha szóba került mondjuk valami szexszel kapcsolatos téma - legyen ez a tesómmal, vagy anyával, akkor én zavartan elpirultam, és próbáltam nem odafigyelni. Mondjuk ez tavaly nem nagyon sikerült az osztályban. Nem tudom, nekem valamiért mindig kínos volt erről beszélnem.

- De tegnap a fiúmosdóban megint megtörtént az, ami hétfőn - folytatta a tesóm.

- Akkor nem számíthatott neked sokat a keddi óra, amit Joyce tartott nektek - sóhajtottam.

Steve megcsóválta a fejét. - Azért de. Mivel ő is mondta, hogy, amikor a lányoknak megvan, akkor a fiúk ne akarjanak tőlük semmit, még ha az máskor jó is lenne nekik.

- Te megkérdezted tőle? - kérdeztem döbbenetben.

- Igen - válaszolta.

Most én mosolyodtam el. Egyszerűen nem tudtam elhinni, amint egy ilyen fontos dolgot nagyon jól megjegyez.

Bármibe lefogadom, hogy megint próbálkoztál Stellánál.

Tudtam, hogy mikor megvan egy lánynak, akkor az nem egyik napról a másikra ér véget. Az első pár évben elég rendszertelen még, de az egy hét az többé-kevésbé tényleg egy hét szokott lenni. Ha viszont nem így lenne, akkor nőgyógyászhoz kell fordulni.

Én még nem voltam, de, amiket hallottam róla, azok alapján nem is szeretnék ott lenni. Pedig majd eljön ez az idő.

- Csak egyszer próbáltam meg - ismerte be a fiú, és felkelt, nyilván, hogy elinduljon vissza, a szobájába.

- Steve? - néztem rá olyan arccal, mintha az előbb azt tudtam volna meg, hogy ötöst nyertem a lottón.

Mindketten tudtuk, hogy mi történt. Rájöttem, hogy ez is egy ok volt arra, hogy a lehető leggyorsabban kimenjen innen.

Ahogy emlékeztem, hétfőn este ez nem látszott rajta - vagy nekem nem tűnt fel - de most biztosan tudtam, hogy mi a helyzet.

Az agyamban mintha valami átkapcsolt volna, egyszerűen nem tudtam ésszerűen gondolkodni. A testem nem tudta, hogy a testvéremről van szó, akivel nem lehetne ezt csinálni.

- Azt mondtad, hogy...

- Nem kell megtörténnie. Visszamegyek a szobámba, és felejtöd el.

- Gyere ide - mondtam.

Amint Steve ismét leült az ágyamra, a kezem követte a tekintetemet, és meg is találtam.

A fiú keze megtalálta a meleimet, de a különbség a hétfőhöz képest most az volt, hogy akkor nem volt rajtam semmi, csak egy törülköző.

Hirtelen felugrottam, pár másodperccel később pedig már a nap közben rajtam lévő összes ruhaanyag a földön volt, és én az ágyamon hanyatt feküdtem, teljesen meztelenül, Steve pedig mellettem térdelt a szőnyegen.

- Majd én - szorította meg óvatosan a csuklóm, mikor érezte, hogy folytatni szeretném, amit az előbb, egy pár pillanatig csináltam neki. Senki nem mondta nekem korábban, hogy hogyan, egyszerűen éreztem, hogy mit kell tennem.

A bal kezével ismét simogatni kezdte a melleimet, mire jóleső borzongás fogott el.

Megfogtam a fiú kezét, és óvatosan beraktam a két lábam közé.

Tudtam, hogy nem járt még ezen a helyen a lányoknál, mivel Stella az utóbbi napokban, amikor Steve először megtapasztalhatta volna, nem engedte neki.

Volt egy pont, ami egyszerűen kívánta, hogy csináljanak vele valami nagyon jót - ez most megtörtént.

Még nem éreztem ilyet, de az tagadhatatlan, hogy nagyon jó volt.

Az egyik ujját óvatosan a csuklómra helyeztem, mire Steve óvatosan apró köröket írt le rajta.

Ahogy ezt csinálta, és közben simogatta a melleimet, a lélegzetvételem úgy lett egyre gyorsabb.

Elengedtem a kezét, és hagytam, hogy egyedül folytassa.

Váratlanul a szoba plafonja, és a perifériásan érzékelt falak képei vibrálni kezdtek, mire behunytam a szemem.

- Oh, Steve - suttogtam. A következő pár pillanat olyan volt, mintha minden fokozatosan egyre gyorsabb lett volna, mint egy zenében. Az érzés szinte már majdnem eufórikus volt.

És ekkor mintha beflashelt volna a világ. A szemem tágra nyílt, így annyi fényt kapott, hogy hunyorognom kellett. Egy mindent átható remegés futott végig rajtam.

Az érzés, ahogy jött, sajnos olyan gyorsan is távozott. Steve karjaival már magához ölelt, a nyakamon éreztem gyors levegővételét. Fel nem tudtam fogni, hogy ez mikor történhetett. Vajon mennyi idő telhetett el?

Mire ezt végiggondoltam, az egész egyszerűen úgy megszűnt, mintha álomból ébredtem volna. Az ágyamon feküdtem, teljesen egyedül.

Gyorsan felültem, és végig néztem magamon.

A hajam teljesen kócos volt, és... te jó ég...! meztelenül voltam!

Úgy emlékeztem az elmúlt pár percre, mintha órákkal ezelőtt történt volna. De micsoda?

Óvatosan benyúltam a két lábam közé. Amit éreztem, a nedvességet, tényleg azt bizonyította, hogy az előbb, ha volt is valami, akkor az valóban megtörtént. Steve kielégített, tudatosodott bennem.

Ennek önmagamtól biztos, hogy nem nézek utána - egyszer hallottam csak, mikor tavaly a mostanára már elballagott nyolcadikos lányok épp azt beszélgették igen nagy élénkséggel, hogy a barátjuk miket, és hogyan csinált nekik.

Miközben fürödtem, végig ez járt a fejemben.

Úgy volt, hogy nem lesz több ilyen. Steve megígérte. Viszont most én voltam az, aki ezt szerette volna.

De miért?, kérdeztem magamtól.

Már az ágyamban feküdtem, és épp lejegyeztem a nemrég történeteket, mikor láttam, hogy a tesóm írt.

- Miért szeretted volna, hogy elégítselek ki, Lil? Sajnos nem tudom tagadni az igazat, hogy nekem is tetszett, csak nem értem. Megígértem neked, hogy többet nem fog megtörténni.

Hm. Ezek szerint ezt már ő is végig gondolta.

- Fogalmam sincs - írtam. - A testem nem tudta, hiába, hogy az agyam igen, hogy a tesóm vagy, de egyszerűen késztetést éreztem rá.

- Értem. És most mit érzel ezzel az egészszel kapcsolatban?, kérdezte.

Elgondolkodtam az üzeneten. - Azt hiszem, undorodom saját magamtól. És nem szeretném, hogy ez még egyszer megtörténjen, ugyanakkor jó lenne.

- Igen, én is hasonlóképp vagyok ezzel. Arra gondoltam, mi lenne, ha szólnánk anyának?

- Nem! - írtam gyorsan. Ez eddig eszembe sem jutott, de az biztos, hogy nem örülnék neki.

- Hogy mondanánk el neki?, kérdeztem. - Képzeld, megismertük egymást közelebről a tesómmal, és ő még ki is elégített! De azért mégis zavar minket egy kicsit, úgyhogy tudnál adni valami tanácsot?

- Nem pont erre gondoltam - válaszolta. - De valóban, igazad van. Nem tudjuk, hogy mit váltana ki belőle. De akkor mi legyen?

- Nincs más lehetőségünk, minthogy ezt mi oldjuk meg úgy, hogy ne derüljön ki. Hogy milyen módon, ezt mondjuk holnap megbeszéljük, mivel fáradt vagyok, és most szeretnék elmenni aludni - zártam le a magam részéről a beszélgetést, és lenémítottam a telefonomat.

Már csaknem tíz perce forgolódtam össze-vissza, de nem tudtam elaludni. Nem jöttem rá, hogy miért szerettem volna közel kerülni Stevehez, és, hogy miért hagytam neki bizonyos dolgokat.

Lehet, hogy mégis szólnunk kellene anyának. Ő talán tudna segíteni. Persze, ami köztünk történt, az nem volt normális, de a múlton már nem lehet változtatni.

Ami először volt, azon azért tudtam viszonylag könnyen túllépni, mivel tudtam, hogy az Steve miatt volt, és, ahogy ezt már egyszer végig gondoltam, akkor megígérte, hogy az ő részéről nem lesz több ilyen. Ez így is volt. De most én vagyok a hibás.

Még öt perccel később is ugyanannyira zavart, mint azelőtt, így a mobilomon kulcsszavak alapján rákerestem az interneten a testvéri kapcsolatokra, de semmit nem találtam. Ugyan miért is lenne erről bármi is? A tény, hogy nincs infó erről, csak jobban bizonyította, hogy a velem történtek nem voltak normális dolgok.

Tizenkettedik fejezet

Egy történet vége, és egy új kezdete

A következő nap reggel fogalmam sem volt arról, egyáltalán hogyan keltem fel, hát, még arról, hogy a suliba miképp jutottam el.

Stevevel nem találkoztam, ami nem feltétlen volt baj. Nem tudtam volna a közelében maradni pár pillanatnál tovább, a tegnap történtek még túlságosan élénken éltek a fejemben.

A már amúgy is teljesen nem is akarok létezni, mert minek hangulatomat tovább növelte az a tény, hogy az egyik szünetben sajnos észrevettem a fiút, akibe titokban szerelmes voltam, csókolózni egy hatodikos lánnyal.

- Csak nem darabokra törték a kis szíved? - szólalt meg az osztályunkban a hátam mögött Mia.

Egyszerre az elmúlt hét összes negatív eseménye lejátszódott a fejemben, mire azon vettem észre magam, hogy az egyik legjobbnak hitt barátnőmnek lekevertem egy akorát, amit, ha én kaptam volna valakitől, azt biztos, hogy egy életre nem felejttem el.

A vörös köd elborította az agyam, és én nem tudtam, de nem is szerettem volna tenni ellene.

- Semmi közöd hozzá! - kiabáltam az arcába.

Miát sem kellett féltetni, mivel ő is megpróbált adni nekem egyet. Elkaptam a kezét, hogy eltörjem, ezzel pontot téve az i végére.

- Lil, ne! - rohant oda hozzánk Emmi.

Számomra még csak fel sem tűnt, hogy a fél osztályterem minket néz, a matektanárral együtt, aki az ajtóban állt.

A tekintete olyan vészjósló volt, amit eddig nemigen láthattam, de, akárhogy is néztem utólag, teljesen jogosan megérdemeltem azt, amit a volt barátnőmmel való akcióim után kaptam.

- Miss. Payne - kezdte halkán. - Hogy jön maga ahhoz, hogy verekedni mer az iskolában?

Egy kicsit beljebb sétált a terembe, hogy mindenki jól lássa, az ajtót viszont sajnos nyitva hagyta.

- Rádadásul lány létére? A testvérétől nem mondom, hogy megszoktuk már ezeket, de Önből nem néztem volna ki.

Emmi mellettem megpróbált olyan kicsinek látszani, mintha az előbb nem is ő avatkozott volna bele abba, hogy tényleg komolyabban is bántsam Miát.

- Ha egy másik diáktársával problémája van, akkor azt emberhez illő módon intézze el! Nem az állatkertben vagyunk! - folytatta.

- Nem elég, hogy ezen a héten annyi gondot okozott nekünk, tanároknak, mintha ilyen rövid idő alatt szeretné bepótolni azt a hat évet, ameddig nem csinált semmi rosszat, most pedig úgy viselkedik, mintha épp egy elmeegógyintézetből szökött volna meg!

Itt volt az a pont, mikor nem bírtam tovább, és visszaszóltam.

- Óh! Hogy én mennyire sok gondot okoztam a tanároknak, azt el sem tudom képzelni, de tényleg! Akkor mondja meg, maga csökkent agyú elmeegógyintézetből szökött Xanaxpusztító gyógyegér, hogy mégis ki volt az, aki csaknem levetkőztetett az iskola szeme láttára, és, akinek az idióta barátai aztán lefotóztak?

A testvéremet meg ahelyett, hogy sértegetné, hálásnak kellene lennie neki, hogy kiderítette Kevinék titkát, mivel így nem később, hanem most kellett lezárniuk ezt az ügyet!

Most - bárhogya is néztem - de védtem Alant, és egy részről meg is érdemelte, még akkor is, ha elolvasta a Daniel által rólam írt dokumentumoknak egy töredékét.

Sokan levegő után kaptak a jelzők miatt, amikkel becsméltem a tanárunkat.

- Menjen a helyére - mutatott dühösen oda, ahol ülni szoktam.

- A következő óra után pedig felmegy az igazgatóhoz, és elmondja neki, hogy mi történt. Kíváncsi leszek, hogy akkor is ennyire nagy szája lesz e.

Ami még maradt az órából, arra alig tudtam figyelni, ráadásul mindegyik feladatom hibás lett, így kaptam egy egyest, úgyhogy rosszabb már nem is lehetne az élet.

Egyszerűen nem fért a fejembe, hogy miért mondta a tanárokkal kapcsolatban azt, amit.

Túl hihetetlennek hangzott ahhoz, hogy megpróbáljam elfogadni. Akkor Elisabeth is azért szólt nekem, és volt ott, még az igazgatói irodában is, hogy majd valami kapcsán a szemembe vágassa ugyanezt?

A következő szünetben Emmi kérdőre vont, nyilván a tanárunkkal való incidens miatt.

- Miért borultál ki ennyire,? - kérdezte. - Soha nem láttalak még így.

Egy pillanatra még az is megfordult a fejemben, hogy az egész Stevees dolgot megosztom vele, de valamiért nem tudtam kimondani.

- Sok volt nekem ez az egy hét - válaszoltam röviden, és dühösen lecsaptam a tolltartómat.

A második órán, tesin, azt csináltam, amit a tanár kért tőlünk, de agyban teljesen máshol voltam.

Mikor elindultam az igazgatói felé, a szívem a torkomban dobogott. Nem azért izgultam, hogy Alan mit csinált - bár nem, mintha az elmúlt napok kivételével akármikor is ott lettem volna, mikor Michael kiszabta a büntetését, hanem, mivel féltem egy kicsit, hogy most mi lesz.

- Szia, Lilian - köszönt a férfi, mikor beléptem az irodába, és leültem.

- Jó napot - válaszoltam zavartan, és a fülem mögé túrtam egy szőke hajtincsemet.

- Hogy vagy? - érdeklődött, és figyelni kezdte az arcom.

Felsóhajtottam. Hm, ezek szerint nem egyből tér a lényegre. Ahogy akarja, gondoltam.

- Kicsit idegesen - mondtam ki azt, amit tényleg éreztem.

- Értem - bólintott. - A reggeli szóváltásod Felix tanároddal esetleg közre játszhat ebben?

- Hát... - fordítottam el a tekintetem, helyette alaposan szemügyre vettem egy iskolai fotót. - Igazság szerint annyira nem.

Abszurdnak tűnt a gondolat, hogy kitárgyaljam Michaelnek a szerelmi magánéletemet, ami tulajdonképpen nem is volt, fogalmazhatunk úgy is, ezért próbáltam a lehető legrövidebben véget vetni ennek a beszélgetésnek.

- Egyébként mikor mondta el Önnek, ha kérdezhetem? - pillantottam az igazgatóra.

- Az előző szünetben. De a tanárok nagy része már tudja, mivel nyitva volt az osztálytermetek ajtaja, és a rajztanároktól, aki épp arra járt, látta a történeteket.

Abból a szempontból viszont megértelek, ha a héten történetek zaklattak fel ennyire - lett szomorú az arca. - De azt akkor is tudnod kell, hogy a tanárokkal nem beszélhetsz így.

- Értem. És mit kellene, hogy csináljak? - bűvöltem töprengő kifejezést az arcomra.

A férfi elmosolyodott. - Szerintem erre te is tudod a választ.

- Kérlek tőle bocsánatot - mondtam. Nem kellett, hogy tükörbe nézzek ahhoz, hogy lássam a szégyen jeleit magamon.

- Igen - bólintott. - Tudom, hogy ezt nehezebb megtenni, mint valami sértőt mondani, de minden tettünknek van valami következménye.

Látta, hogy nem tudok mit szólni a mondanivalójához, így intett az ajtó felé, hogy elmehetek. Örültem, hogy végül is ennyire rövidre sikerült a vele való találkozásom egy ilyen ügy után.

Gyanítottam, hogy azért, mivel eddig nem csináltam semmit, ami az iskolára nézve nem lett volna megengedett.

Már épp kiléptem volna a teremből, de Michael még utánam szólt.

- Lilian. Jöjjön el maga is jövő hét kedden. Akkor végre lezárhatjuk ezt az egészet.

- Rendben - válaszoltam. - És köszönöm.

Egy pillanatra -- bármibe fogadtam volna, hogy azt láttam, amint meglepetten felvonja a szemöldökét, mintha valami hihetetlen dolgot mondtam volna.

- Ez nem érdemel köszönetet. Nekem, mint igazgatónak, kötelességem gondoskodni a diákok jogairól, ha azokat esetleg valaki megsértené. Szép hétvégét, Miss. Payne.

Visszaérve az osztályba, a szünetből még maradt annyi, hogy elmondjam Emminek a történeteket.

Láttam, ahogy megkönnyebbülten felsóhajt. - Akkor nem szedte le a fejed, hála az égnek.

Egyébként Mia szerintem majd bocsánatot fog kérni tőled.

Megforgattam a szemem. - Ameddig te a barátnőm vagy, addig nem érdekel.

A másik lány rosszalóan megcsóválta a fejét. - Ne butáskodj. Ha hárman jóba vagyunk, és nincs közöttünk semmi probléma, az az igazi.

Lehet, hogy végülis így van, hagytam rá.

- De azért köszi, hogy még időben leállítottál - jegyeztem meg.

- Nem kellett érte túl sokat tennem - nevette el magát.

Mikor hazaértem - előtte meglátogattam Emmiékét - elmeséltem anyának a dél előtt történeteket, azt persze kihagytam belőle, hogy megtudtam, amint a fiú, aki bejött nekem, mással van együtt. Nem nagyon örült neki, ahogy azt sejtettem.

- Ha szeretnéd, akkor este elolvashatjuk az utolsó írását Danielnek - javasolta pár perccel később, miután feldolgozta az előbb hallottakat.

- Oké - jelent meg egy igazi mosoly végre először a nap folyamán az arcomon.

- Nem gondoltam volna, hogy egyszer még várni fogom a pillanatot, mikor megtudom, hogy mi lesz a harmadik jegyzetben.

- Szerdán bemehetek veled Steveért a suliba? - kérdeztem.

- Miért? - fordult felém, miközben elpakolta a kezében lévő tányérokat.

- Szeretnék beszélni Edwarddal - mondtam gyorsan.

Láttam, hogy annyira nem tetszik neki a dolog. - Tudom, hogy mit gondolsz - kacsintottam.

- Jól van - adta meg magát. - Legyen úgy.

Fél órával később megvacsoráztunk, majd elmentem fürödni.

Ahogy kinyitottam a szobám ajtaját, láttam, hogy anya már az ágyamon ül, kezemben a telefonommal.

Miközben levettem a törülközőmet, megijedtem, hogy esetleg megtalálhatta a jegyzetet, amiben a tegnapi történeteket is leírtam, de, mikor az arcára pillantottam, azon nem láttam erre utaló jelet.

Amint Stevere gondoltam, elfogott az önmagammal szemben érzett undor, mire gyorsan felvettem a pizsamámat, és odaültem anya mellé, hogy befejezzük Daniel írásának utolsó részét.

Ahogy láttam, ez, az előző jegyzettel ellentétben, úgy nézett ki, mint a napló.

Lilian

2016. 02. 10.

Kedves Lil!

Tudatni szeretném veled, hogy abban a jegyzetben, amiben a gondolataimat fogalmaztam meg rólad, nem is értem, hogy mi történhetett velem.

Minek képzeltem magam akkor, hogy az ott leírt dolgokról egyáltalán említést tegyek?

Az a baj, hogy egyszerűen ezt diktálták az ösztöneim, és a vágyaim ezt parancsolták tudatomnak, mely készségesen teljesítette a neki kiadott parancsot, hogy ujjaim írják le mindazt, melyet az előző jegyzetben láttál.

Tudod, te túlságosan éretlen vagy még hozzám, ugyanakor már belátom, hogy túl hamar szerettem volna kapcsolatot kezdeményezni veled, s nem mértem fel az egész személyiségedet.

És azzal kapcsolatban pedig, amit mondtál, valóban igazad van. Hogy nem ismerlek.

Még magamnak is nehéz bevallanom, de, amint megláttalak, rögtön együtt szerettem volna lenni veled.

Rájöttem, hogy egy jó szerelmi kapcsolathoz először meg kell ismernünk a másikat.

Viszont én ezt úgy szeretném, hogyha nagyobb leszel, akkor tényleg együtt lehessünk, mivel veled tervezem leélni az életem.

Láthatod, hogy úgy, ahogy van, közlöm a tényeket. Igen, mivel sajnós ez a szimpla valóság.

Ezeket a jegyzeteket eljuttatom hozzád, amiket rólad írtam. Mégpedig úgy, hogy megpróbálom belecsempészni Steve táskájába a dokumentumokat. Bemegyek az osztályába, mikor senki nincs ott, és akkor.

Aztán ő hazaviszi, és, mikor kipakol, akkor észreveszi a papírokat, amiket lehet, hogy meg fog mutatni az anyukádnak.

Utána viszont, mint nemrég, események sorozatát fogom elindítani, ez szinte biztos. De semmi baj. Érted bármit.

Joyceszal, Steve matektanárnőjével beszéltem levélben rólad. Azt írta, hogy még ne adjam oda a jegyzeteket, mivel kicsi vagy hozzá, és valószínűleg, ha meglátnád őket, akkor esetleg megijednél a túlradó érzelmektől.

Lehet, hogy igaza van, de engem nem érdekel. Így fogok tenni, és kész.

Nem vagyok képes megvárni azt, mikor idősebb leszel, s fel tudod fogni ezt a kapcsolatot.

Most nem igazán tudom, mit írhatnék még, így hirtelen ennyi jutott az eszembe.

2016. 02. 19.

Szia, Lilian!

Végül mégis mást fogok tenni, nem a kockázatosabb oldaláról szeretném ezt végrehajtani, inkább reálisan próbálok gondolkodni.

Tegnap személyesen beszéltem Joyval, és bizalmasan megkérdeztem tőle, hogy mi lenne, ha úgy adnám oda neked ezeket az írásokat, hogy a szüleid is bejönnének, illetve ott lennének veled, így beszélhetek is velük.

Beleegyezett, de megkért, hogy kérdezzem meg az osztályfőnökömet, hogy találkozhatok e a szüleiddel.

Mondjuk nem tudom, hogy neki mi köze ehhez, na, mindegy.

A lényeg annyi, hogy meg fogom kérdezni, és ez szerintem így lesz.

Tudod, Lia, történtek bizonyos események e két dátum között, amik alatt írtam neked.

Mégpedig, hogy az egyik osztálytársam, aki korábban a levelet is megírta látóba, hogy el tudd olvasni, átment Stevehez, mivel megkértem, hogy mondjon meg neki valamit, amit aztán ő átad neked. Hogy mit, arra már sajnos nem emlékszem.

De, amibe nem gondoltam bele, az az volt, hogy Joyce is hallotta az információt, mire a fülembé jutott, hogy ezt az egész ügyet ő is, és a szüleid is le szeretnék zárni.

Erre én kihasználtam hirtelen kapott lehetőségemet, mely e szerencsés helyzetemben adódott, és elhatároztam magamban, hogy jó, felőlem vége lehet ennek az egésznek, de egy feltételem viszont van.

Hogy jöjjenek be a szüleid, mivel még továbbra is beszélni szeretnék velük, de leginkább anyukádal.

E-mailben este megírtam Joycenak, hogy tudok arról, amit dél előtt, a szünetek egyikében mondott veled kapcsolatban. Én tudomására hoztam a kikötésemet, és, hogy el szeretném juttatni hozzád a jegyzeteket.

Másnap pedig személyesen kaptam meg ugye a választ, ahogy már fentebb is írtam, hogy kérdezzem meg az én osztályfőnökömet.

Idők közben, ahogy írom ezeket a gondolatokat laptopom billentyűzetén, eszembe jutott, hogy miért kell az engedély.

Régeben még hallottam, hogy egy szülő sem beszélhet velem anélkül, hogy előtte az osztályfőnök jóvá hagyta volna.

Tehát holnap utánajárok ennek, és, amint megengedi, én kinyomtatom a dokumentumokat, aztán megmondom Joycenak, hogy ott lehetnek a szüleid is, vagy csak az anyukád, de neked mindenképp ott kell lenned.

Akkor kapod meg, amiket rólad írtam, meg még valamit, de az majd kiderül.

Utána, ha csak anyukád lesz ott, és te, akkor beszélgetek vele egy kicsit erről, meg arról, és, talán felteszek neki pár érdekes kérdést, illetve várok tőle pár választ.

Van elég merszem ahhoz, hogy valószínűnek tartsam, és még le is írom azt, hogy ez lesz utolsó bejegyzésem e rövid könyvben, mielőtt el nem jutna hozzád.

2016. 02. 24.

Szia, Lil!

Képzeld, most is történtek események, s ahogy fentebb írtam, talán ez lesz az utolsó bejegyzésem, hát nem. Sajnos nem így lett.

Volt valami - nem tudom, hogy tudják e a szüleid, de, ha igen, akkor lehet, hogy majd elmondják neked, aminek következtében most sem ők, de még Joyce sem gondolnak épp jó dolgokat rólam.

Amit tettem, az nagyon nem volt szép, de most már mindegy.

Megoldom ezt a problémát is, s hidd el, mindent rendbe fogok hozni.

2016. 03. 18.

Újabb dátum, és egy újabb bejegyzés.

S ezzel pedig már biztosra veszem, hogy ez lesz az utolsó pár sor, amit leírok ide, mikor lezárom ezt az egész történetet.

Elértem azt, amit szerettem volna. A szüleid beszélni fognak velem, és, talán sikerül megvalósítanom, amit már leírtam.

Amiket viszont fentebb lejegyeztem, sajnos mind így van. Egyszerűen még nem vagy hozzám való, ezt, bármennyire nehéz is, de muszáj belátnom. Egy kicsit félrenéztem, mert a korodhoz képest túlságosan is érettnek láttalak.

Annyi mindent írhatnék még, de a legegyszerűbb most az, ha elköszönök tőled.

Hiszem, Lilian, hogy évekkel később talán együtt lehetünk majd, és, hogy addig sok minden meg fog változni.

Remélem, hogy mindaz, amit irántad érzek, az évek múlásával nem tűnik el.

Ha így lesz, akkor bebizonyosodik, hogy tényleg időtálló a kapcsolat, és, hogy érdemes volt várni rád.

Daniel

Döbbsenten néztem a jegyzetet. Egyszerűen képtelen voltam felfogni, hogy vége. Ennyi volt. A fiú, aki szerelmes volt belém, itt tényleg lezárta a történetét.

Fogalmam sincs, hogy miért örültem volna, ha folytatja. Lehet, hogy azért, mivel rólam szólt.

- Beszélte veled - néztem anyára, várva, hogy megerősítse a nyilvánvalót.

- Aaron is ott volt. De, bármilyen érdekesen is hangzik, amit mondok, Blake igazából nem mondott semmi olyat, amit ne gondoltam volna már végig veled kapcsolatban.

Most vettem csak észre, hogy a tekintete olyan szomorúságot tükrözött, amit eddig nem nagyon láttam tőle. Hogy miért, azt nem tudtam hová tenni. Úgy voltam vele, hogy biztosan megosztja majd velem, ha szeretné.

- Hogy érted, hogy nem mondott semmi olyat? - vontam fel a szemöldököm.

- Úgy - zárta le a telefonom képernyőjét, és az éjjeliszekrényemre tette - hogy neki fontos volt, hogy mi tudjuk, amit gondolt rólad.

- Hm. Azt hiszem nem teljesen - ráztam meg a fejem. - Mivel a kérdéseket nem tette fel neked, amit leírt - mutattam a mobilomra anya értetlen pillantása láttán.

- Azt, hogy mikor fog megjönni neked, vagyis az ezzel kapcsolatos témát nem hozta fel - derült fel az arca, mikor rájött a mondanivalóm lényegére.

- Ha a beszélgetésünk előtt tudok ennek a jegyzetnek a létezéséről, és a találkozókor várom, hogy mikor érdeklődik erről, akkor meglepődtem volna, ha tényleg meg is teszi.

- Hogyhogy? - kérdeztem. Azt továbbra sem értettem, amin a második írás elolvasása után is gondolkodtam, mielőtt elaludtam volna. Vagyis, hogy Edward miért szeretett volna nekem beszélni arról, mikor egy lánynak megjön az első.

- Mivel távolról általában egy kicsit nagyobb az ember önbizalma - jelent meg egy halvány mosoly az arcán.

Ha jobban belegondoltam, akkor ezt valóban el tudtam képzelni Danielről.

- Viszont nem tudom - néztem töprengve anyára -, hogy miért akart beszélni nekem arról.

Mikor két napja olvastuk a gondolatait, akkor egyetértettél velem, hogy semmi köze hozzá.

Anya töprengve pillantott rám, mintha keresné a szavakat.

- Ahogy, leginkább a második jegyzet fogalmazását nézve, már beszéltük is, ezek a gondolatok nem többek vágynál, úgy ennek a jegyzetnek a végére is teljesen megfogalmazódott bennem valami.

- Mégpedig az, hogy Daniel talán akkor úgy gondolta, ha egy lányról tudta, hogy mikor lesz nagylány, akkor az egyenlő a bizalommal, és ezzel ő kompenzálhatja a kapcsolatot.

- Na nee. Mármint úgy érted, hogy neki nem jelentett mást a szerelem, minthogy tudta, hogy kinek mikor van meg, és ennyi? - kérdeztem hitetlenkedve. Mi jöhet még?

- Nem tudom - vontam meg a vállát. - Ha beszélsz vele, akkor megkérdezheted tőle.

Nemsokára írni fogok erről a jegyzetembe, határoztam el magam.

Pár másodpercig csendben ültünk egymás mellett. Mindketten a gondolatainkba merültünk.

- Mi az a levél, amit írt nekem, és, ami után Instagramon érdeklődött éjszaka? - lettem hirtelen kíváncsi, elfelejtkezve arról, hogy akkor talán a telefonomnak kint kellett volna lennie.

- Fogalmam sincs, hol lehet az az írás - mondta. Látszott, hogy elgondolkodik. - Nem mutattam meg neked, pedig megkért, hogy tegyek így, mikor átadta nekem. Ahogyan azoknak a leveleknek sem örültem, amiket mással íratott meg, úgy ennek sem.

Ha jobban belegondoltam, akkor egy kicsit talán sajnáltam, mivel hiába, hogy három éve volt, de mégis. Érdekelt, hogy vajon mit írt Daniel.

- A leveleket miért egy osztálytársával íratta meg? Ezen már gondolkodtam, de nem jöttem rá.

- Szerintem ezt is kérdezd majd meg tőle szerdán - javasolta, és felállt.

- Tíz óra van, kicsim - nézte meg az időt. - Lassan menj aludni.

- Oookéé - ásítottam, és magamra húztam a takarómat.

- Jó éjszakát - adott egy puszit, majd kiment az ajtón, és becsukta azt maga után.

Pár perc sem telt bele, de én már aludtam is.

Amy szemszöge

Miközben lefekvéshez készülődtem, elgondolkodtam Blakeen.

Egyszerűen nem létezik, hogy még azóta sem talált magának egy lányt, és, hogy még mindig képes lenne várni Lillianre.

Mert három év, az bizony hosszú idő lehet annak tükrében, ha tudjuk, hogy szeretnénk valamit, és nem céltalanul telik az idő, hagyva minket, hogy az élet, csak úgy, vigyen magával.

Tudtam, hogy miért nem akarom még most sem, hogy a fiú összejöjjön Liliannel.

Az ok leginkább a második jegyzetében vált nyilvánvalóvá, de ez a hozzáállása a továbbiakban nem változott.

Az írásából szinte sugárzott a magabiztosság, hogy ő szerinte a szerelmi kapcsolat márpedig csakis egy személytől függ.

Elég régóta voltam együtt Aaronnal, és így, hogy már három gyerekünk is volt, néha rajtuk is észrevettem, hogy bizony igenis tudomásuk van róla, hogy nemrég veszekedtem az apukájukkal, mert valamiben épp akkor nem egyezett a véleményünk.

A szerelem nem más, mint két független akarat önzetlen elfogadása úgy, hogy nem keresnek egymásban hibát, és megbíznak egymásban, fogalmazódott meg a fejemben egy nagyon szép gondolat.

Visszatérve a lányomra, az viszont tény, hogy három év alatt nagyon sok minden megváltozhat, ahogyan Edward is írta. Miért ne lehetne ez másképp nála is a kapcsolatok terén?

Éreztem, hogy ennek holnap még lesz folytatása. Meggyőződésem volt, hogy a fentebbi gondolatomat a fiú már lejegyezte. Ha jóban volt Joyceszal, akkor talán írt neki a mostani álláspontjáról is. De mégis, ha így is tett volna, akkor milyen indíttatásból? És ez engem miért kellene, hogy érdekeljen?, kérdeztem magamtól, teljesen jogosan. Hisz már vége ennek az egésznek.

Mi van, ha Blakenek mégis van barátnője, és a Liliannel való kapcsolatáról több írás már nem is készült, csak én folytattam magamban ezt a befejezett történetet egy új, teljesen üres könyvbe?

De az is lehet, hogy a sors valójában már megtette helyettem, döbentem rá. Hiszen a mostani nyáron, egy táborban, Steve megadta Danielnek a húga Instagram elérhetőségét. Ez miért ne lehetne egy új kezdet egy régi történetben?

Váratlanul bevillant a fejembe egy kép, amint Lilian leveszi a törülközőjét. Ez pillanatnyilag annyira előtérbe került számomra, hogy még Danielt is elfeledtette velem. Ahogy gyorsan végig nézett magán, mintha egy pillanatra láttam volna valamit az arcán.

Egy nemrég olvasott netes cikk pár sora elevenedett meg a szemem előtt.

"A tinédzserek, főleg a lányok, olykor talán undorodhatnak is saját maguktól. Elvégre bár ez a változás időszaka, mikor mind testi, mind pedig lelki hullámvasúton utaznak.

Ha egészséges a szülőkkel a bizalmas kapcsolat, akkor beszélhetnek is erről."

Talán holnap így is fogok tenni, hoztam meg ezt a döntést. Nem az lesz az első ilyen együtt töltött pillanat, de erről, egészen eddig, nem esett szó köztünk.

Tizenharmadik fejezet

Stella

Steve szemszöge

Szombat van, villant be az első gondolat, mikor reggel felébredtem.

A tegnapi nem nagyon emlékszem, hogy hogyan éltem túl, mivel alig tudtam figyelni. Most annak örülök, hogy nincs iskola.

Lilian két nappal ezelőtti viselkedését még mindig nem igazán tudom hova tenni.

Arról biztos meggyőződésem van, hogy én megígértem neki, hogy a hétfői eset többet nem fog megisméltődni, de ő, mikor meglátta, hogy a testem reagál az agyamban lejátszódó, Stellával kapcsolatos gondolatokra, akkor késztetést érzett rá, hogy csináljon valamit.

Onnantól kezdve nekem sem kellett kétszer mondani. Mondjuk a ruháit saját maga vette le, viszont én, hülye, meg kielégítettem.

A saját húgomat! Próbáltam minél kevesebb időt a közelében tölteni - pár napra legalábbis mindenképpen, mivel félttem egy kicsit, hogy a csütörtöki este megisméltődik.

Ahogy láttam, ő is ezt a taktikát választotta, eddig jó eredménnyel.

Remélem, hogy a lehető leggyorsabban kitalálunk valamilyen megoldást, mivel nem szeretném, ha ez tovább folytatódna.

Rezgett a karkötőm. Megnéztem, hogy ki írt. Daniel volt.

- Hello Steve! Hallod, Thomas az előbb megírta, hogy együtt vagy Stellával.

- Mondtam neki is, ezért gondoltam, hogy veled is tudatom, hogy írtam róla még annak idején egy naplófélt. Elküldjem?

- Szia! - válaszoltam. - Igen, elolvasom.

Meglepett, hogy mennyire gyorsan terjednek az információk. Nem zavart, hogy Daniel is tudja, az viszont már annál inkább, hogy naplót írt a barátnőmről.

Neki ez mániája, hogy akivel együtt van, vagy volt, azokról a lányokról jegyzeteket készít?

Végülis nem rossz ötlet, gondoltam.

Láttam, hogy egy új fájl érkezett. - Blake. Ugye már nem érzel semmit Stella iránt? - kérdeztem.

- Hát - küldött egy kacsintó emojit, ha nem tudnám, hogy együtt vagy vele, akkor lehet, hogy igent mondanék. Nem, mintha félnék tőled, hogy megváltoztassam a gondolatomat, de komolyra fordítva, már nem tetszik nekem.

Egyből tudtam, hogy miért. Tegnap megkérdeztem a lányt Viberen. Volt egy sulitársunk, aki tett róla, hogy Stella megutálja Edwardot.

- Én is így gondoltam - üzentem, és hozzáláttam, hogy megismerjem Edward múltjának ezt, az eddig eltitkolt részét.

2016 június elején kezdődött az egész, mikor ötödikes voltam. Az iskola pár héttel az év vége előtt megszervezett egy kirándulást a whinlatteri erdőbe.

Odáig busszal mentünk, de addig volt elég időm ahhoz, hogy észrevegyem, bejövök az akkor még csak másodikos Stellának.

Abban a pillanatban az érzés teljesen kölcsönös volt. Meg is beszéltük, hogy visszafelé egymás mellett fogunk ülni. Akkor mondta el, hogy tetszem neki.

Úgy volt, hogy még levelezünk is, de sajnos egyikünk sem írt, mivel másnap nekem sikerült elrontanom az egészet.

Korán reggel megírtam a történeteket az osztályfőnökének, Joycenak, mire ő pont úgy reagált, ami akkor nekem teljesen ésszerűnek tűnt.

Megrémült, és azonnal beszélt Stellával. Óvva intette, hogy együtt legyen velem, mivel én mégiscsak három évvel idősebb voltam nála, ez pedig nem jelentett semmi jót Joyce számára.

Ahogy már fentebb is írtam, nem beszéltünk levélben, de még csak személyesen sem. Azután pedig egyáltalán nem, miután Septimus, aki egy évfolyammal alattam járt, hazugságokat állított rólam a lánynak, hogy én csúnyát mondtam rá.

Ez nem volt igaz, de ő mindenképp el szeretne volna rontani a barátságunkat.

Stella alig találta meg magában a szerelem érzését, és alig lelt bennem új baráttra, máris el kellett, hogy veszítsen.

Sokáig, még két évig próbáltam megkeresni az iskolában, és beszélni vele. Elmondani neki, hogy amit velem kapcsolatban terjesztettek, mint hazugság volt.

Ha erre gondolok, egy kicsit talán bánom. De hibásnak is érzem magam, mivel, ha nem írom meg Joycenak, akkor talán még most is együtt lennénk.

Viszont, ha a lány mondta volna el a szüleinek, akikkel szerettem volna találkozni, de ez nem valósult meg, ahogy Liliannél, az talán rosszabb lett volna.

Ezek után egy évvel később láttam egy kis ideig, és akkor úgy tűnt, hogy még mindig tetszem neki.

De az, hogy továbbra sem kerestem, igazolta, hogy tévedtem. Akkor tanultam meg, hogy az életben sajnos vannak dolgok, mikor a sors egyáltalán nem akar esélyt adni arra, hogy bármi is jobb legyen bizonyos helyzetekben. Így nem maradt nekem más, csak az elfogadás, és az, hogy továbblépek a múltamnak ezen a szakaszán.

Mikor kiléptem a dokumentumból, Blake jegyzetének utolsó sora ismétlődött egyre csak újra, meg újra a fejemben.

El kell fogadnod, gondoltam. Mert Stella soha nem lesz a tiéd.

Lilian szemszöve

Az ágyamon ültem, és a tegnap olvasott Daniel által írt jegyzet utolsó sorait nézegettem.

- Még mindig alig tudod elhinni - állapította meg anya, mikor becsukta a szobám ajtaját. Észre sem vettem, hogy bejött. Mikor leült mellém, tudtam, hogy szeretne valamit.

- Igazad van - ráztam meg a fejem. Megnyitottam az Instagramot. Elmondtam Danielnek, hogy elolvastam a jegyzeteit, illetve érdeklődtem, hogy van-e még olyan írás, amit esetleg nem küldött el nekem.

- Úgy tűnt, mintha lenne folytatása, akár egy jól megírt történetnek? - kérdezte. - De igen, írtam még a mostani lovastábor előtt egy levelet Joycenak, amit aztán újabb írás már tényleg nem követett a tábor végén, mivel fölöslegesnek éreztem.

Mikor üzenetben megkaptam a fájlt, anya arcán a felismerés jeleit láttam.

Miközben megnyitottam a dokumentumot, Amy beszélni kezdett:

- Este gondolkodtam Danielen, és úgy látszik, igazam lett.

- Azzal kapcsolatban, hogy van még egy utolsó dokumentum? - vontam fel a szemöldököm.

Amy bólintott, és tekintetét a képernyőre fordította.

Jó estét!

Holnap megyek a lovastáborba, amire kíváncsi leszek, hogy mit tartogat ennyi év kihagyás után.

Nézelődtem a gépemen, és megtaláltam egy mappát - az olyan adataim között, amik nem vesztek el - és elgondolkodtam, végül pedig arra jutottam, hogy elküldöm Önnek az abban a mappában lévő fájlokat, miért ne alapon.

Elvégrebár nagy jelentőségük már úgy sincs.

Egy napló, amit a lovastáborban írtam Lilianról, mivel ugye ott ismertem meg, majd pár nappal később írtam egy jegyzetet róla, egy év elteltével pedig ugyancsak egy naplót, amiben az akkori (aktuális) eseményeket jegyeztem le.

Nem azért küldöm el ezeket a fájlokat, mivel unatkozom - :) szó sincs erről - hanem mivel segített nekem, és megbízott bennem.

És így, hogy az idő már eljárt ezek, a számomra fontos múltbeli események fölött, és mert én is most, hogy elolvastam ezeket az írásaimat, meglepődtem azokon, amiket akkor leírtam:

a naplón, hogy mennyire reménykedtem, és akkor, először egy lányban, hogy talán együtt lehetek valakivel, ahogyan próbáltam felfogni azt az érzést, amit felfedeztem magamban.

A gondolataim című Lilianról jegyzetemen, hogy mennyire nem úgy képzeltem el a vele való - akkor igencsak igazinak vélt, egy idő után plátói, de mára már csak a hirtelen fellángolásnak élő kapcsolatomat.

És végül a Lilian nevű noteszemen, ahol hol reálisan láttam a dolgokat, hol pedig az érzelmeim ködös felhőjén át próbáltam meggyőzni magam mindig, az aktuális helyzetnek megfelelően, amibe kerültem az írásom szerint, az ellenkezőjéről, és egyáltalán önmagamról, hogy minden rendben van-e velem, és a Lilian iránt érzett vonzalmamról.

Az utolsó dátum után lévő utolsó sorokat olvasva pedig olyan, mintha egy nagy történet befejezése lenne, ami annyira meseszerű volt, ugyanakkor tudom, hogy mégis megtörtént.

Tökéletes lezárás, és minden rendben lett.

Viszont ha eszembe jut, akkor jó visszagondolni a múltamnak egy szerintem fontos pillanatára, amikor tulajdonképpen először tapasztaltam meg, hogy mi is az a szerelem, és ahogy a sors megmutatta nekem, hogy a rajongás, és szerelem között nagy különbség van.

Nem is rajongásnak mondanám, mivel szerintem a sztárok iránt szoktak rajongani, hanem - ahogy már fentebb is írtam -, talán a "hirtelen fellángolás" mondattal lehetne jellemezni azt, ami velem történt, és ahogy próbálom érzelmileg helyrerakni magam.

A gondolataim Lilianról jegyzetet nem is mindig tudom egybe elolvasni, mivel annyira szálnalmat érzek a múltbeli magam iránt, hogy azt gondoltam, hogy egy ilyen dologban, mint a szerelem, ahol a kölcsönös

tisztelet, és a független akarat nyilvánul meg, csak az én elmém akart irányítani mindent.

Ezekben a régi írásokban rengeteg a helyesírási hiba, és érdekes volt látni, hogy mennyit fejlődtem azóta. Na, az egóm előtérben.

Üdvözlettel,

Daniel

Mikor anyára néztem, az arcán döbbenettel vegyes meglepettséggel láttam, mintha már maga az írás jelentősége is semmihez sem fogható lenne.

- Ha őszinte szeretnék lenni, akkor nem hittem volna, hogy egyszer rájön - mondta.

Elmosolyodtam, és megírtam a fiúnak, hogy elolvastam, amit küldött.

- Elmondod, hogy mi a véleményed a jegyzetekről? - kérdezte.

- Szerdán, mikor személyesen találkozunk, akkor igen, ahogy már mondtam - küldtem egy kacsintó emoji-t.

Lezártam a képernyőt, és magam mellé tettem a telefonomat. - Mit szeretnél? - néztem anyára.

Láttam, hogy nem tudja, hogyan is kezdje.

- Tegnap észrevettem rajtad valamit, mikor levetted a törülköződet - kereste a szavakat.

- Mire gondolsz? - kérdeztem. Lehet, hogy látott a testemen valami változást, ami nekem nem tűnt fel.

Anya mély levegőt vett. - Nekem úgy tűnt, mintha undorodtál volna magadtól, mikor egy pillanatra végig néztél magadon.

Az arcom elsápadt. - Miért? - simogatta meg a fejem.

Most elmondhatok neki mindent, gondoltam. Itt a lehetőség.

Anya szemébe néztem, de nem tudtam megszólalni.

- Nem tudom - suttogtam, és elfordítottam a fejem. - Ha úgy érzem, hogy el tudom mondani, akkor szólok neked. Oké?

- Rendben - válaszolta pár másodperccel később, és felállt.

Miután kiment, én csak feküdtem az ágyamon, és bámultam a plafont. Nem sírtam, mivel nem tudtam. De talán nem is akartam.

Ha eljön az ideje, gondoltam. Akkor szólni fogok.

Tizennegyedik fejezet

Rettegés

Hétfő van, és már megint iskola, tudatosodott bennem, ahogyan a pillantásom a telefonomra esett.

Ma kiderül, hogy mi lesz Kevinékkal, ugrottam ki hirtelen az ágyamból. Ez annyira felvillanyozott, hogy a fáradtság átadta a helyét az izgatottságnak.

Ha mégis lennének még fényképek, amit nem szeretnék, akkor annak már biztos következménye lesz, másért nem foghatott ekkora szervezésbe az igazgató.

- Mikor lesz a megbeszélés? - kérdeztem anyát, miközben kitöltöttem magamnak egy pohár teát.

- Egykor - felelte. Addigra én is ott leszek, és bemegyek érted.

- Jó - mosolyodtam el. Nem sokon múlt, hogy el ne kezdjek ugrálni örömben, mint kiskoromban, mikor megkaptam azt, amit szerettem volna.

Na jó, ez így nem igaz. Mikor kisebb voltam, sem nyilvánítottam ki így az érzelmeimet, ha örültem valaminek, de nem volt elképzelhetetlen, csak eddig még nem látták tőlem.

A tanárok nem tudták, hogy nekem délután megbeszélésem lesz az igazgatóval, így nem érthették, hogy miért vagyok olyan, mint egy hiperaktív kisegér.

Annyi előnye azért volt, hogy a tőlem telhető legjobban figyeltem az órán, még ha nem is akartam, és, amennyire pocsékul tanultam pénteken, most annyira jó eredményeket értem el.

Ráadásul az egyik szünetben, mikor épp Emmivel beszélgettem, nem más jött oda hozzánk, mint Mia.

A két lány érdeklődve nézett egymásra, de Mia tőlem csak egy dühös pillantást kapott.

- Hát... én csak bocsánatot szeretnék kérni tőled azért, amit pénteken csináltam, nézett rám.

Arra gondoltam, hogy nem fogadom el, de, mintha csak Emmi valamiféle mentális úton üzent volna nekem, a szavai olyan tisztán szóltak, hogy először azt hittem, tényleg ki is mondta azokat.

Ha hárman jóba vagyunk, és nincs közöttünk semmi probléma, az az igazi.

- Jól van - mondtam. - Viszont akkor több ilyen ne legyen.

- Oké, de örülök! - vetette magát hirtelen a nyakamba, és össze-vissza kezdett puszilgatni.

- Mia! - szóltam rá, de közben alig bírtam visszatartani a nevetésem, nem úgy Emmi. Ő szinte már a földön fetrengett, mintha valaki az év poénját mondta volna el neki.

Felugrott, és ő is a nyakamba vetette magát - ja nem, mert Miáéba.

Kettőjüket már nem bírtam el, így a földön kötöttünk ki, és ott ölelkeztünk tovább.

- Hm. Melyikőtökre lépjek rá? - kérdezte Airton, és odasétált hozzánk. Láttuk, hogy a szekrényéhez igyekszik, szándékosan úgy, hogy jobbra-balra mozog, mintha részeg lenne.

A fiú csaknem tényleg rálépett Emmi kezére, mire az én drága barátnőm fogta a lábát, és rántott egyet rajta, ennek következtében a mi osztálytársunk elegánsan a lány ölébe ült.

- Húú! - kiáltottunk pont egyszerre Miával, és ujjal mutogattunk rájuk.

- A szerelmes pár egymásra talált! - viccelődött.

- Húzzál már innen! - találta meg Emmi a hangját, de már mindegy volt. Az a pár másodperc, ameddig egyikük sem tudott megszólalni, volt a bizonyíték, hogy Airtonnak bejön a lány.

- Nézzenek oda! - méltatlankodott Airton, és direkt szép lassan megpróbált felállni. - Magadhoz ölelsz, bár igen furcsán teszed, mintha szeretnél, aztán mégis ellöpsz magadtól, ó, kedvesem! Gyere, és bújj hozzám! - énekelt valami romantikus dalt.

Úgy tett, mintha elvesztené az egyensúlyát, miközben már félig álló helyzetben volt, és csapkodni kezdett a kezével, Emminek persze követnie kellett a példáját. Mármost abban a tekintetben, hogy ne az osztályterem padlóján feküdjön.

- Te kis rohadék! - üvöltötte a lány, amit nem teljesen értettem, hogy mégis miért, lévén nem láttam, hogy Airton bármit is csinált volna.

Az említett hirtelen olyan sebességgel kezdett el szaladni az ajtó felé, egyáltalán nem törődve azzal, hogy már becsöngettek, hogyha tényleg berúgott volna, akkor nem hiszem el.

Értetlenül Miára pillantottam, jelezve, hogy nem tudom, mi történt, miközben mi még mindig a földön ültünk.

Láttam, hogy a szájára szorítja a kezét, ezzel próbálva elfojtani a kitörni készülő röhögését.

- Meg... megfogta a melléét! - nevette el magát, és az osztálytársaink után indult. Nyilván látni szerette volna a kibontakozó eseményeket.

Ha ez volt a terve, akkor nem sikerült, ugyanis odakint nem talált mást, csak egy kiabáló Elisabeth-et, és két gyereket, akik most nagyon nem úgy viselkedtek, ahogy az előbb.

Az arcuk olyan rettegést tükrözött, mintha valaki épp ebben a pillanatban hirdette volna ki a halálos ítéletüket.

- Most azonnal megyünk az igazgatóhoz! El fogják mondani neki, hogy kedvük támadt a maguk módján romantikázni az iskolában! Ez egy nagy múltú intézmény, ha nem tudnák! És maguk megszegyenítik ilyen mocskos dolgokkal! Ha egy perccel később jövök, akkor már biztosan ruha nélkül csinálnak ki tudja, hogy micsodát!

- Ezt úgy mondja, mintha maga nem is tett volna semmi olyat az eddigi életében, amit lehet, hogy csak a kis szobáskájában tenne meg egyes-egymagában! De mi, képzelje el, hogy ott csináljuk ezt, ahol akarjuk! És látja? Nekem itt van Mia, én nem érek annyit, mint Ön, hogy magamban kellene lennem.

- Fogja fel, hogy egy túlszexualizált világban élünk, ahol az olyan tinédzsereknek, mint mi, szükségük van arra, hogy szabadjára engedjék az érzelmeiket! - védekezett Airton.

- Hah! - Akkor nem tudja, hogy mi az a tisztelet, és egy kapcsolat értéke, Mr. Vine!

- Nahát! Hozzám jöttek volna? - sétált melléjük Michael olyan nyugottan, mintha csak délutáni teázgatás közben csevegnének egy jót.

- Véletlenül mindent hallottam, és láttam, Ms. Fortin. És biztosíthatom, hogy a mi két diákunk, akik a szerelem friss kötelékében egyesültek, nem tettek olyat, amibe nekem, mint igazgatónak, szükségem lenne beleavatkoznom.

Továbbá azt sem hiszem, hogyha később ér ide, akkor olyan meg nem engedett dolgok is megtörténtek volna, amik valóban már sértenék intézményünk házirendjét.

A férfi elsétált, mire Airton és Emmi szó nélkül, egymásra sem pillantva belépdeltek az osztályba, ahol mindenki őket bámulta.

Ha arra gondoltam, amit mia mondott, és, hogy Elisabeth emiatt kavart ekkora port, elvigyorodtam, de pár másodperc múlva úgy eltűnt a jókedvem, mintha elfűjták volna. Tudtam, hogy miért.

Az óra fele eltelt ezzel a kis incidenssel, és, ami még maradt belőle, a tanárnő azt is úgy tartotta meg, hogy láttuk rajta, hogy teljesen nem a tananyagon jár gondolatban.

- Jó volt, amit Airton csinált? - kérdezte Mia a barátnőnket, mikor kicsöngettek.

- Ne! - néztem figyelmeztető pillantással a lányra, de már késő volt.

- Van merszed megkérdezni, hogy jó volt-e, ahelyett, hogy mellém állnál?

A múlt héten én kaptam össze Miával, most pedig nem szeretném, hogy Emmi legyen a következő.

- Hagyjátok abba - álltam be kettőjük közé, ezzel nagyjából megakadályozva, hogy bármi kárt tegyenek egymásban.

Emmi megfordult, és hátra se nézve elindult - nyilván, hogy megkeresse Airtont. Gyanítottam azért, hogy nem épp kellemesen elbeszélgessen vele.

Mia utána ment volna, mire én gyorsan megfogtam a karját. - Hagyd őket - néztem Emmi után. - Ezt nekik kell elintézniük. Ebe nincs beleszólásunk.

A barátnőm megvonta a vállát. - Igazad van. Ha Michael sem avatkozott közbe, akkor nekünk még inkább fölösleges.

- Pedig talán pont ti lennétek azok, akikre hallgat, és, akiknek megfogadja a tanácsait - tűnt fel mellettünk váratlanul Alan.

- Csak azt ne mond, hogy egész eddig láttál mindent - néztem gúnyosan a testvéremre.

A fiú megforgatta a szemét. - Ugyan, húgocskám. Nem szokásom hallgatózni. Hisz jól ismersz.

- Ja, hogyne. Jól ismerlek, ezért tudom, hogy akkorát hazudsz, hogy csodálom, nem dől ránk mindjárt ez a terem - sóhajtottam, és megigazítottam a hajam.

- A barátja vagy - szólalt meg komolyan Mia, utalva ezzel Airtonra. - Hallgat rád. Ha esetleg megkérnéd, hogy máskor ne tapogassa Emmit, mint egy éretlen óvodás, akkor a jövőben ebből nem lenne probléma.

Alan olyan arcot vágott, mintha épp most harapott volna bele egy citromba. - És az nekem miért lenne jó?

- Mondjuk azért, mert nem szolgálsz rá te is a haveroddal együtt arra, hogy szét ne verjen titeket, ha dühös lesz - mosolyodtam el olyan önelégülten, mintha már párszor megvertem volna Airtont, és tudnám, hogy Emminek, ha nekem ment, akkor neki gyerekjáték lesz.

A testvéremtől nem tartottam, ha mégis erre kerülne a sor, amit nem hittem, lévén őt ismertem már, és a verekedési stílusát.

- Hú, de megijedtem! - kuporodott le a földre, és úgy tett, mint aki halálosan fél valami nagyon komoly dologtól.

Oldalról láttam, hogy Miának kedve lenne belerúgni egyet.

- Te is csatlakoznál a barátnődhöz a nagyfiúkat szétverünk csapatban? - vont a szemöldökét még mindig a földön ülve, és Miára sandított.

- Nagyfiúk? - lépett közelebb Alanhez, és végig nézett rajta. - Nekem jelenleg úgy tűnsz, mint aki épp arra készül, hogy olyan legyen, mint ez itt - mutatott a padlóra.

A tesóm felugrott, ezzel majdnem állba vágva a hozzá éppen lehajoló Miát.

- Na, most nézd, milyen nagy vagyok! - kiabálta, és még égne is emelte a kezét, mintha testközelből szeretné megismerni a plafont, ezzel növelve a magasságán.

- Hát, nem is tudom - tűnődött a lány. - Így sem vagy nagyobb egy frissen kikelt kiscsibénél, bármennyire is próbálsz erre törekedni - kacsintott, miközben hátrafelé menetben, mint egy tolató autó, visszasétált a padjához.

Erőt vettem magamon, és megkerestem Felixet, hogy elnézést kérjek tőle. Könnyebben ment, mint gondoltam.

A következő órán Emmi olyan távol ült le tőlünk - szinte az osztályterem másik végében - mintha legalábbis nem emberekkel, hanem fertőző betegségek sokaságával bíró szörnyetegekkel tartózkodna egy helyiségben.

- Biztosan elbagatelizálta a dolgokat - súgta oda nekem Mia, miközben szívecskéket rajzolt a füzetébe.

Tudtam, hogy kire gondol. - Emmi ismerve nem hiszem, hogy meg merte volna tenni, főleg az után, amit csinált - érveltem.

Az egy órát olyan lassan ütötte a mutató, mintha szándékosan miattam lenne ez így, hogy minél kíváncsibb legyek.

- Valamiért izgulok egy kicsit - osztottam meg anyával, miközben már az igazgatói iroda felé mentünk.

- Neked semmi félnivalód, Lil - simogatta meg a fejem. - Te nem tettél rosszat.

- Még azzal sem, hogy azt mondjam Kevinnek, hogy fogja be? - kérdeztem.

- Nem - válaszolta, miközben az ajtó elé értünk, ahonnan már halk hangok szűrődtek ki. - Tudtad, hogy Alan igen könnyen provokálható, ezért a dolgok elé szeredtél volna menni, ami nagyon jó ötlet volt.

Mikor beléptünk az irodába, amit az elmúlt párr napban olyan sokat láttam, mintha csaknem törzsvendég lennék már itt, körbehordoztam a tekintetem a jelenlévőkön, akik mind ültek, és épp minket néztek, ahogy elfoglaljuk a helyünket.

Saját, megszokott székében ott ült maga Michael, a balján pedig Kevin, és gyanítottam, hogy pár barátja, illetve a szülei, tőle jobbra pedig egy hivatalos egyenruhát viselő férfi.

Az arca kifejezéstelen volt, a tekintete pedig rezzenéstelen, akár egy prédára váró vadállaté.

- Üdvözlöm, Miss. Paine - szólított meg, és intett a nagyjából vele szemben lévő üres szék felé, egyértelmű jelzést adva ezzel, hogy üljek le.

Láttam, hogy anya is így tett, bár azt nem értettem, hogy miért annyira távol tőlem.

Egy író szemszögéből nézve olyan volt, mintha az igazgató csak holmi mellékszereplő lenne ebben a történetben, mivel látszólag nem csinált semmit azon kívül, hogy feltűnően élénk érdeklődéssel szemlélte egy a kezében tartott iratot, amiről szinte azonnal meg tudtam mondani, hogy már nemegyszer elolvasta.

Ha már írás, gondoltam. Este ezt is le kell jegyeznem.

- A nevem Bryan Mills rendőr kapitány - intézte szavait mindenkire.

Akkor nem véletlen a kinézete. Csak tudnám, hogy Michael miért nem tesz semmit. Lehet, hogy ez a Bryan a végén elviszi Kevinéket, hogy bezárja őket. Mondjuk nem, mintha zavart volna.

Azért gyűltünk ma itt össze, mivel birtokunkba jutott egy olyan információ, miszerint egy diákot, név szerint Lilian Payne-t félmegtelenül lefotózták az iskola egyik folyosóján.

Ön - pillantott felém. - Egyetért ezzel?

- Igen - mondtam. Most, ahogyan kívülállóként elképzeltem magam az említett szituációban, nagyon zavarba jöttem, amit szerencsére senki nem vett észre.

- A vádlottak is alátámasztják az állítást? - nézett a fiúkra, mire ők beleegyezően bólintottak.

- Tisztában vannak azzal, hogy mit tettek?

- Hát persze - válaszolt lenézően az egyik haverja Kevinnek. Rosszat tettünk, igen.

- Az enyhe túlzás - villant meg valami a szénfekete szemek mélyén. - Személyiségi jogokat sértettek. Csodálom, hogy nem jelentették fel magukat Lilian szülei azonnal a büntetés után.

- Annyira azért ez nem volt nagy...

- Dehogynem - vágott közbe anya mondanivalójába a férfi.

Van még fénykép valamelyikük készülékén? - járatta végig a tekintetét Kevinen, és a barátain.

Az, aki az előbb beszólt Bryannek, most elővette a mobilját, és az arcán olyan vigyorral, mintha épp most nyert volna 5000000 fontot, megnyitott egy videót.

Láttam, hogy a társai, köztük Kevin is, rémülten a fiúra nézett. Nyilván nem szerették volna, ha megmutatja. De jól tette, a további titkolózásnak innentől kezdve már nem volt semmi értelme.

És ekkor rájöttem. Michael terve nem az volt, hogy elvitesse őket, hanem, hogy megfélemlítse.

Ebben a megvilágításban nézve már egyik gyerek arca sem volt olyan, mint akik a helyzet magaslatán állnak.

- Ez meg mi? - kérdezte hitetlenkedve Michael. A figyelme a képernyőre fókuszált, ami végre feledtette velem azt az érzést, hogy valójában nem is érdeklő, hogy mi van körülötte.

A következő képsorok, amin mivel szeretek videózni, ezért meg tudom mondani, hogy látszott az amatőr munka, olyan dolgokat mutattak, amik szinte biztos, hogy nem történtek meg.

Az egyik folyosó látszott, és Alan, amint velem olyan dolgokat csinál, ami egy testvéri kapcsolatban biztos, hogy nem fordulna elő.

Vagyis ez sajnos már nem igaz, villant be váratlanul a gondolat, és az emlék, amint az ágyamon fekszem, Steve pedig a szőnyegen térdel, a keze pedig a két lábam között.

Gyorsan oldalra pillantottam, hogy lássam anya arckifejezését, ami nem ígért semmi jót.

- Ezt ugye nem osztották meg sehol? - vonta fel a szemöldökét a rendőrkapitány.

A fiúk nemlegesen rázták a fejüket.

- Nagyon helyes - mondta, és intett, hogy a gyerek, akit már azonosítani is tudtam, Edison, elteheti a mobilját.

- Miért fordítottatok időt arra, hogy ezt a videót elkészítsétek, és mi vezérelt titeket abban, hogy bántátok Payne-t, aztán lefotózzátok? - érdeklődött úgy, mintha a hivatása nem rendőr, hanem pszichológus lenne.

- Ez nagyon egyszerű - felelte Kevin. - Mivel alkalmunk volt rá.

- És azzal nem számoltatok esetleg, hogy Michael ezért ki is rúghatott volna titeket?

- De nem tette - szájalt Patrick, aki a verekedéskor a zsebéből előszedett dobókésekkel leszedte a sulifaláról az egyik képet.

- Mert van bennem némi jó érzés Önnel ellentétben - szólalt meg váratlanul Michael.

- Miért Alan? - kérdezte Anya, és Edisonra függesztette a tekintetét.

- Mivel előtte Airton hallotta, hogy Alan a napomról, aztán arról érdeklődött, hogy úszáson miért nem indultam el egyből. Azzal poénkodott, hogy meg kellett volna, hogy simogasson - válaszoltam helyette.

- Ó, így már értem - nyugtázta Michael, és anyára nézett, mintha a szemével üzeni szeretett volna valamit.

- Nagyjából egy évvel ezelőtt egy fiú a Linden Lodgeben is hasonló bűncselekedetet hajtott végre - mesélte gondolataiba merülve a rendőrkapitány.

- Elnézést, azt hiszem rosszul hallottam - néztem meghökkenően a férfira. - Tényleg a Linden Lodgeben történt?

- Megnyugtathatom, nagyon is jól hallott - legyintett ingerülten. - Miért? Jár oda valaki, akit esetleg ismer onnan?

- A testvére, Steve - magyarázta anya.

Bryan szeme felcsillant.

- Ki volt az a fiú? - kérdeztem. El nem tudtam képzelni, hogy ki lehetett az, ráadásul épp abban a suliban, ahova a tesóm járt, aki olyat csinált, hogy rendőrségi ügy lett belőle.

- Ha jól emlékszem - ráncolta össze a homlokát -, Danielnek hívták.

- Hogyan? Mármint Daniel Edward Blake? - csúszott ki a számon azelőtt, hogy megfékezhettem volna magam.

- Igen. Talán ismeri? - vont fel a szemöldökét.

Egy pillanatig még az is megfordult a fejemben, hogy nem mondom el neki, aztán rájöttem, hogy végső soron nem volt mit rejtegetnem előle.

- Az egyik barátom abból az iskolából - válaszoltam.

- Hm. Értem - bólintott.

- Ha érdeklődhetek, mit csinált? - kíváncsiskodott anya.

A férfi hátradőlt a székén, és összeszedte a gondolatait.

- Egy ismerőse megkérte, hogy törje fel egy tanára e-mailcímét, ezzel kellemetlen helyzetet teremtve egy osztálytársának. A baj csak annyi volt, hogy a tanárt is sikerült rossz helyzetbe hoznia.

Ezért, hogy a mi kis hackerünk, akivel akkor foglalkoztunk, megtanulja, hogy máskor ilyet ne csináljon - bizony, az iskola igazgatója kérésére, aki elmondta nekem a történeteket, találkozott velem.

Meséltem neki arról, akárcsak nektek, hogy ezzel személyiségi jogokat sértett - nézett Kevinékre -, és felhívtam rá a figyelmét, hogyha még egyszer előfordul ilyen, annak már súlyosabb következményei lesznek egy elbeszélgetésnél.

Több fénykép, és videó már nem volt velem kapcsolatban - amit Edison mutatott, azt az egyet is letöröltették - így végre hazamehettünk. Michael, és Bryan persze érdeklődtek a fiúknál, hogy terveznek-e a jövőben csinálni még egy ilyet.

Mivel, ha igen, akkor ugyanaz érvényes lenne rájuk is, akárcsak Danielre.

A szavukat adták, hogy ez többször nem fordul elő, és tényleg úgy tűnt, hogy komolyan is gondolják.

Bár a múlt az számomra nem felejt, de ennyit lehetett tenni, ez van. Innentől kezdve fölöslegesen már nem érdemes foglalkozni ezzel - viszont, amit a rendőr mondott Edwarddal kapcsolatban, az folyton ott motoszkált az agyamban. Éreztem, hogy ennek még utána fogok járni, mivel valamiért érdekelt.

- Tudod, úgy vagyok Kevinékkel kapcsolatban, hogy ami egyszer megesett, az másodszorra is meg fog - mondtam anyának, miközben az utcán, kézen fogva sétáltunk.

Ritka alkalmak egyike volt ez, és most, hogy tölthettem vele egy kis időt, ráadásul senki nem volt körülöttünk, aki esetleg ismerne minket, kedvem is volt ehhez.

Amy megvonta a vállát. - Lehetséges. De nem hiszem, hogy ez még egyszer megtörténne veled, mivel akkor, szinte biztos, hogy Michaelék beváltják az ígéletüket, és azt egyikük sem szeretné.

Vacsora után úgy voltam vele, hogy lejegyzem a délutániakat, és írok Danielnek, hogy érdeklődjek a találkozásunk pontos helyéről, és idejéről, de inkább elmentem fürödni, mielőtt Alan tette volna meg ugyanezt.

Tudtam róla, hogy az én kedves testvérem sokáig szeret lenni a víz alatt, ezzel fogyasztva a vízszámlát, ráadásul akkor csaknem fél nyolc után jutnék ágyba, amihez most egyáltalán nem volt kedvem.

Kinyitottam a szobám ajtaját, hogy megállapítsam, hogy vannak-e a fürdőben, mikor ugyanis nem mást láttam, mint Steve-t.

Félrenézett, hogy még véletlenül se tudjak olvasni a tekintetéből.

- Csak arra lettem volna kíváncsi, hogy milyen volt a megbeszélés - magyarázta zavartan.

- Oh - sóhajtottam megkönnyebbülten, és beengedtem a fiút, az ajtót viszont nem csuktam be, mivel tudtam, hogy ez egy igen rövid beszélgetés lesz.

A kettőnk között törtétek miatt lelkiileg még mindig rosszul éreztem magam, és nem szerettem volna még csak a lehetőséget sem megadni ugyanilyen eseménynek.

Egy kicsit zavart, hogy az ágyamon ült, így közel kerülve hozzám.

Megpróbáltam elűzni a fejemből azt a bosszantó gondolatot, ami egyre inkább azt érezte velem, hogy küldjem ki.

Lehet, hogy valójában nem azért szeretne beszélni veled, hogy a mai napról kérdezzen. Talán azt szeretné, ha a múltkori megismétlődne.

- Nem volt rossz - tereltem nagy nehezen a gondolataimat a mondanivalómra. - Én kerültem ki belőle jól, de ezt tudtam.

- Volt még videó, esetleg fénykép? - ismételte meg csaknem ugyanazt a kérdést, csak más igeidőben, amit Bryan tett fel az igazgatói irodában.

- Az egyik gyerek telefonján még találtak egy videót, de már letörölték - bólintottam kelletlenül.

Láttam, hogy Steve arca nyugodtra vált. Furcsa volt, hogy szemtanúja lehettem egy olyan pillanatnak, mikor tényleg aggódik értem.

- Mi volt benne? Ha jól gondolom, nem gyerekmese.

Ha nem az lenne a helyzet, ami, akkor talán még mosolyogtam is volna Steve poénján, ami most egyáltalán nem illett ide, ezt tisztán éreztem.

- Ígérd meg, hogy Danielnek nem meséled el. Akkor elmondom - próbáltam utalni ezzel arra, mikor nyáron olyan dolgot osztott meg veled, amit én semmiféleképpen nem hoztam volna a tudomására.

- Oké - egyezett bele.

Vettem egy mély levegőt, és gyorsan kimondtam, még, mielőtt meggondolnám magam:

- Hasonló volt, mint amit mi csináltunk.

Steve arcán a meglepettség egyértelmű jele látszott - nyilván mindenre gondolt, csak erre nem.

- Értem. Lehet egy kérdésem? - nézett végre rám. Amennyire frusztrált ez a nonverbális kommunikációs tevékenység, hogy végre úgy tűnik, hogy figyel rám, valamiért ugyanannyira érezte velem, hogy valójában teljesen hidegen hagyja a mondanivalóm.

Most rajtam volt a meglepődés sora, mivel nem erre számítottam. Azt hittem, hogy még kíváncsiskodni fog, de hála az égnek, nem így lett.

- Aha - válaszoltam. Egy kicsit féltem attól, hogy most mégis, mit szeretne kérdezni, mivel sejtettem valamit.

- Gondolkodtál rajta, hogy mi legyen azzal kapcsolatban, ami volt? - sütötte le a szemét, de a fejét nem fordította el.

Nemlegesen ráztam a fejem.

Elmondhattam volna, hogy pár napja anya érdeklődött, hogy van-e valami baj, mivel, mielőtt el nem kezdtük volna olvasni az utolsó jegyzetet, nem megszokott volt az, ahogyan végig néztem magamon, miután megfürödtem, és ez bizony neki is feltűnt, de úgy voltam vele, hogy ezt nem kell, hogy tudja.

Nem kérdeztem rá, hogy és ő agyalt-e rajta, mivel biztos voltam benne, hogyha rájönne a megoldásra, akkor elmondaná.

Mikor Steve kiment, én vetkőzni kezdtem, közben egy jóleső érzés kerített hatalmába, ami korábban nem volt így. Örültem, hogy végre egyedül lehettem a saját gondolataimmal.

Talán, ha még egy kicsit több ideig marad, akkor a múlt megismételné önmagát. Azt pedig már lehet, hogy elmondtam volna anyának, hiába történt volna bármi.

Ahogy a kezem a bugyimhoz ért, egy nem megszokott jelenséget fedeztem fel, ami valamiért megrémisztett. Nem értettem, hogy miért nedves..

Ha bepisílt volna, akkor azt csak észreveszem. Azt pedig valamiért teljesen kizártnak tartottam, ami akkor történt, mikor Steve kielégített.

Gyorsan levettem, és alaposabban is megnéztem. Ahogy a tekintetem megtalálta a foltot, annak nem sárga, hanem átlátszó színe volt.

A szerencse mellém állt, mivel láttam, hogy pont az, akire nekem most a leginkább szükségem volt, nyitotta ki az ajtót, és lépett be a szobámba.

Anya letett pár ruhát az asztalomra, de, mikor meglátta a kezemben a bugyimat, érdeklődve közelebb sétált hozzám.

- Mi ez? - kérdeztem, és a foltra mutattam.

- Hüvelyi folyás, kicsim - nézett végig a meztelen testemen. - Régebben, úgy egy éve, már beszéltem neked erről. Érdekes, hogy most volt az első.

Megvontam a vállam. Nem rémlett, hogy megtörtént volna az a beszélgetés, vagy csak lehet, hogy már nem emlékszem rá.

- És ez mindig lesz? - kérdeztem.

- Igen - bólintott. - De, ha nagyon zavar, akkor berakhatsz tisztasági betétet.

Emlékeztem, hogy pár nappal ezelőtt, mikor a naplót olvastam, töprengtem el jobban a betétek mivoltáról.

- Akkor az kell a folyáshoz - mondtam.

- Így van. De ezt is elmagyaráztam akkor, mikor beszéltünk erről, még három évvel ezelőtt.

Amire anya gondolt, továbbra sem rémlett, viszont úgy látszik, a sors mégis csak azt akarja, hogy én minél hamarabb elkezdjem használni azt a hülye betétet, gondoltam dühösen.

Ez valószínűleg az arcomon is látszódnak, mivel anya szája szegletében megjelent egy halvány mosoly.

- Csak most vettem észre, de lehet, hogy holnap kipróbálom - határoztam el magam.

- Jó ötlet. Mikor valamit csinálsz, például, ha sétálsz, szerintem akkor is zavarni fog. Engem legalábbis annak idején nagyon zavart - mesélte.

Tizenötödik fejezet

A találkozás

Fürdés után, mikor bementem a szobámba, anya az ágyamon ült, és a kezében két becsomagolt valamit tartott. Rögtön tudtam, hogy mik azok.

- Az egyik éjszakai - mikor azt használod, akkor vedd fel bugyit -, a másik nap közbenre való - tájékoztató.

- Most szerintem fölösleges beraknod, mivel még nincs meg, a folyás meg ilyenkor nem hiszem, hogy annyira idegesítő lenne.

- Köszö - mosolyogtam rá, és eltettem a szekrénybe a betéteket, majd felvettem a pizsamámat.

- Elmondjam Alannek, ami a videóban volt? - kérdeztem, mielőtt kiment volna.

- Ne. Örölnék, ha ezen a héten már nem lenne semmi, amiért itthon kellene maradnia - mondta, és becsukta az ajtót.

Miközben bebújtam az ágyamba, és megnyitottam az Instagramot, hogy írjak Danielnek, a nemrég elhangzottak jártak a fejemben. Rájöttem, hogy Alan, ha elmondanám neki, már csak, hogy bosszút álljon ezért, is nagy eséllyel verekedést kezdeményezne, anya ezt akarta elkerülni.

- Szia - írtam a fiúnak, és pár perc múlva már jött is a válasz.

- Hello. Mikor, és hol szeretnél talizni holnap? Van kulcsom az egyik teremhez, ott esetleg zavartalanul beszélgethetünk, ha az neked megfelel.

- Én is ezt szerettem volna kérdezni. Ha minden jól alakul, akkor negyed hatkor a suliban vagyunk. Jó lesz az a terem, amiről beszéltél.

Ami igaz, azt kár lenne tagadni - nem nagyon tetszett a gondolat, hogy kettesben legyek egy tanteremben Daniel Edward Blakekel, ahová be is tud menni, ráadásul engedély nélkül.

- Okés - zárta le a beszélgetést. A rövid üzenetváltás után leírtam a naplómba, hogy mi történt a mai nap, aztán elaludtam.

Ötkor felébredtem, és bármennyire is szerettem volna, de nem tudtam visszaaludni. Így csak forgolódtam össze-vissza, közben az agyam a Daniellel hamarosan bekövetkező találkozás gondolataitól zakatolt.

Csak egy beszélgetés, nyugtattam fölöslegesen magam. Nem kell megijedni.

Két órával később felkeltem, és öltözni kezdtem, de eszembe jutott, hogy ma ki kell próbálnom a betétet. Nem értettem, hogy miért nem szerettem volna - pedig egyszerűen csak el kellene fogadnom, és ennyi.

Kivettem egyet a tíz darabos, nappal használatosak közül, és beleragasztottam a bugyimba. Folyton azt éreztem, és egy kicsit tartottam is tőle, hogy esetleg elmozdulhat, de ez érdekes módon nem történt meg.

Ahogy bármilyen tevékenységet végeztem, például a sétálást, egyáltalán nem volt annyira zavaró a változás, mint amennyire azt gondoltam az alapján, amit anya mondott.

A suliban megírtam neki, mivel reggel nem volt rá módom, hogy már beraktam egyet. Elmondtam neki, hogy szinte alig veszem észre, hogy van ott valami.

- Ha meglesz, akkor sajnos néha már kellemetlenül idegesíteni fog, és cserélned is többször kell a vérzés erősségétől függően - érkezett a kissé illúzióromboló válasz.

Azt tudtam, hogy akkor az első nap a legrosszabb abból a szempontból, hogyha a lánynak fáj is a hasa, mivel jóformán Nospa-n él, és óránként mosdóba is kell mennie.

Továbbra sem szerettem volna ezt, de nem volt választásom. És a tudat, hogy nemsokára nagylány leszek, csak egyre közeledett, néha mások számára sokszor alaptalanul ingerültséget váltva ki belőlem.

Úgy voltam vele, hogy, mikor csak hüvelyi folyásom van, akkor naponta elég egyszer cserélnem, többször nincs értelme.

Elmeséltem Emmiéknek, hogy ma reggel tettem be egy egészségügyi betétet. Abban mindannyian egyetértettünk, hogy én két hét alatt pótoltam be csaknem két évnyi változást. De hát nem tehetek róla, hogy ennyire későn érő típus vagyok.

- A folyásnál még az a szerencse, hogyha nem mész el cserélni, akkor az csak téged zavar, más látható jele nincs - fejtette ki a véleményét Mia.

- Nem ázhatsz át, mivel annyi úgysem lesz, szaga meg nincs, ha egészséges vagy, ami a környezetekben lévő embereknek feltűnhetne.

- Szerintem akkor fölösleges - mondta Emmi. - Én legalábbis egyáltalán nem szoktam használni folyásnál betétet, mivel el tudom viselni, amennyi van.

Az első óra után elmentem mosdóba, azonban, mikor felhúztam a bugyimat, szembesülnöm kellett azzal a ténnyel, hogy zavar a pisilés után maradt nagyon kevés nedvesség, ami ellen nem tehettem semmit.

Ennél fogva naponta egyszer cseréltem, de még így is meg kellett szoknom ezt az egészet.

Steve szemszöge

Daniel segít Stellának, mivel valami nem jó a gépével.

Most, ahogyan a monitorom mögül nézem őket, a múlt héten tapasztalt féltékenység érzése megint előtérbe került az agyamban. Pedig nem is csinált vele semmit. Szinte már vártam a pillanatot, hogy Edward végre mikor megy ki az osztályból.

És, mintha csak az égiek szerették volna teljesíteni a kívánságom, rövid időn belül ez meg is történt.

Stella érezhette, hogy mi zajlott le bennem, mivel kissé ingerülten, de érdeklődött egy levélben, hogy csak nem azt hittem, hogy elhagy engem Daniellel, mire válaszoltam, hogy de, pont erre gondoltam.

Hogy már megint megbántottam, erre csak utána jöttem rá, de nem igazán zavart. Ha ehhez az kell, hogy egyáltalán ne kerüljön kapcsolatba a fiúval, akkor nekem megérte.

- Mit szólnál, ha erre a hétvégére eljöhetnél hozzánk? - kérdezte. - Talán meg tudom beszélni anyával, ha te is benne vagy.

- Naná, hogy akarom! - csaptam le a hirtelen adott lehetőségre.

Mindketten ugyanarra gondoltunk, vagyis, hogy talán akkor történhetnek köztünk dolgok, mikor egy kicsit egyedül hagynak minket Stella szülei.

Tudtuk, hogy az, amit a multkor csináltunk, többször sajnos nem fordulhat elő - a lebukás veszélye túl nagy lett volna.

Az örömtől megrészegülten felugrottam, hogy a húszas szünetből még megmaradt pár percben gyorsan igyak valamit az automatából, nem gondolva arra, hogyha meghívnám az én drága barátnőmet, azzal a történetek miatt szereznek nála egy jó pontot.

Mikor felértem a második emeletre, és balra fordultam, az egyik ajtón keresztül érdekes hangokat hallottam kiszűrődni.

Jobban megnézve a feliratot, ami az ajtón egyértelműen hirdette, hogy mi is van amögött, nem kellett volna, hogy megleljenek a hangok, Még ha a helyiség rendeltetésszerű használatához kapcsolódtak volna.

Lányvécé, olvastam le a betűket.

Azokból a most már nem is tudom, hogy miért, de egyre érdekesebb hangokból nem egy, hanem két emberre utaló jelekre tudtam következtetni. Egy fiú, és egy lány nagyon jól érezték magukat odabent.

Hú, te jó ég. Akkor ezek szerint nem csak mi csináljuk ezt ilyen helyen az iskolában, gondoltam Stellára. De kik lehetnek ezek?

Egy hirtelen elhatározástól vezérelve feltéptem az ajtót, és beléptem.

Azt már elsőre megállapítottam, hogy a villany nem volt felkapcsolva. Miért is lenne, ha illegális, ami történik?

Ahogy a szemem hozzászokott az új fényviszonyokhoz, már ki tudtam venni az előttem álló két alakot. Daniel, és Jessica.

- Nahát, Steve - kacsintott Edward.

- Hányszor csináltátok már? - tértem egyből a lényegre, egyértelműen a tudomásukra hozva, hogy hallottam az itt zajló eseményeket.

- Épp elégszer ahhoz, hogy a lehető leggyorsabban elhúzz innen - pillantott rám élesen a barna hajú lány.

- Jajaj. Most nagyon megfélemlítettél. De legyen úgy, ahogy akarod, Webster. Kimegyek innen, de akkor az egész iskola tudni fogja, hogy kivel vagy együtt. És abból nem lesz köszönet.

- Csak próbáld meg - bújt ki hirtelen Daniel öleléséből. Köztünk nagyjából négy méter volt a távolság - de a lány olyan sebességgel tette meg ezt az utat, hogy egy pillanatra ledöbbsentem.

- Most szépen mindenki lenyugszik - nyújtotta ki a velem szemben álló fiú a karját, és egyszerűen a barátnője vállára tette a kezét, majd magához húzta.

- Nem tudom, de nem is akarom tudni, hogy miért zavar téged az, hogy együtt vagyok vele - kezdett el játszani a hajával -, de örülnék, ha nem próbálnál meg keresztbe tenni nekem azok után, amit érted tettem.

Sejtettem, hogyha veszekedni fogok vele, akkor ezt vágja majd a fejemhez, így a válasz szinte már azonnal érkezett is:

- Magadnak csinálod a rosszat, Blake. A barátnőd még nem tizennégy éves...

- Nem mondd - vágott közbe Daniel, miközben pillantása fogva tartotta az enyémet. - Tudom, hogy még jogilag nem cselekvőképes.

- Így van - folytattam. - Te pedig hónapok múlva betöltöd a tizennyolcat. És fogadni merek, hogy az első születésnap ajándék, amit kapni fogsz, az egy bérelt cella lesz valamelyik börtönben, ha az anyukája megtudja, és feljelent.

Jessica elnevette magát. - Ezzel egy kicsit elkéstél, Steve. Xaida már tudja, hogy együtt vagyok Dannel, és nem ellenezte, de az apukámmal megállapodtak bizonyos szabályokban, amiket mi be fogunk tartani.

- Alig jöttetek össze, de máris úgy ölelkeztek, és csókolóztok, mintha évek óta együtt lennétek. Ti nem vagytok normálisak - vettem egy utolsó, gyűlölettel teli pillantást rájuk, és az ajtó felé fordultam.

- Ne lepődj meg, ha egy ember sem lesz melletted, - szólt utánam Daniel.

Mikor visszafordultam, egyenesen szembe találtam magam az eddig legjobbnak hitt haverom arcával.

- Úgy látom, abban a tévhitben élsz, hogy a húgoddal történt egyoldalú kapcsolatomra való célozgatásaiddal elveheted tőlem azt, ami fontos nekem. De nem fog sikerülni, merthogy nem beszélek vele.

Na neee. Ez az idióta hazudik a saját barátnőjének?, hitetlenkedtem.

Kinyitottam a szám, hogy megszólaljak, de nem hagyott szóhoz jutni - nyilván a hiba a zseniális tervben gondolat neki is eszébe jutott, ezért gyorsan folytatta:

- Lehet, úgy gondolod, nem tudok a kis titkodról, ami Stella, és közted történt. Ha megpróbálsz tenni bármit is, mindenki tudni fog róla, hogy mit csináltatok - tagolta érthetően.

Mire észhez tértem, már az ajtó előtt találtam magam, de furcsa módon nem hallottam azokat a hangokat.

A legutolsó emlékem az egy zafírberakásos gyűrű tűzpiros villanása, ami megmaradt.

Fogalmam sincs, hogy miért, de belestem a kulcslyukon.

Amit láttam, az agyam nem tudta befogadni. És épp ez volt a probléma. Merthogy nem láttam semmit.

A mosdó, ahol az előbb még ketten voltak, most üres volt. De hogy lehet ez?, gondoltam rémülten. Egyszerűen éreztem, hogy ennek nem kellene így történnie.

Tudom, hogy valami nem jó itt, és szörnyű dolog készülődik. De micsoda? Muszáj lesz kiderítenem. Rá kell jönnöm Daniel, és Jessica titkára.

Daniel megfenyegetett, ezért csinálnom kell valamit. Csak tudnám, hogyan, vagy kitől kapott információkat a barátnőmmel töltött pillanatokról a mosdóban. Stella nem mondhatta el neki, mivel utálja, segíteni is csak Joyce miatt segített neki.

Nem beszélhetett másról, az osztályban történelekről szinte biztos, hogy nem értesült, Joyce mindenkit megkért, hogy senki ne szóljon erről egy szót se.

Automatázni sajnos már nem tudtam - pedig lehet, hogy jobb lett volna, ha akkor nem megyek be a lányvécébe - mivel becsöngettek.

Lilian szemszöge

Itt állok Steveék osztálya előtt, az én tesóm pedig bent pakol, és semmit nem tud arról, ami nemsokára történni fog.

Már csak percek kérdése, hogy találkozom Daniellel. Nem tudom, hogy miért izgulok ennyire.

Még ha éreznék iránta valamit, vagyis többet, mint barátság, akkor legalább érteném, hogy a testem miért működik így.

Érdekesnek találtam, hogy Daniel nem mondta Stevenek, hogy beszélni fog velem.

Pedig én legalábbis, aki közel áll hozzám, azzal mindent megosztok.

- Szia, Lil - szólalt meg valaki a hátam mögött.

Ahogy megfordultam, ott állt előttem ő. Daniel Edward Blake. Most nem az elméjében voltam, nem volt semmiféle illúzió.

- Szia - pirultam el.

Miért érzem zavarban magam a közelében? Talán azért, mivel tudom, hogy mit érzett irántam?

- Blake - mordult fel Steve, és becsukta az osztályuk ajtaját. - Mit akarsz a húgomtól?

- Ne aggódj, csak beszélgetek vele - válaszolt unottan a megnevezett.

A levegőben éreztem a közöttük lévő feszültséget.

- Mi az oka, hogy utáljátok egymást? - kérdeztem, közben a tekintetemet nem győztem kapkodni kettőjük között.

- Csak - fordított nekünk háttal a tesóm.

- Amit mondtál, hogy van kulcsod az egyik tanteremhez. Melyikhez? - kérdeztem, és Danielre pillantottam.

- Hogy mi? - kiáltotta Steve, mit sem törődve azzal, hogy a háttal mutatja nekünk. - Ti ezt már előre megterveztétek?

- Igen - felelte olyan hanghordozással Edward, mintha Steve egyáltalán nem számítana senkinek. - A 31-es osztály - intézte a szavait hozzám, és elindult, vélhetően az úticélja felé.

Ráfordítottam a figyelmem, és követni kezdtem.

Rövid idő múlva megállt egy ajtó előtt, amin jól láthatóan a 31-es szám volt olvasható.

Az osztályképen egyből láttam, hogy Daniel nincs közöttük, így tudtam, hogy tilosban járunk.

- Hogyan? - érdeklődtem, miközben beléptem utána, és becsuktam az ajtót.

Tudtam, hogy fél szavakból is megérti, amire kíváncsi vagyok.

- Mikor ebbe az osztályba jártam - magyarázta, és helyet foglalt egy széken, majd intett, hogy én is tegyek ugyanígy vele szemben, -, nekem is másoltattak kulcsot.

Töprengve hunyorítottam, mintha nem érteném a másolás lényegét. - És nem kellett volna év végén visszaadnod?

- Hm? Visszaadnom? - ismételte, mintha nem hallott volna jól. - A saját pénzemen másoltattam, ezért nem éreztem rá késztetést, hogy megváljak tőle.

- Te tudod - hagytam rá a dolgot, mivel túlságosan nem érdekelt.

- Még szeretné tudni, hogy mi a véleményem a jegyzeteidről? - kérdeztem, miközben felvettem vele a szemkontaktust.

Meghökkenem, hogy nem fordítja el a fejét.

- Igen - válaszolta habozás nélkül.

Kényelmesen hátra dőltem, és összekulcsoltam az ujjaim magam előtt.

- Ha röviden szeretnék fogalmazni, akkor azt mondanám, hogy amikről írtál, azok csak vágyak. Nem tükröztek valódi kapcsolatra utaló szándékot.

Azt vártam, hogy megjelenik egy huncut mosoly az arcán, és valamivel elpoénkodja a dolgot, ahogyan ez a múlt hét éjszakai üzenetváltásunkkor is történt, mielőtt elküldte volna az írásait, ám a kék szemek nem tükröztek mást, csak hihetetlen értelmet.

- Ha ezt három éve mondd, akkor valószínűleg nagyon megsértődöm rád. De ennyi idő elteltével már egyet értek veled. Nem örültem volna, ha megtörténik ez a kapcsolat.

- Ez nem igaz - villant meg a tekintetem. - Mi sem bizonyítja jobban, mint a jegyzeteid, hogy de, igenis, te lettél volna a legboldogabb ember a világon, ha azt csinálhatsz velem, amit akarsz.

Daniel arca meglepetésről árulkodott, de nekem úgy tűnt, mintha ez csak amolyan pókerarc lett volna. Talán én gondoltam egy kicsit többet a részéről, hogy nem rejti el az érzelmeit előttem, főleg most, hogy senki sem látja.

- Nem az volt a célom, hogy rosszul érezd magad ezek miatt.

A hangjába szomorúság, és mintha némi önvád keveredett volna.

Talán mégis vannak érzelmei, nem úgy, mint ahogy azt az írásos emlékek megőrizték a régebbi énjéről.

- Mindegy - sötöttem le a szemem.

Láttam, hogy figyel a következő kérdésemre.

- Mi volt abban a levélben? - lettem váratlanul élénkebb, és közelebb hajoltam hozzá.

- Igazából semmi különös - tűnődött Daniel. - Csak elmeséltem, hogy beneveztem egy informatikai versenyre, és érdeklődtem, hogy neked milyen az iskola.

- De akkor ez miért volt olyan fontos számodra? - kérdeztem, mivel tényleg nem tudtam.

- Azért, mivel ez már nem olyan levél volt, amit az osztálytársam írt, hanem számítógépen fogalmaztam meg, és nyomtattam ki.

- Ja, így már értem - bólintottam. - Tehát ha eljutott volna hozzám, akkor el tudtam volna olvasni.

Azt el kellett ismernem, Még ha nem is esett jól, mint negatív személyekként gondolni a szüleimre, hogy nem volt szép tőlük, hogy titokban tartották a levelet.

- Elhiszem, hogy így, utólag nem tetszik, amit anyukád, és apukád jónak látott, de egy részről őket is meg lehet érteni - olvasta le a gondolataimat az ábrázatomról.

Azt hittem, mivel nem kaptam meg ezt az ártatlan írást tőle, zavarni fogja.

- Nem az osztálytársammal szerettem volna megírni azokat a leveleket. Ha jól sejtem, mikor leírtam a naplóba, ez nem tetszett neked.

Megkönnyebbüléssel töltött el a gondolat, hogy nem nekem kellett szóbahoznom. Nem is baj, legalább most szembesíti önmagát a saját hibáival, mosolyogtam magamban önelégülten.

- Eltálasztad - tettem keresztbe a lábam. A könykömet a térdemre helyeztem, az államat pedig megtámasztottam a tenyeremmel, úgy figyeltem tovább Danielt.

- Anyával együtt olvastam el a második, és a harmadik jegyzetedet - jegyeztem meg csak úgy.

- Aha. Nem volt érdekes neked, hogy arról szerettem volna beszélni veled, ha személyesen is találkozunk a második jegyzet megírása után? - kacsintott.

- Először nem tudtam, hogy milyen rejtett információkat szeretnél megosztani velem - húztam fel mérgesen az orrom. - Aztán anya elmondta, hogy a havi vérzésre gondoltál.

- Öhm... Igen - jött zavarba, amit valamiért nagyon viccesnek találtam, és már úgy vigyorogtam, mintha bármi okom lenne rá.

Egy kicsit örültem abból a szempontból, hogy, mintha oldottabb lett volna a hangulat.

- Amy nem lett volna túl boldog, hogy már kilencévesen, főleg általad, tudomást szerzek erről - vettem fel ismét a komoly arckifejezést.

- Elhiszem. Jóformán akkor egyáltalán nem ismertél, ezért nem is bízta meg bennem - mondta.

- Igen. Anyával is ugyanezt beszéltek.

Tetszett, hogy már végig gondolta ezt. - Miért? - vontam fel a szemöldököm.

- Nem tudom. Egyszerűen szükségét éreztem, hogy ezt tudassam veled.

- Vagy úgy. Ha összejöttünk volna, akkor még azt hiszem, megértem, de egy másik perspektívából akkor sem. Ez nem a te dolgod, hogy beszélj nekem erről.

- De már tudod, hogy micsoda ez az egész? - csillant fel a szeme. Láttam, hogy előbb meggondolta volna a kérdését, aztán tette volna csak fel. Vagy nem. Ha nem lennék felvilágosítva, akkor beszélne erről?

Legalább megtudhatnám, hogy mennyire tájékozott ezzel kapcsolatban. Fúj. Miért érdekel ez engem?, szidtam le magam.

- Persze, hogy tudom - mondtam úgy, mintha ez magától értetődő lenne. Mondjuk az igazat megvallva reméltem, hogy ez a kérdés nem hangzik el.

- Mikor beszélt neked erről az anyukád? - kíváncsiskodott.

- Ugyanúgy nem tudod erre sem a választ, hogy miért érdekel ez téged, minthogy valamivel elfogadhatóbb magyarázatot adj arra, hogy mi vezérelt volna abban, hogy tájékoztatást adj a lányok tini korszakáról? - tettem fel egy igen összetett kérdést.

- Nem - rázta meg a fejét.

- Szerintem zárjuk le ezt a témát - sóhajtottam.

Láttam, nem tetszik neki az események ilyesfajta alakulása, de ezzel nem tudtam, és nem is szerettem volna mit csinálni. Nem tartom kötelességemnek, hogy minden, ezzel kapcsolatos kérdésére számára kielégítő választ adjak.

- Ki mondta el, hogy fenn vagyok a YouTube-on? - tereltem más felé a beszélgetést.

- Thomas Fox - válaszolta. Észrevette, hogy nem mond túl sokat a név, mire megosztotta velem, hogy kiről beszél.

- Steve osztálytársa. Egy szobában voltam vele, és a tesóddal akkor, mikor megszereztem azt, ami által megkaphattad a rólad írt emlékeimet.

A lovas táborban az utolsó nap említette, hogy szoktál videókat csinálni, és akkor mondta el, hogy ezeket hol érem el.

- Ja. Azt hittem, hogy ez is Steve műve volt - utaltam ezzel arra, mikor Daniel bevallotta azon az éjszakán, mielőtt elküldte a jegyzeteket, hogy lényegében zsarolással, de kiszedte belőle a számomat.

- Tudom, hogy nem volt szép, amit tettem - nézett el mellettem. - De egyrészt ott is kapcsolatba szerettem volna lépni veled, még ha hívásban nem is beszélünk, ahogy ez ennyi idő alatt talán már nyilvánvalóvá vált.

- Azért, hogy elküld nekem a jegyzeteket? - kérdeztem.

- Egy részről azért is, na meg szerettem volna, ha barátok vagyunk.

Rájöttem, hogyha azután, hogy elkezdünk beszélgetni Instagramon, és kéri el pont tőlem a telószámomat, akkor biztosan kudarc fogja érni, ezért két legyet ütött egy csapásra azzal, hogy gyanítom, közvetlenül azon a napon, mikor chatelni kezdtünk, kapta meg Stevetől, amit akart azzal a lehetőséggel, hogy a tesómnak szüksége volt valamire.

Pár pillanatig csak néztük egymást, ám a csendet én törtem meg.

- Amikor azt írtad, hogy majd minden egyszerűen történik, és kész, azt úgy értetted, hogy mi együtt leszünk, mintha csak egy szavadba kerülne?

Felsóhajtott, mintha nehezebbre esne erről beszélnie.

- Mivel abban az időben még nem volt tapasztalatom a kapcsolatokban, igen. Azt hittem, hogy úgy lesz, ahogy én azt kigondolom.

- Tehát akkor az írásaidban is emiatt jelenítettél meg úgy, mintha én azt tenném, amit szeretnél, és nem lenne saját akaratom - állapítottam meg.

- Együtt tudnál lenni velem? - érdeklődött hirtelen pár másodperccel később.

Jól emlékeztem még arra, mikor - nem pontosan ugyanezt, de feltettem neki egy kérdést. Akkor elmondta, hogy többet érez irántam, mint barátság, de kevesebbet, mint szerelem. Ezért kérdezhetette most azt, amit.

- Ezen már én is gondolkodtam - válaszoltam szinte egyből.

- Alapjába véve tetszik a személyiséged, Edward, de nem hiszem. Hogy miért? Erre egyszerű a válasz: azért, mivel szimplán nem érzem azt a közeledben, ami megkülönböztetne téged más fiúktól.

Mikor ez elhangzott tőlem, már akkor tudtam, hogy ezzel nem teljesen mondtam igazat önmagamnak sem, mivel ha mással találkoztam volna, egyáltalán nem izgultam volna annyira, mint most.

A karakteres arcon nem látszott változás. Daniel továbbra is olyan nyugodtan ült, ahogy eddig. A szemei, akár a végtelen tenger, mint mikor fentről, elképzeltetlen magasságokból nézi az ember, ragyogtak rám olyan kifürkészhetetlenül, hogy megfordult a fejemben, tényleg nem ismerem őt.

Talán így is van. Most láttam csak, hogy mennyire megváltozott a múltbeli önmagához képest.

Akkor ilyen helyzetben ki nem hagyta volna a lehetőséget, hogy közelebbről szemrevételezzem.

A tekintetem lejjebb vándorolt. Az ajkain halvány mosoly játszott, mint aki elérte a célját. Mi lenne ha?, merült fel bennem egy kérdés.

Előre hajoltam, és kinyújtottam a kezem, pont annyira, hogy mindkét oldalról közrefoghassam az arcát. Körülöttünk teljesen csend volt. Nem volt más, csak Dan, és én.

Nem nyithatják ránk az ajtót, mivel kulcsra van zárva. Azt hiszik, hogy nincs itt senki. Egyáltalán nem látszik árulkodó jel a kívülálló számára. Az arcunk már csak pár centire volt egymástól.

Éreztem a parfümének illatát. Diszkrétén fújta be magát. Csak ezt akarom. Semmi mást. Soha ne érjen véget. Örökké tartson.

A pillanat, mikor ajkaink találkoztak - gyanítottam, hogy én kezdeményeztem a csókot - egyszerre térített magamhoz, és taszított vissza ugyanabba az állapotba, amiben jelenleg voltam.

Fogalmam sincs, mikor vettem észre, hogy olyan óvatosan, ahogyan egy anyuka altatja gyermekét, kezdtem simogatni az arcát.

Nem erőszakoskodott. De ez jó volt így.

Hogy mikor kerültem az ölébe, arról nem sok fogalmam volt, de egy emlék jutott az eszembe, ami érdekes módon nem hozzám tartozott.

Hát persze, hogy nem. Mert mesélte Valaki. De ez most nem érdekel.

Oh, igen. Ez tetszik. Óvatosan csinálja, hogy még véletlenül se rontsa el. Mennyire ért ehhez. Miközben az ujaival a hajammal játszott, megszakította a csókot.

- Ezt akarod, Lilian? - suttogta a fülembe. - Mert én megadhatom neked. Mindent megkapsz tőlem. Csak egy szavadba kerül.

Mikor átölelt, jóleső bizsergés futott végig az egész testemen.

- Nem szeretnék mást, csak hogy egyé váljunk te, és én most minden értelemben.

- Mhmm. Hogy ez mennyire költőien hangzott - ismerte be a fiú.
- Talán írhatnál verset. De, amit szeretnél, azzal még várnod kell.
- Hát jó. Legyen kívánságod szerint - sóhajtottam, és visszaültem a helyemre vele szemben.

A betét, ami a bugyimban volt, feltűnt, hogy nedves lett, mikor megmozdultam. De miért?

Ennyire intenzíven reagált volna a testem Edward közelségére? Emlékeim szerint most több volt, mint mikor Steve kielégített, de nehezen tudtam megállapítani, mivel a két helyzetet több okból kifolyólag sem lehetett összehasonlítani.

Az pedig már csak hab volt a tortán, hogy jelenleg nem tudtam haragudni a fiúra.

Az ujján lévő zafírberakásos gyűrű, amit a jobb kezén viselt, még épp láttam, amint egy tűzpiros villanás kíséretében olyan élettelené válik, akár reggel, mikor láthatatlanná válnak a csillagok.

Az e-mailcímes történetről, amit Bryan hozott szóba, Daniel nem szeretett volna beszélni, így annyiban hagytam.

Valaki be akart jönni, a kopogásból legalábbis erre tudtam következtetni. - Gyere, mennünk kell - lépett be az osztályterembe anya, mikor Daniel kinyitotta az ajtót.

Felálltam, hogy utána menjek, ám a pillantás, amivel Edwardra nézett, valamiért azt éreztettem velem, hogy az elkövetkező percek nem ígérnek semmi jót.

Végül nem történt meg az, amitől tartottam, de egy pillanatra mintha éreztem volna a múltban lévő hozzám kapcsolódó problémák által felgyűlt feszültség egy részét, ami érdekes módon mindkettőjükből sugárzott egymás felé.

Nem értettem, hogy Daniel mégis, miért gondolna negatívát rólam most, hogy közel kerülhetett hozzám. Nem úgy anyát, akinek az álláspontja abból a szempontból világos volt előttem, hogy nem hallotta a fiúval való beszélgetésemet.

Az viszont tény, hogy akkor látta volna azt is, ami nemrég történt, ami - sejtéseim szerint - beláthatatlan következményekkel járt volna, nem véletlenül.

- Mindent megbeszéltek? - kérdezte, arcán zord kifejezéssel méregetve Dan-t - már nem tudom megállni, hogy ne szólítsam így.

- Igen - válaszoltam helyette, és, amilyen egyszerűséggel bejöttem, úgy mentem ki a teremből.

Ha azelőtt, hogy Amy becsukja az ajtót, miután mindhárman kint álltunk a folyosón, visszanezék, akkor észrevettem volna egy nagyon is ismerős, és működő laptop kamerájának a fényét, a képernyőn egy csokoládébarna szem döbbsz pillantásától kísérvé.

- Este írok Instagramon - szóltam hátra, mielőtt elindultam volna a lépcsőn.

- Igazunk volt - törtem meg a gondolatainkba merült, és a motor halk duruzsolása által okozott csendet.

A családi kocsiban ültünk - én Steve mellett a hátsó ülések egyikén, úton hazafelé. Anya előttünk az útra alig figyelve rámnézett.

- Nem érzett valódi szerelmet - mondtam, látszólag minden figyelmemet az ablak, és a mellettünk elsuhanó város esti fényeinek alapos tanulmányozásának szentelve.

- Talán zavar téged? - kérdezett rá a lényegre az eddig szótlán Steve. Sajnos anya arcán ennek a nonverbális megfelelője is megerősítette az elmémben, hogy ez benne is felmerült.

Rákanyarodtunk a Clink Streetre, és ekkor, mintha a tudat, hogy nemsokára megérkezünk úticélunk felé, ezzel elveszítve egy alkalmat, hogy igazat mondjak, kényszerítette volna ki belőlem a következő szavakat:

- Azt hiszem, igen - néztem körül az autóban, csak hogy a kép, amint mindketten értetlenül vizsgálgatják az arcomat, megajándékozzon engem egy nyugtalan éjszakával.

Tizenhatodik fejezet

Nyugtalan éjszaka

Amy szemszöge

Valószínűleg tudta, hogy ennek még lesz folytatása, így nem érte meglepetésként, mikor bekopogtam a szobája ajtaján.

Ahogy láttam, fürödni készült, mivel a nappal rajta lévő póló már az ágyán volt.

- Mostanában egyre többet beszélgetünk így - mutattam először rá, aztán magamra.

Kacsintott, és intett, hogy üljek le mellé.

- Miért lettek volna csak vágyak, amiket érzett irántad? - kezdeményeztem a beszélgetést.

Figyeltem, ahogyan leveszi magáról a topot, és a pólóra teszi.

- Daniel mondta. És azt, hogy annyira jól meg tudja játszani amint megbánja a jegyzetekben leírtakat, nem hiszem.

- Mi rá a garancia, hogy ismered? Bármit elhitethet veled - próbáltam meggyőzni az ellenkezőjéről.

Kétely árnyéka suhant végig az arcán, mintha nem értené a szavak mögött rejlő aggodalom mértékét.

- Ha van női megérzés, ami ebben a helyzetben azt diktálja, hogy nincs baj, akkor egy percre sem kérdőjelezem meg a vele való beszélgetésünkben lévő igazságot.

Levette a nadrágját, és hátradőlt, a kezeit pedig maga mellett az ágyára tette.

- Úgy tűnhet, hogy gyorsan megbízom benne.

Elgondolkodtam ezen, végül rájöttem, hogy igaza van. Talán a múltban történetek miatt nem tetszik annyira.

- Inkább azt nem értem, hogy miért szeretnél összejönni vele.

- Nekem bejött egy fiú - mesélte. Azt hittem, hogy el szeretné terelni a témát.

Ha akartam, sem tudtam volna eltűntetni a döbbszerű kifejezést az arcomról, mert azt gondoltam, hogy a lányom bizony nem keresi a társaságukat abban az értelemben.

- Pár napja azt mondtad Alannek, hogy neked nem tetszenek - emlékeztettem.

- Miért kellene megosztanom vele az érzéseimet, ha nem veszi komolyan őket? - kérdezte. A hangjából - az arca nem árulkodott ilyen érzésekről - úgy tűnt, neheztel rám.

- Mégis csak a testvéred - szerettem volna jobb belátásra téríteni.

- Hagyjuk - sóhajtott. - Mikor elmeséltem neked, hogy összevesztem Miával, akkor nem mindent mondtam el.

- Amiatt a fiú miatt kellett beszélned Michaellel. Igaz?

Ebben a megvilágításban már minden teljesen érthető volt.

- Ő nem tudta, hogy Asier miatt volt - árulta el a rejtélyes fiú nevét.

Feltűnt, hogy elpirul. - Még mindig érzel iránta valamit? - pillantottam az ablak felé, amivel elértem, hogy az üvegben meglássa magát.

- Nem. De jól esik, ha rá gondolok.

- Érthető, hogy nem hoztad szóba az igazgatónak - simogattam meg a fejét.

- Inkább szerencsének mondanám. Ha Felix, vagy a matektanárunk meghallja, hogy mi váltotta ki belőlem azt, hogy nekimenjek Miának, abból senki nem jön ki jól.

- Azért szeretnél összejönni Daniellel, hogy elfelejthesd, ami volt? - vontam fel a szemöldököm.

- Ezen én is elgondolkodtam, de még nem tudom - felelte.

Ahhoz már elég sokat tapasztaltam az életben, hogy tudjam, mindkét fél, ha kiderül, talán évekig be nem gyógyuló lelki sebeket szerezhet, amik akadályozhatják valaki mással egy kapcsolat létrejöttét.

- Mi tetszik neked benne? - érdeklődtem, miközben vizualizáltam magam előtt Lilian, és a fiú megjelenését - az előbivel könnyebben boldogultam, lévén mellettem volt.

- Ezt szavakkal lehetetlenség elmondani - forgatta meg a szemét, mintha én nem éltem volna át hasonlót, mint most ő.

- Azért mégis csak van pár dolog, amit el tudsz mondani - érdeklődtem tovább igencsak rendkívüli óvatossággal.

Tisztában voltam vele, hogy nehéz, de én is el tudtam mondani pár dolgot Aaronról, amiért megszerettem.

- Lenyűgöz, ahogy gondolkodik, hogy milyen magas, sportos - sorolta gyorsan, de nem nézett rám.

- Na látod - mosolyodtam el.

- Máskor is szeretnék vele találkozni, mikor elhozod Steve-t - kérte.

- Jó - egyeztem bele. Valamiért még mindig nem nyugodtam meg, és ez a hirtelen jött fordulat se nyerte el a tetszésem, de ameddig betartják a szabályokat, amiket majd megbeszélék Liliannel, addig a részemről ezzel nem volt probléma.

- Úgy tűnt, hogy utálják egymást Dannel - találta ki a gondolataimat, amik Steve körül jártak.

Kicsit még furcsa volt, hogy becézi a fiút.

- Nekem is mondta, és én is láttam rajta, de arra már nem válaszolt, mikor megkérdeztem, hogy miért - álltam fel, hogy kimenjek a konyhába pakolni.

Azt hittem, hogy Lilian egyedül szeretne maradni, hogy feldolgozza a történeteket.

- kíváncsi volt, hogy tudom-e, mi az a havi vérzés - jegyezte meg. Egyszerre úgy meglepődtem, hogy visszaültem.

- Mit mondtál neki? - kérdeztem.

- Az igazat. Hogy igen. Még kérdezett volna pár dolgot, de arra már nem éreztem szükségét, hogy válaszoljam.

Nem hittem volna, hogy Edwardban van annyi mersz, hogy szóba hozza. Mondjuk, ha ott lettem volna, szerintem ez nem történik meg.

- Ez mi? - vette le hirtelen a bugyiját, amiben megpillantottam a betétet.

Közelebbről szemügyre véve láttam, hogy van rajta valami. Sejtettem, hogy micsoda, de agyilag fel kellett fognom, és legfőképp kiderítenem, hogy jól gondoltam-e.

- Éreztél bármit is akkor, amikor megtörtént?

Töprengve oldalra fordította a fejét. - Hát, melegem lett, és benedvesedett a betét. De mi ez?

- Ilyen akkor van, ha jól érzed magad egy fiú közelében. Ha jól sejtem, ez este, az osztályban történt, mikor beszélgettél Daniellel.

- Tegnap a hüvelyi folyás, most pedig a benedvesedés. Mi lesz még, amiről nem tudok? - tette fel a kérdést inkább ingerülten, sem mint, aki kíváncsi.

- Ma elmondtam a barátnőimnek, hogy már használok betétet, mire kitalálták azt a nem is olyan nagy hülyeséget, hogy én két hét alatt pótoltam be majdnem két évnyi változást.

Elnevettem magam. - Végülis igazuk van. Nagy újdonságra a szerintem elég hamar bekövetkező első menstruációdon kívül már nem kell számítanod.

Lilian szemszöge

Kivettem a betétet, és kidobtam, aztán elmentem fürödni. Holnap is, sőt, ezen túl már minden nap be kell raknom egyet, vettem tudomásul ezt az életem részét képező gondolatot.

Elmondtam Danielnek, hogy máskor is találkozhatunk, ha anya viszi haza Steve-t, és megkérdeztem tőle, hogy most akkor együtt vagyunk-e, vagy sem.

Azt írta, hogy igen, bár nem erre számított, hogy így jövünk össze.

Eszembe jutott, hogy Steve is akkor lett együtt Stellával, mikor megtapasztalta, hogy milyen a közelében lenni az ő esetében egy lánynak.

Talán jó ötlet volt, hogy még nem mondtam el anyának, hogy mi volt köztünk Daniellel, ahogyan Steve se tette.

Nem kedveltem azt, aki bizonyos helyzetekben más lapjait teregette ki ahelyett, hogy felvállalta volna a saját hibáját, erre pedig én csinálnám ugyanezt. Azt hiszem, lesz még pár dolog, amiben változnom kell. Azon a bizonyos listán ez szerepel az első helyen.

Nem jött álom a szememre. Valamiért csak az járt a fejemben, hogy szerelmes vagyok abba, akit a jegyzetei miatt megutáltam, mivel mindenhogyan írt rólam, csak úgy nem, hogy ezért össze jöjjenek vele.

Viszont egy gondolat ami megfogalmazódott bennem, ép az ellenkezőjét állította: erről szó sincs. Inkább össze voltam zavarodva.

Ha tényleg dühített volna az, amiket küldött, akkor nem beszélek vele. De most mégis együtt vagyunk.

Anya, és Steve döbbsen arca olyan zavaróan tisztán látszódott előttem a szobámban lévő valódi sötétség ellenére, amit a szemem láttatni engedett, mintha egy videoszerkesztő programmal pixelekre szedtem volna szét minden egyes képkockáját annak a pár másodpercnek, amit az agyam felfogott.

Dühösen beleboxoltam a párnámba. Idegesített, hogy vívódtam azon, mi a helyes, és mit érzek tulajdonképpen, mivel ilyen még nem fordult elő velem.

Minden Daniel miatt van. Ha szeretem, akkor miért hibáztatom?, kérdeztem magamtól, de nem felelt más, csak a lelkemben dúló továbbra is zavaros érzések, amik hol negatív, hol pozitív képzeteket ébresztettek bennem.

Mégis hagytam, hogy megcsókoljon. Vagy én kezdeményeztem? Sajnos ezt, bármilyen nehéz is volt beismernem, de inkább tartottam valószínűbbnek.

Nem olyan volt, mint Stevevel - mondjuk nem, mintha azt viszonoztam volna, a tudatom egyszerűen nem engedte átlépni azt a határt, így mondhatom, hogy ma csókolóztam először.

Ahogyan felelevenedett bennem Daniel ajkainak érintése, egész testemben megborzongtam. Legszívesebben megkerestem volna, bárhol is legyen.

Nem kellene titkolóznom anya előtt, hisz vele mindent meg tudok beszélni. De mi van, ha nem tart normálisnak?

Ez hülyeség. Ilyen nincs, mivel a lánya vagyok.

Mindegy. Egyszer úgy is el fogom mondani neki, ahogy ma is beszámoltam arról, hogy miért vesztem össze Miával. Nem volt egy helyes gondolatmenet, de pillanatnyilag nem tudtam mit kezdeni vele.

Lehet, hogy a barátnőimmal kellene beszélgetnem, az hátha segít.

Arról nincs információja Edwardnak, hogy benedvesedtem, mikor az ölébe vett, de ez egyelőre jól is van így, abból kiindulva, hogy mennyire érdeklődést mutatott egy bizonyos témával kapcsolatban.

Haragudnom kellett volna rá azért, amit tett, de nem ment.

Ahogy ezt már végig gondoltam, nem lehetett összehasonlítani Stevevel - bár ő csak kielégített, amit pedig Dannek nem engedtem meg.

De, ameddig a vele való kapcsolatomban akár a világ számára is normálisnak volt mondható, ezt nem állíthattam a testvéremmel való viszonyomról.

Lehet, hogy Daniel miatt már nem is lesz köztünk semmi, mivel ő pótolja mindazt, amire nekem szükségem van.

Vagyis, hogy mi? Egészen addig, ameddig Steve meg nem csókolt múlt héten este, egyáltalán nem volt igényem ilyesmire.

Ha a barátnője vagyok Blakenek, akkor miért ne válaszolhatnám meg a kérdéseit? Lehet, hogy igen érdekes, hogy kíváncsi, például arra, milyen lehet menstruálni - azt még én sem éreztem, de ha nem mondja el az általam kiadott dolgokat mindenkinek, akkor nincs vele baj, azt hiszem.

Valamilyen okból hanyatt fordultam, és megszabadítottam magam a pizsamámtól. Az ágyamon feküdtem, széttett lábakkal, teljesen meztelenül.

Vajon úgy hogyan nézhet ki?, gondoltam Danielre.

A kezem nem tudom, hogy mikor, de elkezdte simogatni a melleimet. Most, hogy magamnak csináltam, rá kellett jönnöm, hogy így jobb volt, mint, mikor a tesóm tette ugyanezt a fürdőben.

Lehet azért, mivel tudtam, ez normális dolog. Tavaly elmondta a biológiatanárunk, hogy a fiúk, és a lányok már kiskorban is végeznek önkielégítést.

Arra viszont ügyelni kell, hogy ezt ne nyilvánosan csinálják, hanem csak akkor, mikor nem látja őket senki, például este.

Vannak szülők, akik szólnak ezért, ha egyszer megesik még az elején, mert nem tudják az alapszabályt, és előttük történik meg, onnantól kezdve pedig ez úgy jön le a gyerekeknek, hogy rossz dolog.

Én nem csináltam kicsiként, de, mikor négyéves koromban anya az egyik este elmagyarázta egy kérdésem után, hogy hogyan születik a baba, megmutatta, hogy a hüvelyből jön ki - a folyásról nem beszélt, mivel visszagondolva nem volt értelme - akkor megtudtam, hogy mi az az önkielégítés.

Persze, nem úgy, ahogyan elmagyarázták nekünk az órán, de arra én is rájöttem, ha simogatom a csiklóm, akkor jó érzést okozhatok magamnak.

Azt viszont mindenképp hozzá kell tennem, hogy gyerekkorban még nem élvezünk el, mint én egy hete Steve miatt.

Anya nem mondta, hogy ne elégítem ki magam, de nem örültem volna, ha most bejön a szobámba.

Nem értettem, hogyha eddig nem csináltam, akkor most miért, így egyszerűen beletörődtem abba, hogy minden gyorsan változik körülöttem.

Miután éreztem, hogy teljesen megkeményedtek a melleim, megérintettem a csiklóm.

Az agyam bizseregni kezdett, és a csiklóm is, közben megjelent a kép, mikor Edward ölében voltam, ennek hatására fantáziálni kezdtem - mi lenne, ha ő csinálná ezt.

Elárasztott ugyanaz a melegséghez fogható érzés, mint az osztályban.

Ahogy az ujjammal körkörösén simogattam azt a területet, úgy lett egyre nedvesebb.

A csípőm önkéntelenül először teljesen egyenetlen ütemben, végül néhány perccel később már szabályosan megemelkedett, a levegőt pedig olyan gyorsan kapkodtam, mintha egy jó ideje futottam volna, ezzel együtt a szívem a torkomban dobogott.

Az ajkaim tágra nyíltak, mintha arra készülnék, hogy segítségért kiáltsak.

Váratlanul a szememen keresztül fény tört be - vagy csak én képzeltem, és a segélykiáltás helyett a számat halk, kéjes nyögések hagyták el.

A bal kezem - merthogy a jobb aktívan részt vett abban a műveletben, ami ezeknek az okoknak a forrása volt, egyszerre olyan erővel fogta meg az ágy szélét, amire más helyzetben nem biztos, hogy képes lettem volna.

Balra fordítottam a fejem, hogy a fokozódó öröm hangjai ne hogy kiszűrődjenek - bár azt nem tudtam, hogy alszanak-e már a szüleim, és a testvéreim, de nem árt elővigyázatosnak lenni, így a párnám valamennyire segített ezen.

Miközben a képzeletem minél inkább akörül járt, hogy abban a bizonyos osztályban ülök Dan ölében, a lábaim közt lévő kezem annál inkább gyorsabban mozgott, ezzel együtt fokozva mindent.

A testem teljes egészében megfeszült. Tudtam, hogy most élvezek el, merthogy a nedvesség sokkal több lett, lassan betérítve a nemi szervem teljes felületét.

Megfordultam, és fel-le kezdtem mozogni, az egyik kezem a melleim alatt, a másik pont úgy, hogy a tenyerem a vágytól már így is teljesen felfokozott csiklóm tudja ingerelni.

Azzal viszont nem számoltam, hogy ennél még több dolog is lehet. A hüvelyemből az a bizonyos folyás minden eddiginél erősebben távozott - mikor Steve elégitett ki, ez nem is volt, az a melegség érzet pedig megsokszorozódott.

Lehet, hogy nem csak képzeltem, hanem így is volt. Már nem tudtam semmit tenni annak érdekében, hogy ne legyen baj azzal kapcsolatban, amire rájöttem.

Ezért csak feküdtem a döbbenettől mozdulatlan testtel - a mosdóba nem volt időm kimenni - és más lehetőség nem lévén hagytam, hogy magától történjenek az események.

A francba. Azt nem mondták, hogy önkielégítéskor be is lehet pisilni.

Pár percig még úgy maradtam a gondolataimba merülve, végül felkeltem, és a törülközőmmel - sajnos nem vettem magamnak nedves törülközőt, az talán jó lenne, megpróbáltam eltüntetni az ágyamról, és a testemről mindent, ami ehhez a kellemetlen incidenshez volt köthető.

Nem jártam teljes sikerrel, mivel, ahogy lefeküdtem, nedves volt, és halványan látszott a lepedőn néhány sárgásfehér folt.

Ezt anya holnap észre fogja venni, szinte biztos, gondoltam, és visszavettem a pizsamámat. Remélem, hogy nem lesz belőle probléma.

Reggel neonfényre ébredtem, és arra, hogy valaki a szobámban motoszkál.

- Csak én vagyok az, kicsim.

Gyanítottam, hogy rendet pakolt az íróasztalomon.

- Anya - pillantottam rá, és felültem.

- Jó reggelt - adott egy puszit az arcomra.

- Még aludhatsz, van egy kis időd.

- Nem hiszem, hogy sikerülne - ásítottam. - Viszont történt egy kis baj - mondtam, és lemásztam az ágyamról.

Néhány másodpercig láttam, hogy nem tudja hova tenni a dolgot, aztán észrevette a foltokat.

Az arcán ahelyett, hogy ideges lett volna, amit feltételeztem, inkább megértés látszott.

- Semmi baj, mindenkivel - kortól függetlenül - de megesik az ilyen - húzta le a lepedőt, hogy berakja a mosógépbe.

- Nem egészen az történt, amire gondolsz - pirultam el, miközben játszottam a pizsifelsőmmel.

- Hogy érted? - kérdezte, és felém fordult.

- Hát... öhm... Kipróbáltam, hogy milyen az önkielégítés - hagytam félbe a mondatot, amit anya fejezett be helyettem.

- Amikor elmentél, akkor pisiltél be. Igaz?

- Igen. A pizsamám azért nem lett olyan, mivel azt levettem - feleltem a kérdő tekintetére, mikor végig nézett rajtam.

Az arcom már olyan piros volt, mintha leöntöttem volna magam málnaszörppel.

Odaadtam neki a törülközőt. - Jól csináltad - dicsért meg. - Venni fogok neked egy olyat, ami jobban beszívja a folyadékot.

- Oké - egyeztem bele. - A törülköző az nem jó? - érdeklődtem, és öltözni kezdtem.

Láttam, hogy figyelmesen nézi, mikor berakom a betétet.

Már korábban elmondta, hogy hogyan kell, így nem volt szükségem rá, hogy megmutassa, mikor legelőször elkezdtem használni, ez bármilyen furcsa is volt.

Ha menstruálni fogok, akkor különösen figyelnem kell arra, hogy jól rakjam be, mármint, hogy sehol ne lógjon ki a bugyiból, mivel kifolyhat a benne lévő vér. Erre a gondolatra akaratlanul elfintorodtam, ahogy a képzeletem alapján vizualizáltam magam előtt a képet.

A cserével kapcsolatban meg, amiről már beszéltem is a barátnőimmal, anya annyit mondott, hogy a betétet kétóránként kell, míg a tampon, amit utálok épp a funkciója miatt, három óránként is elég. Bár, ha a betét esetében, mivel azt használom, hamarabb érzem a két óránál, hogy megtelt, akkor előbb érdemes tennem a saját magam érdekében is egy látogatást a mosdóban, ha nem szeretnék kellemetlen helyzetbe kerülni mindenféle szempontból.

- Nem - rázta meg a fejét. - Felborítanád a hüvely természetes védelmét, ami nem lenne jó ötlet. Az pedig, hogy bepisiltél, nem mondanám, hogy a te hibád.

- Ezt hogy érted? - vontam fel kérdően a szemöldököm.

Elmosolyodott, mintha egy roppant vicces kérdésre kellene válaszolnia.

- Mikor idősebb leszel, és testileg közel kerülsz egy fiúhoz, előtte érdemes elmenned mosdóba, bár az már csak az én véleményem, hogy a partnerednek sem árt az ilyen esetek elkerülése érdekében. Még akkor is megtörténhet, de kevesebb az esélye.

- Tehát akkor, mielőtt magamnak csinálnám, ugyanúgy menjek el - jöttem rá a mondanivalója lényegére.

- Így igaz - bólintott. Reggel pedig célszerű fürödni egyet, hogy jobban érezd magad mindenféle szempontból is.

Kicsit zavart, hogy nem Danielt említette a "fiúhoz" szó alatt, lévén vele voltam együtt, de nem tudtam ezzel mit csinálni.

- Ha a hüvelyeddel éred el az orgazmust - amit nagyon óvatosan csinálj, akkor is előfordulhat ez. Olyankor történik meg inkább, de úgy látszik, nálad mindegyik esetben.

Tizenhetedik fejezet

Kettesben

Megkönnyebbülten sóhajtottam, mikor anya kiment. Nem arról van szó, hogy nem akartam beszélgetni vele, de az előbbi téma valamiért nagyon kellemetlenül érintett, pedig nem kellene, hogy így legyen, ha abból indulok ki, hogy még azt is felajánlotta, amit el is fogadtam, hogy vesz nekem egy törülközőt, mikor kielégítem magam.

Kinyitottam az ablakot, hogy beengedjek némi friss levegőt a szobámba. Ahogy kinéztem, az ég ragyogó kékje olyan valóságosan tündökölt, mintha egy profi festő elméjének szüleményét látnám a vászonon.

A nap halványan látszott csak, a távolban pedig ezen a bizonyos vászonon, mint holmi itt-ott véletlenül ejtett folt, észrevettem néhány felhőt, amik közelgő vihar jeleit hordozták magukban.

A fák lehullajtották faleveleiket, készültek a télre. Milyen gyorsan tovatűnt ez a nyár is.

Mivel korán keltem, még volt egy kis időm, ameddig a tesóim fel nem ébrednek, hogy együtt reggelizzünk.

Magamhoz vettem a telefonomat, és az ablakpárkányra könyököltem.

Megnyitottam a naplóm, és a gondolataimat összeszedve, írni kezdtem.

Kedves Naplóm!

Bármilyen érdekes is, de összejöttem Daniel Edward Blakekel a tegnapi találkozásunk alkalmával.

Mindenre számítottam, csak erre nem, hát még anya, és Steve. Alan nem hiszem, hogy tudja, de az apukám szinte biztos.

Leírtam, hogy Daniel az ölébe vett, aztán csókolóztam vele, közben benedvesedtem, végül este kipróbáltam az önkielégítést és azt, hogy véletlenül bepisiltem.

Próbáltam bemagyarázni magamnak, hogy nem lesz több ilyen, de tudtam, hogy ma este ismét meg fogom tenni, viszont akkor már jobban fogok figyelni.

Végülis nem volt oka, hogy ne csináljam, de így, az elején még azt éreztem, hogy ez nem normális, pedig teljesen az.

Örültem neki, hogy anya lényegében azt mondta, nem baj, ha megtörténik.

Eszembe jutott, hogy tegnap nem beszéltünk valamiről Daniellel, így ráírtam, és megkérdeztem tőle, hogy az uszodában hogyan materializált az elméjébe.

A válasz annyi volt, hogy ez csak azon múlik, mennyire hiszed, hogy képes vagy rá. Kicsit zavart a dolog, és a sejtésemet csak beigazolni látszott a következő üzenet, amiben megkért, hogy egyelőre ejtsük ezt a témát.

Nem hiszem, hogy azért tett így, mert tegnap én is hasonlóképp cselekedtem az osztályban, hanem neki is meglehetnek a maga kis titkai, amiket később szerintem el fog mondani.

Miután átolvastam a naplómban nemrég lejegyzetteket, csak néztem a kijelzőt, hogy mit írhatnak még.

Egy órával később azt kívántam, bár ne léptem volna be a sulis kapuján. Ugyanis az udvaron, egy padon az a valaki ült, akit a legkevésbé szerettem volna látni.

Ha nem került volna szóba tegnap este anya, és köztem Asier, akkor lehet, hogy nem húztam volna fel magam.

De most mégis itt volt, a düh pedig olyan hirtelen környékezett meg, hogy nem tudtam, de nem is akartam neki ellenállni.

- Lil? - hallottam meg a hátam mögött Amanda hangját.

Ahogy megfordultam, a szemem sarkából még feltűnt, hogy Asier ölében van valaki.

Ja, hát ki más lenne, mint a barátnője, Zeynep.

- Jó, hogy szóltál - mondtam. - Hálás vagyok ezért.

Ezt őszintén így is gondoltam, Alan esetéből kiindulva. Nem akartam utolérni őt abban, hogy problémázok.

- Bántottad volna, mert mással van együtt? - pillantott kérdően Amanda a fiúra, aki már minket nézett, és, mintha mondott volna valamit a még mindig az ölében ülő alaknak.

A tekintetem összetalálkozott Asierével. A szénfekete szemek meglepettséget tükröztek - lehet, megértette, hogy mi volt a szándékom.

- Nem tudom, Am - vettem két ujjam közé egy hajtincsemet, majd hagytam, hogy visszahulljon.

- Lépj túl rajta - javasolta, és elindult a bejárat felé.

Mellé sétáltam, hogy láthassa az arcom.

- Tudom, hogy nem könnyű - szabadkozott, és átkarolta a vállam.

Nem sokat beszéltem a lánnyal, de hallottam róla, hogy nagyon együttérző tud lenni.

- Nem lennél túl jó póker játékos - próbált talán felvidítani, nem sok sikerrel.

- Igen, az arcom mindent elárul - emlékeztem vissza kelletlenül arra a bizonyos reggelre a múlt héten, mikor Alan érdeklődött, hogy mi zavar.

A gyerektömögnek, amivel együtt haladtunk a folyosókon, pozitív hatást kellett volna elérnie, hogy legalább egy kis időre, de eltereljem a gondolataimat erről.

Bármivel szívesebben vagyok most, mint azzal a kettővel, gondoltam Asierékre.

- Miért fáj ennyire? - kérdeztem Amandát.

- Hát - válaszolta, és utat tört nekünk a lépcsőkhöz -, mert igazán szeretted őt. Azért jó, ha elfelejted, hiába, hogy nehéz, és keresel valaki mást, mivel a viszonzatlan szerelem érzése megöli az embert.

Erről eszembe jutott Daniel, és a hosszú ideig az irántam érzett szerelme, ám ezt a gondolatot egy-kettőre elsöpörte a tegnapi vele való találkozás.

- Tudja, hogy meg akartam támadni. - A hangomban annyi bűntudat volt, hogyha mástól hallom, egy percig sem kérdőjelezem meg, hogy valódiak-e az érzései.

- Következő szünetben beszélek vele - tettem hozzá, és a barátnőim keresésére indultam.

A hátamon éreztem Amanda biztató tekintetét. Bármibe lefogadtam volna, remélte, hogy az előbbi eset nem ismétlődik meg.

- Miről beszéltél vele? - mutatott a gyorsan távolodó lány után Emmi azután, hogy odaértem két legjobb barátnőmhöz, és köszöntem nekik.

- Majdnem bántottam Asiert, mert együtt van Neppel - meséltem, de nem tudtam a lányokra nézni.

- Lépj túl rajta - mondta pontosan az előbb hallottakat Mia a táskájával babrálva.

- Ő is ezt mondta - sóhajtottam.

Egyikük sem tudta - talán egyelőre ez jó is volt így, hogy, még ha nem is olyan módon, hogy én teljesen nyugodt lettem volna, de túlléptem ezen az egészen.

Nem mondanám, szállt vitába a fejemben egy hang.

- Egyszer biztosan sikerülni fog - törődtem bele.

- A legtöbb, amit tehetsz, az az, hogy eltereled a gondolataid róla, és mással foglalkozol, ami jó neked - mondta Emmi.

- Az idő a kulcsa ennek - fűzte tovább a szót Mia.

- A nagy szerelemkirálynő - nevette el magát Emmi.

Én is mosolyogtam - hát sikerült elérnie a célját, de azon nem változtatok, hogy beszélek Asierrel.

- Most mi van? - értetlenkedett Mia. - Nem tehetek róla, hogy jönnek utánam a fiúk, és már tapasztalt vagyok.

- Tapasztalt? - csillant fel a szeme a másik lánynak. - Na, mesélj csak - hajolt hozzá közelebb.

Tudtam, ez csak színjáték - ha ilyen titkokat szeretnénk megosztani egymás között, akkor azt nem it, mindenki előtt tennénk.

Körülöttünk néhány fiú félreérthetetlenül gondolva bizonyos szituációkra hú-zott, meg há-zott, ám az ajtón belépő osztályfőnökünk egy-kettőre lecsillapította a kedélyeket.

Amy szemszöge

Elvittem Steve-t az iskolába, ám, mikor Aaronnal használt szobánkba mentem, a férjemet az ágyon ülve találtam, az arcán olyan mosollyal, mintha valami nagy dolog történt volna. Furcsáltam, hogy nincs még a munkahelyén.

- Nem kell ma bemennem - találta ki a gondolataimat, ami gyakran megesett köztünk, és megmutatta a telefonján az üzenetet, amiben a főnöke leírta, hogy kapnak három nap szabadságot, tehát először csak jövőhét hétfőn kell dolgoznia.

- Nem maradnál velem? - bújt hozzám, és cirógatni kezdte a fejem.

- Nem lehet - pusziltam meg az arcát.

- De kéérek - nézett rám azzal a tekintettel, amivel egyszerűen le tudott venni a lábamról, és hajlandó voltam bármit megtenni, amit kér.

- Mondtad még pár napja, hogy, mert sokat voltál benn, akár annyi szabadságot is kivehetsz, hogyha egy hónapig nem mennél, akkor se lenne semmi baj - folytatta.

Rájöttem, hogy igaza van. Elővettem a telefonom, és felhívtam Emmát. Nem telt bele pár perc, a három nap szabadságom már el is volt intézve.

- Nemrég jött vissza Melissa Olaszországból, most dolgozzon ő is - vigyorodtam el önelégülten, és azzal a nyugodt tudattal, hogy az idő már nem sürget, átöleltem Aaron derekát.

Lefeküdtem mellé, és hagytam, hogy a fejét a mellkasomra helyezze.

Nem vártunk senkit, úgyhogy akár megengedhetem magamnak, gondoltam, és levettem a pólómat.

- Csak nem szeretnél valamit? - mosolygott huncutan Aaron.

- Nagyon régen nem voltunk már egymáséi - suttoztam, és elkezdtem leszedni róla a nadrágját.

- Azt szeretnéd? - kérdezte. Felült, hogy gyorsabban megszabadíthassam a ruháitól.

- Igen - bólintottam. - Szeretnék még egy kisbabát.

Fél perc múlva mindketten meztelenül feküdtünk egymás karjaiban. A testem egyszerűen kívánta Aaron közelségét.

Tizenhárom éve nem feküdt le velem, és ennek most volt itt az ideje.

Hiába volt módunk arra, hogy védekezzünk az együttlétek alkalmával, mi nem tettük, mivel tartottunk tőle, hogy nemvárt gyerek jönne be.

Egy hete ért véget a havi vérzésem, úgyhogy attól nem kellett tartanom.

- Nekem sincs ellenemre - vette a kezébe Aaron a mellemet.

Többször is elégítettük már ki egymást, bár az utóbbi egy hónapban ez sem fordult elő. Eszembe jutott Lilian, és az éjszaka történt balesete.

Ahogy a szájába vette, a jóleső melegség, amit ilyenkor érezni szoktam, job volt, mint bármikor.

Ezt Aaron is észrevehette, mivel a másik kezével gyengéden benyúlt a lábam közé, és simogatni kezdte a csiklómat.

Arra, hogy benedvesedjek, nem kellett sokat várni.

- Biztosan szeretnéd? - kérdezte, a kezével egy pillanatra se hagyva abba azt, amit az előbb csinált.

- Igen - feleltem egyre szaporábban kapkodva a levegőt.

Aaron fölém került. Éreztem, mikor belém hatol.

- Azonnal szólj, ha valamit rosszul csinálnék - kérte pontosan úgy, mint, mikor legelsőnek csináltuk.

Az ajkaim megtalálták az övét, ezzel ideiglenesen elérve, hogy csendben legyen.

Ahogy a régi érzések ismét felszínre kerültek bennem, úgy lettem magabiztosabb. Egyre gyorsabban, és gyorsabban mozgunk, míg nem tudtuk, hogy mindjárt elérkezik a beteljesedés pillanata.

Lilian szemszöge

Amióta csak az eszemet tudom, soha nem figyeltem még magamra ennyire, mint most.

- Asier - szólítottam meg a fiút az ajtóban, mikor kifelé sétáltunk az osztályteremből.

Gyanítottam, hogy a barátnőjéhez igyekszik, nekem pedig még az előtt kell beszélnem vele, hogy ez megtörténne.

- Lil - fordult hátra, és az egyik nagy ablakhoz indult épp úgy, hogy közben szemmel tudjon tartani.

- Nem akartalak bántani - kértem tőle elnézést. Multkor Felix, most Asier. Lassan ez már olyan könnyen fog menni, mint kiskutyának az ugatás.

- Rájöttem, hogy zavar téged a Zeyneppel való kapcsolatomban - állapította meg olyan egyszerűen, mintha nem lett volna tudomása az előző szünetben történetekről.

- Talán együtt is lettem volna veled, ha elmondod, hogy érzel irántam valamit. De sajnálom, erről már lekéstél - zárta le a velem való beszélgetést.

- Ez nem csak rajtam múlik. Érezned kellett volna anélkül, hogy jeleztem volna - suttoztam a távolodó alakja után.

Egy fiú is lehet kegyetlen, rémlett fel előttem egy tavalyi eset, mikor Emmi dobta valamelyik fiú évfolyamtársunkat, mire ő bement sírni a mosdóba. Akkor nagyon jól tettem, hogy nem nevettem ki.

Láttam, hogy Asier barátnője úgy szalad felé, mintha valaki erőszakkal vinné oda hozzá.

Nem, ezt rosszul látom. Összetévesztem valamivel. Ez a szerelem. És a szíve az, ami vezeti.

Ahogy a fiú, aki az első szerelmem volt, hátra se nézve Zeynep felé sétált, úgy lett egyre halványabb remény az életemben, hogy együtt lehetünk.

Akire most szükségem lenne, az Daniel. Legszívesebben megöleltem volna ebben a pillanatban.

Steve szemszöge

Stella szülei megengedték, hogy elmenjek hozzájuk, ők fognak értem jönni, mikor haza viszik Stellát.

Egy hétvégét leszek náluk, tehát pénteken megyek, és hétfőn vele együtt jövök vissza a suliba.

- Szerintem este beszélj erről anyukáddal - tette még hozzá azután, hogy elújságolta nekem az örömhírt.

Mivel én is szerettem volna, ha el tudok menni hozzájuk, így este elmondtam anyának.

- Azután jöttünk rá, hogy többet érzünk egymás iránt, mint barátság, hogy megtörtént az, amivel kapcsolatban apa figyelmeztetett, hogy ne legyek erőszakos.

- Ezt jó lenne, ha most is szem előtt tartanád - mondta némi ingerültséggel a hangjában.

- Nem tetszik, hogy elmegyek Stelláékhoz? - érdeklődtem.

- De, örülök, hogy végülis, még ha nem is az igazit, de megtaláltad - sóhajtott gondterhelten. - Csak tudod, mostanában olyan érdekes dolgok történnek.

- Hogy érted ezt? - kérdeztem.

Nem bonyolódtam bele az igazi, vagy nem igazi szerelem témájába, mivel ismertem már anyát annyira, hogy tudjam, lehetetlenség lenne közös nevezőre jutni ezzel kapcsolatban.

- Nem tetszik nekem Lilian kapcsolata, Steve. Tegnap jöttek csak össze, de a testvéred máris azt szeretné, ha Daniel ezen a hétvégén itt aludna.

- Hát - töprengtem hangosan. - Lehet, hogy nem kellett volna megengedned, hogy együtt legyenek.

- Ne butáskodj - nevette el magát.

- Ha valamit megtiltanak, te annál jobban fogod csinálni, ez egyszerűen így van. Ha nem engedtem volna meg, hogy összegyere Stellával, biztos, hogy találtatok volna rá módot.

Mi van, ha Daniel is ugyanebben a helyzetben van Jessicával kapcsolatban, és ezért van együtt Liliannel?, merült fel bennem a kérdés.

Ha így is lenne, akkor ezt lelkileg vajon hogy lehet kibírni? De mi rá a garancia, hogy ez így van, és nem csak én találtam ki?

- Ebben igazad van - értettem egyet vele.

Most elmondhatnám neki mindazt, ami Lilian, és köztem történt.

Kinyitottam a számat, hogy aztán becsukjam.

Nem. Ez valamiért nem ment. Képtelen voltam megtenni.

- Mikor hazajött, mondta, hogy mit szeretne - válaszolta meg a ki nem mondott kérdésemet.

- De, hogy itt aludjon, és, hogy együtt legyenek, nem csak rajtam múlt. Apukád beleegyezése is kellett hozzá.

- Értem - bólintottam.

- Miért utáljátok egymást Daniellel, ha a múlt héten még segített neked a képekkel kapcsolatban? - kíváncsiskodott.

Pár perce fejeztük be a vacsorát, anya és én ketten a konyhában beszélgettünk, a testvéreim pedig valószínűnek tartom, hogy fürödni mentek, apa pedig, ahogy az elmúlt napokban azt olyan sokat tette, szokás szerint telefonált.

- Stella miatt. És nem azért, mivel el akarta venni tőlem - folytattam gyorsan anya meglepett tekintetét látva.

Nem értettem, hogy miért nem az igazat mondtam, mivel a valódi oka Jessica volt, de talán részben a barátnőm is, lévén az ő jelenlegi barátnőjével való kapcsolatába nem szólhattam bele - ja, de azt se tudom, hogy ki iránt mit érez az az idióta.

A tervem megvalósítása miatt - ami, ezt tudtam, hogy nem úgy fog végződni, mint, ahogy a multkor Alan ügye - utólag visszagondolva okos dolog volt, hogy csak a féligazságot mondtam el.

Ha sikerrel járok, akkor remélhetőleg a kérdéseimre is választ kapok.

- Abban biztos vagyok, hogy nem szerelmes Stellába - mondtam azért is, hogy egyrészt megnyugtassam magam, másrészt pedig, hogy emlékeztessem magam az üzenetére, amiben leírta ezt.

Ha valóban szeretné, akkor nem jönne össze a húgomal, mert egyszerűen nincs ember, aki ép ésszel elviselje ezt.

Lilian szemszöge

Én voltam az, aki javasolta Danielnek, hogy töltsön nálunk egy hétvégét - egyből igent mondott. Anya bele is egyezett, persze azt tudtam, hogy apa is hozzájárult ehhez. Volt egy olyan érzésem, ha ez az egész csak anyán múlt volna, akkor biztos, hogy egy határozott nem lett volna a válasza a kérdésekre.

Furcsának találtam, hogy Steve meglátogatja Stelláékat. Őszintén reméltem, hogy nem csinál semmi hülyeséget, mármint a tesóm. Mondom ezt pont én, aki egy hete jött össze azzal, aki iránt nemrég még igen negatív érzéseket táplált, és máris meghívom magunkhoz. Örültem, hogy megengedték a szüleim, ehhez kétség sem fért.

A péntek, mikorra vártuk Danielt, hamar el is érkezett, már alig bírtam magammal.

Pár nappal előtte térképen megmutattam neki, hogy hol lakunk, ezért tudta, hogy hová kell jönnie az iskolájuktól.

Megbeszéltem anyával, hogy hadd aludjon velem Dan egy szobában, amire akkor bólintott rá, ha nem leszünk felelőtlenek. Biztos volt benne, hogy nem csak aludni fogunk.

Daniel kényelmesen lepakolta a táskáját, és elhelyezkedett az ágyán, én pedig a konyhában ettem, olyan nyugodtan, mintha nem is lenne itt az, akit szeretek.

Steve már a barátnőjénél volt, Alan egy haverjával lógott és apa valamelyik ismerősüknél múlatta az időt, így tehát hárman maradtunk a házban.

Láttam, hogy anya besétál Daniellel három napig közösen használt szobánkba, és becsukja az ajtót.

Arra a kérdésemre, hogy abban a tíz percben, amit nem hallottam, és láttam, mi történt kettőjük között, nemsokára választ is kaptam.

- Hogy úgy mondjam - vontam meg a vállát hanyagul Daniel, miután megebédeltem, és most mellette feküdtem, mintha teljesen hidegen hagyta volna a dolog -, anyukád figyelmeztetett, hogy óvatosan csináljak valamit, ha tettekre szánám el magam, csak semmi meggondolatlanság.

Ha apa, mikor hazajön, remélem, még egyszer nem ismétli el neki ugyanezt, én a helyében valószínűleg nem csináltam volna jó dolgokat. Aztán rájöttem, ha akarná, ezt több szempontból sem tehetné meg.

- Tudom, hogy minden jól fog alakulni - suttogtam, és megsimogattam az arcát, ahogyan ő tette ugyanezt az első találkozásunk alkalmával.

Csütörtökön kaptam meg a törülközőt, amit anya megígért, és furamód addig nem tettem újabb kalandos utakat magamon, de ebben a három napban biztos, hogy fontos szerepet fog játszani, mikor Daniellel leszek.

Kimentünk sétálni a városba, útbaejtettünk egy Mc. Donaldsot, vagyis, hogy úgy mondjam, és, mint utólag rájöttem, meghívott egy randira, ami nagyon jól sikerült.

Nem beszéltünk róla, de az este miatt már mindketten izgultunk egy kicsit, ami nem is olyan későn, de elérkezett.

Apukám az én nagy megkönnyebbülésemre, nem kezdett el kiselőadást tartani Edwardnak, egyáltalán nem úgy állt ehhez az egészhez, mint anya.

Nappal nem szerettem volna úgy kettesben lenni Dannel, ahogyan este - hiába, hogy a házban mindenki tudott a kapcsolatunkról, de jobb félni, mint megijedni alapon elmondtam neki ezt a gondolatomat, amivel teljesen egyetértett.

Most, nyolc órakor tudtuk, hogy senki nem fog zavarni minket, így nyugodtan egymáséi lehettünk.

- Már dél után is akartam, hogy közelebb kerüljünk egymáshoz - suttogta, miután megfürödtünk - most még nem együtt, és az ágyamban feküdtünk.

Elvigyorodtam, mivel ezt nagyon jól tudtam, tekintve, hogy én is ugyanebben a helyzetben voltam.

Felemeltem a takarót, és a kezem egyből meg is találta Daniel nemiszervét.

- Lil - kapott levegő után.

- Nem érzem, hogy elhamarkodnám - kacsintottam, és hagytam, hogy magához öleljen.

Tanultuk, illetve most annyira rossznak gondoltam, hogy Stevevel volt, akivel megtapasztaltam, hogyha a fiúk izgalomba jönnek, akkor ennek milyen nyilvánvaló jelei lehetnek. Dan egyszerűen kívánta, hogy csináljam, amit elkezdtem.

Imádtam, ahogyan csókolt. Valamivel bátrabb volt már, mint az osztályban.

Éreztem, hogy benedvesedik a csiklóm.

Megfogtam Daniel jobb kezét - a ballal átölelte a derekam, így teljesen magához húzott, és a melleimre tettem.

Hagytam, hogy simogatni kezdje - annyira óvatosan csinálta, hogy a hiba gondolata egyáltalán még csak nem is körvonalazódott a fejemben, mindeközben a csókolózást tovább folytattuk.

- Szeretlek - váltak szét az ajkaink csak annyi időre, hogy ezt a tudomására hozhassam.

Daniel ahelyett, hogy szavakkal fejezte volna ki a kölcsönös érzelmet, annyira szenvedélyesen csókolt meg, amit korábban épp a gyengédsége miatt nem feltételeztem volna.

Amiatt, hogy simogatta a melleim, odalent már annyira benedvesedtem, hogy attól féltem, átázik a pizsamám.

A közelemben volt a törülköző - a fölöttem lévő polcra egyszerűen csak le kellett, hogy vegyem, mire Dan elvette, hogy kiterítse, pont úgy, hogy alattam legyen.

- Jó ötlet - bújt vissza hozzám. Tetszett, hogy nem önmagától akart dolgokat, hanem várt, hogy én mikor jelzem neki, ha szeretnék valamit. Bármibe lefogadtam volna, hogy ez anya közbenjárása nélkül sem lett volna másképp.

Az arca a szobám ablakán bevilágító telihold fényében nyugodtsággal keveredett kíváncsiságot tükrözött, amint a kezét a két lábam közé tettem.

Hanyatt fordultam, hogy kényelmesebben hozzám férhessen, ám a kezét még mindig nem engedtem el.

Megfogtam a mutatóujját, és a csiklómhoz érintettem. Mutattam, hogy hogyan csinálja, ami a legjobb nekem, és ő nem is tett másképp.

Mivel ott volt a törülköző, így teljesen levettem a pizsimet, mire Daniel is követte a példámat.

Visszagondolva, mikor kielégítettem magam, nem hittem volna, hogy az agyam által vizionált képek ilyen hamar valósággá válhatnak.

Edward - a másikkal továbbra is az egyre jobban benedvesedő csiklóm izgatta, a szája sarkában egy halvány mosollyal, megfogta a kezem, és most ő volt az, aki engedélyt adott, hogy betekintést nyerjek a lába közt lévő ugyancsak nedves területre.

Ez pont jó volt így, hogy egymásnak csináltuk, mivel egyikünk sem volt abban a helyzetben, hogy a másik nem tesz érte semmit.

- Oooh - hallottam és láttam is, hogy egyre gyorsabban kapkodja a levegőt. - mindjárt...

- Tudom - válaszoltam ugyancsak gyors levegővételek közt, miközben a csípőnk, ami légvételeinkkel együtt mozgott, egymáshoz ért.

Fogalmam sem volt, hogy milyen lesz egyrészt látni, másrészt érezni, mikor egy fiú elélvez - és ennek örültem, hogy nem Stevevel tapasztaltam meg.

A pillanat annyira váratlanul következett be, hogy, még ha akartam, se tudtam volna felkészülni bármire, akárcsak Daniel.

- Nézz rám - kérte. - Látni szeretném az arcod.

Nem kellett kétszer mondani. Belenéztem azokba a kék szemekbe. Tényleg olyan volt, mint egy tó, amiben el lehet merülni.

Érdekesnek találtam, hogy most nem történt meg az a baleset, mikor felfedeztem, hogy mennyire jó dolgokat okozhatok magamnak, ha egyedül vagyok.

Magamhoz képest nem gondoltam volna, hogy a fiúk teste, mikor kielégítik magukat, vagy valaki őket, mint most én Danielt, annyira sok folyadékot termel, mint, amennyi most végig folyt a kezemen. Nálam ez nem volt így.

Tudtam, hogy aközött, hogy benedvesednek, akárcsak a lányok, vagy elélveznek, van különbség, ami már, hogy megtapasztaltam, teljesen érthetőnek tűnt, az utóbbi az jóval több.

Pár perccel később megtöröltük a testünket a törülközővel, és úgy, ahogy voltunk, meztelenül egymáshoz bújtunk.

- Nem félsz egy picit? - kérdezte, miközben simogatta a fejem.

- Mitől? - vontam fel a szemöldököm.

- Meztelenül vagyunk - mutatott először magára, aztán rám.

- ja, hogy a szexre gondolsz - nevettem el magam. - Ahogy láttam, te magadtól nem tennéd meg, ami megnyugtat - adtam egy puszit a szájára.

- Tudom, hogy még nem szeretnéd - mondta. - De nem baj, mivel én se. Most nedvesedtél be először?

Elfordítottam a tekintetem. Egyből nem tudtam a szemébe nézni.

- Haragudnék rád, ha úgy kérdeznéd meg, hogy nem vagyok a barátnőd - komolyodott el az arcom. - De, ha nem lennénk együtt, akkor nem is láttál volna így. Mondjuk az már egy másik dolog, hogy, mikor az öledbe vettél az osztályban, akkor is megtörtént. Azon az estén próbáltam ki, hogy milyen az önkielégítés, és mentem el először.

- Ó! Már értem. - lepődött meg, nyilván a mondatom első részén.

- Nem kellene megkérdeznem, hogy honnan tudsz ennyi mindent, igaz?

- Órán tanultunk pár dolgot - adtam meg mosolyogva az egyszerű választ.

Úgy voltam vele, hogy, amit most készülök mondani neki, azzal még várok egy kicsit, vagy inkább meg se osztom vele, de ennek nem láttam semmi értelmét.

- A törülközőt pedig másnap reggel ígérte meg anya, mikor észrevette, hogy bepisiltem önkielégítés közben.

A fiú arcán nem tűnt úgy, mintha újdonság lenne az információ, hogy ilyen is van.

- Erről olvastam. Azt írták, hogy ez a lányoknál az akaratuktól függetlenül történik. De akkor most miért nem volt?- tette fel a számomra is érdekes kérdést.

Megvontam a vállam. - Nem tudom, de egy kicsit örülök neki. A fiúknál miért nem fordulhat elő ilyen? - lettem kíváncsi, mivel erről nem volt semmi fogalmam.

- Nálunk egyszerre nem történhet meg két dolog. Vagy ez, vagy az.

- Vagyis, ha meg is történne, akkor csak az után lehetne, hogy eléleztetek? - kérdeztem.

- Így igaz.

Pár percig csend állt be köztünk, mivel a másik ajkai, és nyelveink vad tánca sokkal jobban érdekelt minket annál, hogy beszéljünk.

- Milyen érzés volt, mikor? - érdeklődött Daniel. Nem kellett befejeznie a kérdést, mivel tudtam, hogy mire gondol.

- Öhm - jöttem zavarba, pedig semmi okom nem volt meg rá. - Hát... sok volt, és meleg.

- Nem gondoltad azt, hogy milyen undorító? - kérdezősködött tovább.

- Neked ez ennyire fontos? - döböntem meg. - Dehogy, hiszen ez természetes. Bár azt nem tudom letagadni, hogyha arra gondolok, mikor magömlésetek van, akkor olyan lesz a pizsamátok, az undorítónak tűnik.

- Nektek a menstruáció, nekünk meg ez - lett egy árnyalatnyit szomorúbb az arca. - De úgy, ahogy ti, így mi is együtt tudunk élni ezzel - ha nem is akarnánk, akkor is muszáj.

- Igazad van. És neked milyen volt, mikor én eléleztem? - kíváncsiskodtam.

- Hát... őő... Nedves, és... Nagyon jó - futtatta végig a kezét a melleimen, mire felsóhajtottam.

Láttam rajta, hogy a nemrég átélt emlékek teljesen magával ragadják.

- Nem jártál még ott, igaz? - ültem fel, hogy jobban lássam az arcát. Annyira jól nézett ki, ahogyan mellettem feküdt. Arra, hogy miért voltam szerelmes belé, egyszerűen nem voltak szavak. Persze, furcsa volt együtt élni ezzel a tudattal, hogy két hete még csak egyoldalú kapcsolat volt ez a fiú részéről, most pedig már kölcsönösek az érzések.

- Nem. De Nincs is barátnőm, akivel megtehettem volna azt, amit az előbb veled.

- Reméltem is - próbáltam dühösnek tűnni.

Felemelte a fejét, és rápillantott. - Soha nem foglak elhagyni, és a világért sem hazudnék neked.

Amy szemszöge

Ha most benyitottam volna Lilianhez, valószínűleg bepillantást nyerhettem volna abba, mikor közelebbről is megismeri Edwardot, vagy épp fordítva.

Világosan a fiú tudtára adtam, hogy ne csináljon hülyeséget, és vegye figyelembe, amit a lányom mond neki.

Arra, hogy Steve mit csinál Stelláéknál, nagyon kíváncsi leszek. Mikor hazajön, meg fogom kérdezni.

Mielőtt elaludtam volna Aaron mellett, a gondolatot kövesse elhatározás szerint, benéztem a lányom szobájába.

Meglepődtem, mivel nem az a látvány - például épp kielégítik egymást - tárult elém, amire gondoltam. Nem éreztem bűntudatot, hogy esetleg megláthatom meztelenül Danielt, mivel az, hogy megnézzem, mit csinálnak, számomra is furcsa volt, de felülírta a fiú intimitására vonatkozó szabályt.

Elmondtam neki, hogy a korához képest cselekedjen, és lehetőleg ne a vágyai vezéreljék - azt tudtam, hogy ki fogják elégíteni egymást, azt viszont már nem szerettem volna, ha Daniel nemiszerve közelebb kerül Lilianéhez.

Nem álltam messze az igazságtól, de, amit először képtelen voltam elhinni, az a lányom ugyancsak pizsamától hiányos alakja volt.

A takaró alatt egymáshoz bújtak, és aludtak. Máskülönben nem lett volna ezzel semmi baj, ha történetesen nem meztelenül vannak.

Legszívesebben felébresztettem volna őket, de nem tettem.

Ezt holnap mindenképp szóba fogom hozni, mivel nem igazán tetszik.

Tizennyolcadik fejezet

Telihold

Steve szemszöge

Stellával felfedeztük egymás testét, és kipróbáltuk a 69-es pózt, ami az én ötletem volt.

Most kint volt a mosdóban, talán azért, hogy egy kicsit rendbe szedje magát.

Sajnos, mivel elmondta, nem volt jó neki, mikor beleélveztem a szájába, nem úgy nekem. Álmomban nem gondoltam volna, hogy ennyire jó lehet szájjal kielégíteni egy lányt.

Tehát el kellett fogadnom azt a tényt, hogy ő orálisan már nem fog örömhöz juttatni engem, így a vágyam az irányába, hogy ennek ellenére én megtegyem neki, igen-igen lecsökkent.

Lehet, holnap írok Lilnek Messengeren, hogy este mi volt köztük Daniellel, pattant ki a fejből egy gondolat. Nem hiszem, hogy válaszolni fog erre, de egy próbát megér kíváncsiság alapon.

- Haragszol rám - szólt közvetlenül mellettem Stella. Ez inkább volt tényszerű megállapítás, semmint kérdés. Észre se vettem, hogy visszajött.

Bemászott az ágyába, ahol én is aludtam.

- Nem esik jól, hogy nem fogsz azon a módon kielégíteni, de ez van, el kell fogadnom.

- Nézd el nekem, kérlek. Nem tehetek róla, hogy nekem nem jó.

Az arca szomorúságról árulkodott.

- Vége lesz a kapcsolatunknak? - kérdezte.

Megráztam a fejem. - Ez a gondolat meg se fordult a fejemben - mondtam, és, hogy megerősítsem a szavaimat, megcsókoltam.

Először csak a száját, aztán egyre lejjebb haladtam a testén. Egy halk sóhaj hagyta el az ajkát, mikor a nyakához értem. Felhúztam a pizsijét, és nyalni kezdtem a melleit. Egy elhatározástól vezérelve teljesen a számba vettem, úgy folytattam az előbb elkezdett tevékenységet.

- O... Óvatosan - suttogta akadozó lélegzetvétellel.

Amit az előbb csináltunk, nekem nem volt elég, ezt Stella is érezhette, ezért sem lehetett ellenére a mostani helyzet.

Még lejjebb mentem - nem teljesen, de lehúztam a pizsijét, és a számba vettem a csiklóját. Mikor pár perc múlva elélezett, nem tudtam titkolni a meglepődésem.

- Azt hittem, hogy csak...

- Én is - vágott közbe, és benyúlt a lábam közé.

Ahogy Stella a kezét mozgatta, én is pont úgy tettem ugyanezt, míg nem éreztem, hogy az ismerős, eufórikus érzés végig száguld a testemen. Váratlanul a puha ajkak, akárcsak az előbb, a birtokukba vették még mindig a vágytól felélénkült hímvesszőmet.

Abban a pillanatban nem gondoltam arra, hogyha nem esik jól neki, akkor miért csinálja, csak élveztem a pillanatot.

Óvatosan megfogtam Stella fejét, és fel-le mozgattam, jelezve ezzel, hogy mit csináljon. Akkor, és ott még egy párszor átéltem ezt a pillanatot, ami minden egyes alkalommal csak jobb lett.

- Ez volt az utolsó - szólt, miután mondtam neki, hogy már abbahagyhatja, amit csinál.

- Oké - mondtam. - Hogy bírtad ki, hogy annyit...?

- Nagyon egyszerű - fordult meg, úgy, hogy háttal legyen nekem, mire én átöleltem, és a hasára tettem a kezem -, az motivált, hogy utoljára csinálom ezt.

Nem volt kellemes hallani, de nem tudtam mit csinálni. Ha szeretem, akkor elfogadom a döntését.

Lilian szemszöge

Éjszaka van, én a szobám ablakpárkányán ülök egy topban, és bugyiban, a kissé hűvös, őszi levegő pedig simogatja a hajam. Nem tartok tőle, hogy bárki megláthat, mivel nem az utcára néz az ablakom. Daniel, életem szerelme mellettem, az ágyamban csendesen alszik.

A tekintetem a távolba réved, a telihold - ami néhány órával előbb fényességbe vonta létem értelmének arcát - és a csillagok látványával nem győz betelni a szemem.

Megnyitottam a naplót a telefonomon, és, ahogyan legutóbb, tegnap reggel, mielőtt megérkezett volna Dan, elkezdtem lejegyezni a gondolatokat, amik a fejemben voltak.

Hát megtörtént. Nem feküdtem le vele, de annyira közel kerültem hozzá, mint egy fiúhoz se azelőtt a világon, amióta csak létezem.

Hogy gyengéd volt-e, az nem kérdés. Rámenős volt, ez annyira igaz, amennyire itt van, de semmiképp nem bánt velem úgy, ahogy évekkel ezelőtt, a jegyzeteiben nyoma volt ennek.

Végig futtattam a takaró által szabadon hagyott felsőtestén a pillantásom. Számomra minden megvolt benne, amit csak szerettem volna. Széles váll, sportos testalkat.

Teljesen elfogadtam, hogy kevesebbet lát, mint én, mivel az, hogy önzetlenül, valójában szeretem, sokkal jobb, és többet jelent felszínes dolgoknál.

Nem udvarolt nekem hosszú időn keresztül - néhány perc volt csak az, ami másoknak évekig tart. Nem igazán bántam ezt, lévén nem nagyon vagyok híve a "virágot adunk" hódításoknak, és még sorolhatnám a számomra távol álló romantikus szokások módját.

Annak, hogy csaknem egy pillanat alatt jöttünk össze, ugyanannyira megvolt az előnye, mint a hátránya.

Még nem ismertük meg egymást lelkileg, és ez a szüleimnek nem tetszik, ezt anélkül tudom, hogy az egyszerűség ilyesfajta szintjén megosztanák velem.

Hála az időnek, csak három hónap, és betöltöm a tizennégyet, onnantól kezdve jogilag már korlátozottan cselekvőképes vagyok, tehát apáék nem jelenthetik fel Danielt - nem, mintha okot adott volna erre.

Az íróasztalomon észrevettem a notebookját, és a következő pillanatban már azon kaptam magam, hogy ugyancsak az ablakpárkányon, de nézegetem a megnyitott virtuális ablakokat, azonban egy napló nevű fájlnál megakadt a tekintetem. Ezt nem gondoltam volna.

Ahogy elnéztem, csaknem annyira hosszú volt, mint egy regény, amiben a saját nevemet nemegyszer láttam feltűnni.

Kinagyítottam, és hagytam, hogy magával ragadjanak az emlékei. Talán most többet is megtudhatok Daniel Edward Blakeről, persze nem lesznek elfelejtve a személyes beszélgetések sem.

2018. 10. 08.

Hétfő van, és éjszaka. Mivel ettől a dátumtól kezdve biztosra veszem, hogy számomra jelentős dolgok veszik kezdetét, ezért úgy gondoltam, hogy naplót fogok vezetni, hogy évek múltán majd megtaláljam az írásos lenyomatát ennek az időnek.

Odaadtam Liliannek a jegyzeteket, amiket három éve írtam róla. Remélem, hogy minél hamarabb el fogja olvasni. Vagy lehet, hogy nem kellett volna a tudomására hoznom, hogy lenyomatot hagytam róla az időben.

Egy befejezett történetet folytatok ezzel, de ha ez a szándéka az időnek, hát legyen, nekem nincs ellene kifogásom.

Magamnak is nehéz volt beismernem - hát még leírnom - hogy hazudtam azzal kapcsolatban, amit mondtam, ha eszembe jut az utolsó üzenet, amit nemrég írtam Lilnek. "Nincs jelentőségük."

Ez nem igaz. Merthogy a félig a saját magam számára vonatkozó tényező, vagyis, mivel szándékosan tettem érte, félig pedig az idő miatt épp ezért megintcsak szerepet játszik az a három dokumentum. az életemben.

Nagyon álmos volt, így a leghamarabb csak holnap olvashatja el a jegyzeteket.

2018. 10. 09.

Én, hülye, az elmémbe materializáltam Liliant, miközben úszásórája volt azért, hogy beszélhessek vele.

Mivel a naplót rajtad kívül illetéktelen tudom, hogy nem fogja olvasni, tehát ne aggódj, ha leírom, hogy azt hiszem, sejtí a valódi kiléteimet.

Felmerült bennem, hogy kitörlöm a fejből, ami történt, de nem tudnám mivel helyettesíteni az emléket úgy, hogy aztán a személyiségében ne legyen nagyobb baj, mint amit sikerült okoznom.

Ha megkérdezi - mert tudom, hogy egyszer meg fogja tenni, egyelőre, ameddig ki nem talállok valamit, más lehetőség nem lévén megpróbálom elodázni ezt a témát.

Megbeszéltem egy találkozót Lillel, ha összejön, talán elmondja a véleményét azokról, amiket küldtem neki.

2018. 10. 10.

A jegyzeteim alapján, amiket Lilről írtam, és, amit feltételeztem róla, hogy gondtalan az élete, és nincs semmi problémája, olyannyira valószínűtlennek tűnt, hogy, mikor Steve bizonyítékokkal támasztotta alá az állításom ellenkezőjét, először képtelen voltam elhinni álmomvilágom könnyörtelen megsemmisülését.

Ma, húsz perces szünetben Steve segítséget kért tőlem néhány képpel kapcsolatban, hogy nézzek meg, amiket nem tudott felismerni. A döbbenettől kissé kábultan elmondtam neki, hogy a húga van rajta, csaknem félmeztelenül az iskolájukban, mire ő teljesen jogosan, de megijedt a rendkívül kicsiny esély miatt, hogy ez megtörténhetett, amit annyira, amennyire ez tőlem lehetséges volt, meg tudtam érteni.

Magamban persze remekül elspekulálgattam arról, hogy mi lenne, ha lenne egy húgom, és, hogy talán Steve azért is számít rám, mivel a barátja vagyok, még ha Lillel nem is lehetek együtt.

Megvitattuk, hogy a kép hogyan, és milyen módon készülhetett, aminek az lett a vége logikázásaink közepette, hogy elkaphatták Liliant, és akkor fotózták le.

Mivel eddig nem beszéltek erről, gyanítottam, ma este bizonyosan szóba fog kerülni.

2018. 10. 11.

Ahogy látom, Steve most nagyon utál, ráadásul érdekesen is vélekedik rólam.

Nem tetszett neki, hogy odaadtam a jegyzeteket a húgáról, és, hogy ezt nem mondtam el neki, vagy előtte nem tájékoztattam a szándékomról.

Az utóbbinak két oka volt. Az egyik az, hogy nem egyezett volna bele, a másik pedig egyszerűen csak annyi, hogy nem érzem szükségét, hogy szóljak neki arról, amit tenni szeretnék, bármennyire pofátlannak is tűnik ez annak tükrében, hogy a testvéréről van szó.

Amiért azt hiszem, nem tart már a barátjának, az...

- Lil? - hallottam magam mellett Daniel hangját, mire ugrottam egyet ijedtemben.

Már ült, mikor felé pillantottam, a tekintetében pedig olyan élénk csillogást láttam, hogyha nem hallottam volna még az előbb, hogy egyenletesen lélegzik, akkor azt hiszem, ébren van.

Kivette a kezemből a notebookot, megnézte, hogy hol tartottam - az arcán a megkönnyebbülés őszinte gesztusát láttam egy pillanatra, aztán kikapcsolta a gépet.

- Nem szeretném még egyszer látni, hogy az engedélyem nélkül használod - takarta be magát, és, mikor én is bemásztam mellé, hátat fordított nekem, szavak nélkül jelezve ezzel, hogy nem tetszett neki, ami az előbb történt.

- Azt hittem, nincsenek titkaink egymás előtt - suttoztam a sírástól elcsukló hangon. Az Asierrel való találkozás fájdalmas emléke ismét megelevenedett bennem - holnap írni fogok egy verset. Korábban nem csináltam ilyet, de úgy éreztem, összefüggő, és szép szavakban, hogy azok úgy nézzenek ki, mint egy költemény, meg tudnám fogalmazni a gondolataimat.

Amit Daniel reakciója váltott ki azzal, hogy elolvastam a rólam írt naplót, tett biztossá ebben.

Megfordult, hogy a szemembe tudjon nézni. A számomra mindig kedves, és szeretettel teli tekintet helyén most eddig még soha nem látott határozottság látszott.

- Ha szólsz, hogy gépezni szeretnél, természetesen megengedem.

- Előtte persze kitörlöd a naplót - morogtam csalódottan, és tüntetőleg más felé néztem.

Tudtam, hogy meg fogja hallani, így nem is vártam mást.

- Majd egyszer elmondom, hogy mit nem akartam, hogy elolvass - mondta, és a párnára tette a fejét.

Rövid idő múlva hallottam, hogy alszik, de nekem ez nem sikerült.

A felismerés, ami eddig még csak eszembe se jutott, majdhogynem arra ösztönzött, hogy ébresszem fel a mellettem fekvő alakot, és megkérdem tőle, hogy az a gyűrű, amit az osztályban viselt, miért nincs rajta.

Nem tudtam rá a választ, de valamikor lehet, hogy elmondja ezt is.

A naplóban miért hivatkozott ennyiszor az időre úgy, mintha az neki nagyon fontos lenne azon kívül, hogy az alapján tudja például, hogy mikor kell felkelnie, és lefeküdni?

Innentől kezdve az agyam számára nem volt megállás. A sorozatos kérdések, és az ezekre kitalált magyarázatok, amik, mivel tudtam, hogy nem helyesek, vagy a közelében sem járnak az igazságnak, úgy jöttek, mint a hullámok a tengerparton egy viharban: kinek írta a dokumentumot? És micsoda Daniel, ha azt írta, majdnem megtudtam a valódi kilétét? Miért lenne több, mint egy ember? Vagy ezt csak képzeli?

Azt nem hiszem, tekintve, hogy nem volt álom, mikor az elméjében voltam, és az emlékekről beszélt, a naplóban leírtak pedig még jobban alátámasztják, hogy minden rendben van Edwarddal, csak én nem tudok róla néhány információt, ami kizárólag hozzá kapcsolódik.

Vajon Steve tudja amit én? Ha ez a helyzet állna elő, akkor lehet, Daniel nem merne rosszban lenni vele - a tesómat ismerve ez kiváló fegyver lenne arra, hogy keresztbe tegyen neki.

Egy kicsit rossz volt látni a bizonyítékot, hogy Daniel szándékosan halasztotta ezzel kapcsolatban az elkerülhetetlent. Azt mondta, majd kitalál valamit. Akkor el fogja mondani.

Úgy gondoltam, az életéről fogírni, amint megláttam a fájlt a gépen. Lehet, hogy majd kérdezek tőle ezzel kapcsolatban is.

Mi lehet olyan fontos abban a dokumentumban, amiért ennyire megnyugodott, mikor csekkolta a kurzort, ahol félbehagytam az olvasást, hogy nem láttam, ha képes volt úgy hivatkozni magára, mint valami más entitás? Na jó, ezzel kapcsolatban már nagyon elrugaszkodott a fantáziám - pedig nem is nézek annyi Sci-fi-t, azt leszámítva, hogy mennyit jelent neki ez a jegyzet - hát még annak, akinek írta.

Megkapta az a valaki? Vagy majd meg fogja? Ez az egész egyre csak nyugtalanabbá tett.

Megsimogattam Dan fejét, mikor eszembe jutott, hogy jobban aggódott értem, mint azt képzeltem aznap, hogy elolvastam az első emlékét, bár nem ugyanaz miatt. Ha ezt akkor tudom meg, biztos voltam benne, hogy hiába lett volna minden, nem akartam volna elhinni.

Logikáztak Stevevel, ugrott be a szöveg egy kis része, de pontosan még ő sem tudja, hogy mi történt. Talán majd megosztom Daniellel.

Milyen lenyomatra gondol, amit hagyott az időben? Ameddig még itt lesz, szóba fogom hozni valamelyik kérdést, hogy aztán az összesre választ kapjak.

Fél nyolckor arra ébredtem, hogy Danielen fekszem.

- Azért ennyire ne vágyj arra, hogy megismételjük, ami tegnap este volt köztünk - mondta vigyorogva, és úgy helyezkedett, hogy a szája megtalálja az enyémet, nekem persze eszem ágában sem volt lemászni róla.

A kezdeti meglepettséget, amilyen pózban találtam magam az első pillanatban, felváltotta a határozottság.

- Mikor vettél fel bugyit, és topot? - kérdezte, mikor észrevette, hogy már nem vagyok meztelen, vele ellentétben.

Egy kicsit elcsodálkoztam, hogy látott már topot, bár az internet sok mindenre képes.

- Miután elaludtál - kacsintottam. - Gyorsan vegyél fel valamit - feküdtem vissza mellé kellemetlenül, pedig az előbbi helyzet nekem sokkal jobban tetszett.

Nem hittem volna, hogy egyszer ilyenekre fogok gondolni, de hát úgy látszik, a testemben mostanában történő fizikai változásokkal együtt a lelkemben is beindultak ezek a folyamatok.

- Szerintem, mikor mindketten aludtunk, anyukád benézett, és nem tartom kizártnak, hogy látta ezt - mondjuk remélem, hogy a takaró nem mutatott semmit, ami esetleg kellemetlen helyzetbe hozhatna - kelt fel, és keresett magának egy alsónadrágot a táskájában.

Nem nagyon lepte meg, mikor észrevette, hogy figyelem.

- Akkor kapni fogunk egy lecseszést - sóhajtottam.

- Végülis minden oka megvan rá - töprengett, miközben visszabújt mellém.

- Mégis miért? - kérdeztem, és átöleltem a derekát, elérve ezzel, hogy annyira, amennyire ez csak lehetséges, közelebb jöjjön hozzám. Hanyatt feküdtünk - épp úgy, mint, mikor este kielégítettük egymást.

Mély levegőt vett.

- Én már képes lennék arra, hogy gyereket csináljak, kicsim. Te nagylány vagy már? - érdeklődött.

A becéző, amit használt, meglepett egy kicsit, mivel eddig csak anya - nagy ritkán apa szólított így, és nem hittem volna, hogy Daniel ezt fogja mondani nekem.

Ugyanarra gondoltam, mint tegnap. Ha nem a barátnője lennék, most biztosan lekevernék neki egyet ezért a kérdésért, mivel ez magánügy. Eszembe jutottak a jegyzetei.

- Nem kellemes a kérdés? - tanulmányozta az arcom.

- Csak furcsa volt, hogy kicsimnek hívtál - válaszoltam őszintén. - Még nem menstruálok, de hüvelyi folyásom már van, a múlt héten volt az első.

- Akkor elméletileg hamarosan meg fog jönni - vonta szorosabbra az ölelést, mintha ezzel is tudatosítani szeretné bennem, hogy teljesen együtt érez velem, ahogyan ezt Steve ki is mondta.

Ugyanaz a helyzet, de Daniel esetében, és még nekem is érdekes belegondolni ebbe, de, hogy úgy mondjam, jobb vele erről beszélni.

- Anya is ezt mondta, mikor megkérdeztem tőle pár nappal a folyás megjelenése előtt, hogy ő szerinte mikor lesz meg az első - mondtam. Éreztem, hogy a hangomban némi szomorúság van, de nem is próbáltam palástolni, mivel nem vártam, hogy megjőjön, hiába, hogy onnantól kezdve már lehetne gyerekem, ahogy ezt már számtalanszor végig pörgettem magamban.

- Nagyjából ugyanakkor történik meg, mint az anyukánál.

- Mikor ti tanultátok, ennyire belementetek ebbe? - hitetlenkedtem.

- Nem, ezt már csak én néztem meg a neten - mondta.

- Miért érdekel téged ez a téma ennyire?

Egyszerűen nem fért a fejembe, ezért meg kellett, hogy kérdezzem.

- Kíváncsiság - nyújtózkodott, hogy aztán ismét kényelembé helyezze magát úgy, ahogyan az előbb.

- Használ sz betétet a hüvelyi folyásnál? - kérdezte.

- Igen, mivel kicsit zavar - feleltem, közben próbáltam túl tenni magam ezen a kérdésen, illetve azon, hogy valakit ilyen szinten érdekeljen az, amit én ennyire utálok, hogy tudja, a lánynak az anyuka ciklusához képest jön meg majdnem az első.

Kinyílt a szobám ajtaja, és a küszöbön nem más nézett be, mint anya.

- Beszélni szeretnék veletek, lépett be, mikor látta, hogy ébren vagyunk, és becsukta az ajtót, de nem ült le.

Már fel volt öltözve - nem úgy, mint mi, amiért egy kicsit kellemetlenül éreztem magam, mivel Daniel csak egy alsóban volt, és akkor is egymás mellett feküdtünk.

- Tudom, hogy láttál minket meztelenül - szólaltam meg először, hogy túl legyünk a nehezen a beszélgetésnek. Reméltem, hogy emiatt jött ide.

Ez jó ötlet volt, mivel a düh jelei nem látszottak már annyira az arcán.

- Nem szeretném, ha ez még egyszer előfordulna - nézett Danielre, mintha ő tehetne mindenről, pedig ebben mindketten ugyanannyira hibásak voltunk.

Megfordult, és kísért, ennyivel lezárva ezt a beszélgetést.

- Kicsit idegesít, hogy nem kedvel engem az anyukád - sóhajtott, miután hallottuk, hogy nincs a közelben.

- Lesz ez másképp is - küldtem felé egy biztató pillantást.

- Láttam, hogy zavart a megjelenésem előtte - utalt ezzel anyukámra.

- Igen, mivel...

- Ne hülyéskedj. Nem meztelenül voltam, hanem alsónadrágban - szakított félbe. - És kizártnak tartom, hogy még életében nem látott így embert.

- A tesódat biztosan fürdette kicsiként...

- Akkor kicsik voltak - mondtam kissé szemrehányóan.

- Esetleg apukádat, vagy mi tudom én - forgatta meg a szemét.

- Na, azt már inkább - mondtam.

Nem kifejezetten érdekelt, hogy milyenek lehetnek a szüleim együtt, viszont, ahogy elnéztem Daniel arcát, ő lehet, hogy épp egy ilyen szituációt vizualizált.

- Jobban belegondolva leginkább te vagy az, akinek tényleg nem szabad ruha nélkül aludnia. - A keze eltűnt a takaró alatt, hogy a bugyimnál érjen célt.

A szívem egy pillanat alatt kezdett el gyorsabban dobogni, ahogy Daniel a könnyű anyagon keresztül hozzáért a két lábam közt lévő területhez, ugyancsak, mintha a fiúnál is ezt hallottam volna.

- M... m... miért nem? - kérdeztem, és megfogtam Dan kezét, hogy egy időre hagyja abba, amit csinál.

- A folyás miatt, amit mondtál - válaszolta.

Így, jobban belegondolva, tényleg helyénvalónak tűnt, hogy nem voltam meztelenül egész éjszaka, tekintve, hogy elkaphatok valamilyen fertőzést, vagy, mikor hűvösebb van, akár fel is fázhatok.

- Miért nem tudtál aludni? - érdeklődött, és ledobta magunkról a takarót, mire egy kicsit megborzongtam a hirtelen hőmérsékletváltozás miatt az eddig a testem nagy részét elfedő anyag hiánya miatt.

Már fűtöttünk, de még nem annyira, mint télen.

- Fogalmam sincs. Lehet, ezzel is jelzi a szervezetem, hogy nemsokára már menstruálni fogok.

Nem értettem, hogy miért ezt mondom, mivel lehet, hogy nincs köze a kettőnek egymáshoz.

Hagytam, hogy Daniel visszarakja a kezét a bugyimhoz, amihez már a lehető legnagyobb kényelemmel hozzáférhetett. - Jól nézel ki benne - jegyezte meg csak úgy, és elmosolyodott.

- Neked se áll rosszul ez az alsónadrág - pillantottam oda, és egy kicsit felültem, hogy jobban lássam.
- Ki gondolta volna, hogy Harry Potteres? - hajoltam oda hozzá, hogy megcsókoljam.

Percekig csak szótlánul feküdtem, és élveztem, hogy bugyin keresztül izgatja a csiklómat - eddig még nem próbáltam ki, amivel nem is volt baj, ha arra gondoltam, hogy Daniellel jó ezt megtapasztalni.

Nem teljesen, de lehúztam magamról a ruhaanyagot, ami már átázott a nedvességtől.

Megfogtam Edward kezét - azt hitte, hogy folytathatja, amit elkezdett, de megszorítottam, jelezve, hogy most más terveim vannak.

Amit tettem, csak annyi volt, hogy megmutattam neki, lényegében hogyan is néz ki egy lánynak az az intim területe.

Mikor a hüvelyem következett - eddig ez az egész nem tartott tovább három, négy másodpercnél - az egyik ujját óvatosan felhelyezte, mire levegő után kaptam.

- Sssh - simogatta meg a másik kezével az arcom.

Hogy kezdett kicsúszni a kezemből a fizikai irányítás a testem fölött, nagyon nem tetszett, még akkor sem, ha úgy tűnt, Dan tudja, mit csinál. Ez igen valószínűtlennek tűnt, mivel a neten nem írnak le ilyet, hogy...

Rájöttem, hogy mit szeretne, mire egy kicsit megnyugodtam, de a kezét továbbra se engedtem el. Ahogyan ki, be mozgatta az ujját, világos volt, hogy valamit keres.

Esetleg, és nem fog érdekelni, ha véletlenül, de hozzáér a szűzhártyához, az biztos, hogy kiabálni fogok veled. Amit kerestél, nem az volt, mivel nem befelé haladt.

A G-pont, jutott eszembe épp, mikor megtalálta.

Az egy hét alatt eddig megszokott érzés helyett, mikor a nemiszervemet izgattam, vagy Daniel, most valami egészen más történt, ha azt nem veszem figyelembe, hogy a nedvesség most nem a csiklómból jött, hanem a hüvelyemből.

Képtelen vagyok szavakkal leírni azt, amit akkor átéltem, de nagyon jó volt. Nem hasonlítható össze a csiklóorgazmussal, ezért egyik sem jobb a másiknál.

Dan az ölébe vett, és úgy folytatta tovább, míg nem szóltam neki, hogy már hagyja abba.

- Jól csináltam? - kérdezte úgy, mintha nem hallotta volna, ahogyan a nevét suttogom, ahányszor elélvezek.

- Most azt mondanám, hogy nem, mivel butaságokat kérdezel - ültem fel, és egy váratlan mozdulattal csikizni kezdtem a fiút.

- Ezt utálom - jutott végre levegőhöz két nevetés közepedte.

- Kipróbáljuk a hatvankilences pózt? - vont fel kérdően a szemöldökét, miközben egymással szemben ültünk.

- Hogy neked milyen egy perverz fantáziád van - néztem körbe attól tartva, hogy az előbb történeteket meglátta valaki.

- Semmi baj, ha nem szeretnéd - mondta.

Először azt hittem, hogy poénból kérdezi, de most, ahogy jobban szemügyre vettem, a testtartásából, és az arcáról is le tudtam olvasni, hogy komolyan gondolja.

Tisztában voltam vele, hogyha szeretnék valamit, akkor azért igenis ki kell állnom, és ez a kapcsolatokban sincs másképp, de ugyanez elmondható az ellenkezőjéről is.

Az még úgy oké volt, ahogy tegnap kielégítettem Dan-t, de abba álmomban sem gondoltam bele, hogy valaha a számba vegyem nem kifejezetten az ő, de más fiú nemiszervét.

Beugrott, amit csináltunk Stevevel - a Dannel történt események miatt ez annyira távolinak tűnt, és rájöttem, ha ő kérne meg erre, még akkor se tenném meg.

- Mindent elárul az arcod - hallottam meg a fiú hangját.

- Egyszer megpróbálhatjuk - mondtam, ezzel meglepve saját magamat is.

Teljesen meztelenre vetkőzött, ami igen rövid idő alatt meg is történt, aztán úgy tett, mintha aludna. Követtem a példáját, mindössze annyi különbséggel, hogy fordítva, de ráfeküdtem, kivitelezve, hogy a nemiszerveink egymás szájához kerüljenek.

Először óvatosan, mintha tegnap még nem értem volna hozzá, megfogtam, és simogatni kezdtem. Az érintésre szinte azonnal reagált, nálam ugyanez volt a helyzet.

Egyszerre, anélkül, hogy ezt megbeszéltük volna, hogy mikor, izgatni kezdtük egymást.

Ha volt valami, amit a legjobb szóval lehetne nevezni, akkor az ez. Ahogyan éreztem, Dan teste is ezt üzenhette.

Nem tudom, hogy miért, de fel, le kezdtem mozgatni a fejem, ezzel sóhajokat csalva ki Edwardból. Pár másodperc múlva én is követtem.

Jól gondoltam az elején, hogy, mikor egymás szájába fogunk élvezni, az nem lesz annyira kellemes. Mármost Danielnek tetszett, de nekem nem.

Mikor elmondtam neki, teljesen megértett engem, amit először nem hittem volna.

- Nem szeretnék több ilyen. Az jó volt, mikor te csináltad nekem, de számomra nem esett jól, hogy...
- Tudom, mire gondolsz - simogatta meg a fejem.

Elmentünk együtt fürödni, és megbeszéltük, hogy este is ugyanígy fogunk tenni.

Apa aludt, a tesómnak fejhallgató volt a fején a szobájában, tehát a külvilág hanghatásai számára abszolút ki voltak zárva.

Anyát pedig nem különösebben zavarta, mivel beszéltünk róla, hogy önkielégítés után azért is érdemes elmenni zuhanyozni, mivel felfrissül tőle az ember, és az sem egy figyelmenkívül hagyható tényező, hogyha hasonló baleset történik, mint nálam, akkor annak a nyomait is el lehet tüntetni.

Tizenkilencedik fejezet

A kirándulás

- Jól esett olvasni, hogy aggódsz értem - hoztam szóba, miközben öltöztünk a naplót, próbálva ezzel kezdeményezni, hogy aztán feltehessem a kérdéseimet.

- Ugye nem gondolod, hogy szimplán szemet hunyok fölötte, hogy elkapnak téged, és félmeztelenül lefotóznak az iskolában? - nézett a szemembe.

Elfordítottam a tekintetem, mivel egyszerűen képtelen voltam állni a pillantását.

Nem hittem volna, hogy ilyen is tud lenni, ha arról van szó, hogy valaki rosszat tesz velem.

Kivettem a szekrényemben lévő betétek közül egyet, és feltűnően nagyobb odafigyeléssel, mint, amennyit az elején, mikor elkezdtem használni, igényelt volna ez a művelet, beleragasztottam a bugyimba. Nem furcsáltam, hogy Daniel minden egyes mozdulatomat figyeli.

- Csak érdekelt, ha már itt, előttem csináltad - vontta meg a vállát, és felvette a pólóját.

- Tényleg megmutattad volna, hogy hogyan rakjak be betétet úgy, hogy te sem tudod? - vetettem akarva-akaratlanul egy lenéző pillantást a fiúra.

- Értsd már meg, hogy ez a múlt, és akkor hülye voltam - sóhajtott. Kinyitotta az ablakot, és kinézett.

- A naplód is csak egy rossz pont volt, ami kiborított engem azon a napon - magyaráztam a hátának.

Végre megfordult, így már szemtől szemben álltam vele.

- Ha nagyon szemét akarnék lenni, akkor azt mondanám, hogy talán nem ugyanakkor kellett volna elolvasnod, mint, mikor megaláztak téged.

- Arról nem tehetek, hogy úgy kezeltél engem, mint valami játékot, amit ki, be kapcsolhatsz! - emeltem fel a hangomat.

- Mivel érdemeltem ki, hogy így beszélj velem? - kérdezte, és elnézett a vállam fölött az ajtó irányába, vélhetően azért, hogy hallotta-e valaki az előbbieket.

- Azzal, amit mondtál - vettem a kezembe a fésűmet, hogy rendbe szedjem szétzilált hajamat.

Edward kivette a kezemből, és szó nélkül hozzálátott, hogy megfésüljön.

Ha azt akarta elérni ezzel, hogy megenyhüljek, akkor sikerült neki. Amint végzett, én megöleltem, amit egyből viszonzott is.

- Elnézed nekem, ami nemrég történt? - kérdeztem csendesen.

- Igen - mondta, és adott egy puszit a számra. Tudta, hogy ennyivel nem érem be, talán ezért, hogy ne legyek annyira telhetetlen, sem csókolt meg.

- A naplómról, amit éjszaka olvastál, majd egyszer beszélek neked - tért rá arra, ami engem nagyon érdekelt. - Csak kérlek, adj még egy kis időt, hogy összeszedjem ezzel kapcsolatban a gondolataimat.

- Oké - vettem tudomásul, és kibontakoztam a fiú karjaiból, hogy reggelizni menjek vele együtt.

Az elkövetkezendő két napban sokat sétáltunk, elmentünk egy moziba is, illetve mesélt az életéről egy parkban, mivel megkértem rá.

De sajnos, mint minden jó, a Daniellel együtt töltött hétvége is véget ért vasárnap, este hétkor, akkor ugyanis vissza kellett, hogy menjen a suliba.

Ha már itt tartunk, kíváncsi voltam, hogy milyen lesz Steveék osztályának a mi iskolánk.

Steve szemszöge

Mikor hétfőn hazaértem, és beraktam a mosógépbe a ruhákat, amiket Stelláékhoz vittem, a szüleim szinte egyből kérdőre vontak a hétvégén történetekkel kapcsolatban.

- Az őszintét mond, azzal neked is, és nekünk is jó lesz - ült le anya egy székre a konyhában apa mellé, mindkettőjük kezében egy bögrével, amiben forró tea volt.

Egy kicsit úgy éreztem magam, mintha vallatnának.

- Megismertük egymást közelebbről Stellával - mondtam ki kellenetlenül.

Apa bólintott. Láttam, hogy ennél többet akar hallani.

- Kipróbáltuk a hatvankilences pózt - folytattam, mire döbbenetesen összenéztek. Tudtam, ha kérdeznek, akkor mire lesznek kíváncsiak.

- Nem feküdtünk le - mondtam., Megkönnyebbülten sóhajtottak.

- Kicsit rosszul esik, hogy ilyen feltételeztek rólam - tettem le csalódottan a villámat a tányéromra, amivel a milánóit ettem, ezzel is jelezve, hogy a magam részéről lezárnak tekintem ezt a beszélgetést.

Miközben a szobám felé sétáltam, a lépcső előtt láttam, hogy áll valaki.

Egyikünk sem szólt, szavak nélkül is tudta az alak, hogy a legjobb most az lesz, ha a szobájába megyünk, és csukott ajtónál magyarázatot ad az otlletére.

- Hogy mertél hallgatózni? - tettem fel egy cseppet sem udvariasan a kérdést, és közelebb léptem Lilianhez.

Minél távolabb szeretett volna kerülni tőlem, és én álltam az ajtónál, így azt látta a legjobbnak, ha odasétál az ágyához. Követtem, de nem ültem le, ezzel is mutatva, hogy ebben a helyzetben most én vagyok az, aki nyeresre áll.

- Kíváncsi voltam a beszámolódra a Stelláéknál töltött hétvégéről - felelte olyan hanyag hanghordozással, ami egyszerre felkattintotta bennem a düh kapcsolóját.

A következő pillanatban olyan erővel vágtam arcon, hogy hátra esett. Feltérdeltem a fekvőalkalmatosságra, pontosan úgy, hogy még csak esélye se legyen elmenekülni, ha ez lenne a szándéka.

A szemében rémület, és meglepettség látszott. Nyilván nem gondolta volna, hogy egyáltalán én, mint a testvére, bántani fogom valamikor az életben.

Már beláttam, hogy hiba volt, amit tettem, de nem volt mit tenni.

- Elmondtam volna, ha megkérdezel - hajoltam hozzá olyan közel, hogy az ajkaink csak néhány centire voltak egymástól.

Felrémlent előttem, mikor először csókoltam meg, de a negatív érzések most erősebbek voltak bennem.

- Képzelem, hogy milyen sok gusztustalan dolgot csinálhattál vele, amiket mind te akartál - fröcsögte, felül kerekedve az általam előidézett kiszolgáltatott helyzetben érzett félelmén.

Ha jobban belegondoltam, az ötletek nagy része valóban tőlem származott, Stella valószínűleg csak a kielégítésért mert volna elmenni.

De, mikor megkérdeztem tőle, hogy erőszakos voltam-e, azt mondta, hogy nem, így nem éreztem, hogy bármi rosszat tettem volna, tehát Lilian alaptalanul vádaskodott.

- Csak sajnálni tudlak azért, amiket Daniel tehetett veled - vágtam vissza. Nem írtam aztán, hogy érdeklődjek, milyen volt neki az első este, mivel kiment a fejemből.

- Gyengédebb volt, mint te a barátnőddel. Hogy mennyire, azt te el sem tudod képzelni.

- Honnan tudod, hogy én milyen vagyok Stellával? - vontam fel a szemöldököm, és leültem az ágyára bármilyen engedély nélkül, ő továbbra is fekvve maradt.

- Velem is erőszakos voltál múlt hét hétfőn este, és ez akkor se változott, mikor kielégítettél.

- Oh - tettem egy színpadias mozdulatot a kezemmel. - Ha jól emlékszem, azt te akartad.

Lilian olyan váratlanul pattant fel, mintha ráordítottam volna.

- Menj innen, Steve! - intett az ajtó felé, mutatva ezzel, hogy merre hagyhatom el a szobáját, ám nem tettem eleget a kérésnek.

Mintha egy titokzatos erő tett volna róla, hogy az érzelmeink felcserélődjenek, vagyis én legyek az, aki nyugodt, a húgom pedig ideges.

- És élvezted. A nevedet suttogtad, akárcsak, ha jól gondolom, Danielét, mikor kielégített - folytattam. - Hülye lennék nem feltételezni róla, hogy csak aludt melletted.

Felállt, és elém sétált.

- Nem rossz ez neked, hogy azt se tudod, ki iránt mit érzel? - kérdeztem, és most, hogy módomban volt rá, felvettem vele a szemkontaktust.

- Ugyanabban a helyzetben vagy, mint én - suttogta dühtől remegő hangon, és megfogta a karom, hogy elősegítse a jelenlétem mihamarabbi távozását.

- Rosszul fogsz járni Daniellel - mondtam, és lefejtettem magamról a kezét, ami már majdnem elszorította a vérkeringésem, és az ajtóhoz mentem.

- Nem őszinte veled. De tudod, mit? - fúrtam mélyen a húgom tekintetébe a sajátomat. - Nem mondom el a te nagy szerelmed féltve őrzött titkát. Majd egyszer megtudod, és a szenvedésbe, amit ez von maga után a lelkedben, inkább belehalnál, de az élet nem lesz ennyire kegyes hozzád.

- Említettem neki is, de, ahogy te, úgy ő sem veszi figyelembe, amit mondok. Ja, végülis minek, fölösleges, mert nem vagyok más, csak a testvéred, aki beleszól a kapcsolatodba.

Amennyire jól hangzottak a számból az előbbi szavak, mivel én így gondoltam, hiába hiszik, hogy nagy egóm van, annyira nagy igazságtartalommal bírtak.

Szörnyű lehet - csak az kéne, hogy ilyen helyzetben legyek Stellával - úgy együtt lenni valakivel, hogy az a valaki másba szerelmes.

- Tudom, hogy mit csinálok - mondta ellentmondást nem tűrő hangon, mire megvontam a vállam, és kimentem a szobájából.

Tisztában voltam vele, hogy rosszat okoztam neki ezzel, de örülnék, ha észhez térne egy kicsit, és elkezdene józanul gondolkodni.

Ennek nincs köze ahhoz, hogy utálom Danielt, és ezért célzok Lilnek arra, hogy, akit szeret, annak esetleg lehet más viszonya egy lánnyal rajta kívül. Mivel a húgom, ezért kötelességemnek érzem, hogy megpróbáljam jobb belátásra téríteni.

Nem ez volt a legjobb módja, de a történeteken már nem tudok változtatni.

- Bevinnéd Liliannek a ruháit? - szólított meg anya, mikor beléptem a fürdőbe. Nem zavartattam magam a jelenlététől, és levettem a törülközőmet, amit egy fogásra akasztottam, majd beálltam a tus alá.

- Aha - válaszoltam.

- Köszí. A polcon lesznek - mutatott oda, ahol régebben a fogmosáshoz szükséges eszközöket tároltuk.

Jó tíz perces ásztatás után a húgom szobája felé menet, kezemben a ruháival, elgondolkodtam, vajon megnyugodott-e már.

Épp, mikor kinyitottam az ajtót, megpillantottam, amint, mivel nála volt a pizsamája, feltételeztem, fürödni készült.

- A ruháid - tájékoztattam, mire bólintott, hogy érti.

Fáradtnak tűnt, ahogy elment mellettem, és volt még valami, amit nem tudtam hová tenni. Az arcán már hála az égnek nem látszott, hogy bántottam. Tudtam, ha bocsánatot kérnék tőle, nem mennék vele semmire, vagyis most, de ez az ő szemszögéből nézve teljesen érthető volt.

Talán figyelembe vette, amit mondtam neki az előbb, és beszélhetett Daniellel, attól ilyen.

Letettem az asztalára a ruhákat, ám megakadt valamin a tekintetem a félig nyitva hagyott szekrényében, amitől, és akkor még nem tudtam, hogy miért, de felgyorsult a szívverésem.

Lilian szemszöge

Álmomban sem gondoltam volna, hogy a saját testvérem bántani fog, hát még azt, hogy feleleveníti a köztünk történeteket, amiket a lehető legjobban próbáltam elfelejteni.

A Daniel naplójában olvasottakról, és az, amit Steve mondott, meggyőződésem volt, hogy van valami összefüggés.

Maga a tény, hogy az, akit szeretek, és megbízom benne, mindenhogyan elfogadom, nem mondd el nekem mindent, egyre inkább zavart.

Azt mondta, hogy összeszedi a gondolatait, aztán megosztja velem. Az mikor lesz? Sajnos nem tudok már tovább várni. Fürdés után meg fogom kérni, hogy mondja el, amit nem engedett elolvasni, mivel, amit Steve mondott, is megerősített abban, hogy itt valami nem az igazi.

Nincs joga tudni arról, hogy mit csináltunk Edwarddal, bár az sem volt szép, hogy hallgatóztam, ezért okkal volt dühös. De nem annyira, hogy megüssön engem.

Miután megfürödtem, elmondtam anyának, hogy mi történt - egy kicsit olyan volt, mintha óvodás lennék, de nem tehettem arról, hogy így láttam a legjobbnak.

Nem tetszett neki, hogy kihallgattam őket, viszont megígérte, hogy beszélni fog Stevevel.

- Daniel - írtam. - Nem adok több időt. Tudni akarom, mit titkolsz előlem.

Az üzenet jobban számonkérő nem is lehetett volna, de épp ez volt a célom, és, amilyen ennek a hangvétele volt, jelenleg épp úgy is éreztem magam.

Láttam, hogy érkezett egy engedélykérés a Messengeremen.

Nem értettem, Dan honnan tudja, hogy használom az alkalmazást.

Elfogadtam, és a videóhívás ikonra kattintottam. Most, és azonnal beszélni akartam vele.

Egy szoba képe bontakozott ki a szemem előtt, mikor Daniel felvette a hívást.

- Azt mondtad, hogy adsz időt - vágott bele rögtön a közepébe.

- Nem - ráztam meg a fejem.

Tudtam, hogy dühös az arcom, és ezt Blake - mivel most haragudtam rá, hívom így, is látta a kifejezéséből ítélve.

- Kihallgattam Steve-t, hogy mit csinált a hétvégén Stelláékkal - mondtam.

Láttam a száján, hogy közbe szeretne szólni, nyilván azt akarta elmondani, amit nemrég anya, de nem hagytam szóhoz jutni.

- Leszidott, és megütött - csúszott ki a számon, amit egyből meg is bántam. Legszívesebben ennek a mondatnak a második felét soha el nem hangzottá tettem volna.

- Hogy mi? - folytotta belém a mondanivalómat.

- Lesz még holnap - hajolt olyan közel a kamerához, hogy a fejéből csak egy pontot láttam, ám a vészjósló tekintete teljesen kivehető volt nagy félelmemre.

- És én ott leszek. Silvester megbetegedett, Joyce pedig felajánlotta, hogy mehetek helyette a kirándulásra. Hogy miért, arra van pár tippem, de most nem ez a fontos.

- Nem bánthatod a testvéreimet - suttogtam a könnyeimmel küszködve. Egyértelmű volt, hogy ezt szeretné.

Hiába, amit tett velem az előbb, akkor se szerettem volna, ha Edward beváltja az ígéretét.

- Ha megteszed, Daniel, akkor a részemről vége a kapcsolatunknak.

- Tehát nem én vagyok neked az első? - villant meg a szeme. - De tudom, hogy mi történhetett aztán. Steve utalt rá, hogy titkolózom előtted. Holnapra találg egy helyet, ahol lehetőleg csak ketten beszélhetünk. Akkor mindent elmondok neked, köztük azt, hogyan találtalak meg a Messengeren - fejezte be, és bontotta a kapcsolatot.

Ilyen nincs. Képtelenség, ami az előbb történt. Hagytam, hogy a telefonom kicsússzon az ujjaim közül, és az ágyamra hulljon.

Csak meredtem döbbsenten a plafonra, mintha az választ adhatna a kérdésekre.

Hogy feltételezheti Edward, hogy ő az első az életemben?

A családom mindennél fontosabb számomra, ráadásul egy heti kapcsolat után nem várhatja el, hogy akkora szerepet tulajdonítsak neki, mint amekkorát hisz.

Már csak ezért is keresni fogok egy termet - azonnal tudtam, hogy hol lesz ez, hogy ezt is tisztázzam vele.

Érdekes, és váratlan egy fordulat, hogy holnap Daniel is ott lesz az iskolánkban Steveék osztályával. Volt egy olyan érzésem, hogy ez nem véletlen. Valami történni fog, aminek nagy jelentősége lesz. És az csak az adalékanyag, hogy beszélni fogok Daniellel.

Nehezen aludtam el. Mikor végre sikerült, akkor is álomtalan álomba merültem.

Hajnali négykor villámfény, majd jelzésértékű hangeffektje, mint valami prémium minőségű mozi, hogy valahol ezek a fölösleges energiák semmivé lettek, ébresztettek fel.

Nem tudtam, hogy mikor kezdődött el ez a vihar, de, ahogy elnéztem az ablakom alatt pocsolyába gyűlő vízcseppek millióit, amikre az újhold most halovány fényt vetett, már jó ideje tarthatott. Nem sokkal azután lehetett, hogy elaludtam.

Mint valami kellemetlen mellékhatása egy gyógyszernek, úgy jutott eszembe az este, és Daniel. Ennél fogva, ha a kint dúló égi csatát nem lett volna feltett szándékom figyelembe venni, akkor se tudtam volna visszaaludni.

Nem jártak kellemes gondolatok a fejemben a fiúról, de tett róla, hogy kiérdemelje. Szeretem, igen. Csakhogy nem bánhat velem úgy, főképp nem tekinthet rám olyan szemmel, mint egy tárgyra, ahogyan a jegyzeteiben szó volt erről.

Azon már túl tettem magam, hogy összejöttem vele, ezzel nem tudtam mit kezdeni. Ha eddig nem, akkor most utolért a szerelem érzése. Steve ezt nem preferálta - ha nem lett volna nyomós oka, azt mondtam volna, sajnálom.

Viszont, mivel Dan, és a tesóm is ugyanarról beszéltek, de nem mondták el nekem, így az előbbi ma elmesél nekem mindent. Ha nem teszi, nagyon jól tudja, annak olyan vége lesz, amit nem szeretne.

Kimásztam az ágyamból, és úgy, ahogy voltam, mezítláb, lementem a konyhába, hogy teát igyak - ha a testvéreim még nem itták meg előlem, mivel megszomjaztam.

- Te sem tudsz aludni, kicsim? - bontakozott ki a sötétségből anya sziluettje egy széken ülve, mikor beléptem..

Lila hálóingben, és zöld papucsában úgy nézett ki, mint az egyik tévéreklámban egy maci. Ezen jót is derültem magamban, mire értetlenül összevonta a szemöldökét.

Ahogy jobban végig néztem rajta, már ő is megértette, mire halványan elmosolyodott.

- Ha lejjebb lehetne halkítani, ami kint zajlik, akkor valószínűleg tudnék - válaszoltam egykedvűen, és innivalót töltöttem magamnak egy pohárba.

Leültem anyával szemben, és ránéztem.

Mindenki aludt rajtunk kívül, én pedig nem éreztem fáradtnak magam.

- Daniel az, ami zavar - szólaltam meg némi hallgatás után.

- Nem tetszik neki, hogy nem ő a legelső ember számomra.

- Egyszer tudtam, hogy ez meg fog történni - sóhajtott, és belekortyolt a teájába, vagyis jobban megnézve láttam, hogy Anaprox van benne.

- Mostanában sokat fáj a fejem, és azért iszom ezt - mutatott a gyógyszerre.

- Akkor is fog, ha épp nagylány leszek, vagy előtte? - kérdeztem.

- Nekem mindig előtte volt. Ezt szerettem is volna mondani, ne gondolkodj sokat ezen. Most hiába mondanád, hogy ez teljességgel megalapozatlan állítás - ahányszor ketten beszélgetünk, mindig szóba kerül. Nem egészséges.

- Oké - mondtam. - Megpróbálok nem ezen agyalni.

- És valamit nem ártana felvenned a lábadra sem - kacsintott. - Nem szeretném, ha felfáznál.

- Majd legközelebb. De annak, hogy ennyire hamar jöttünk össze Edwarddal, most látom a hátrányát.

- Ezért nem tetszik nekünk annyira a kapcsolatotok - mondta ki az őszintét.

- Nem próbáltok meg minket eltiltani egymástól? - kérdeztem.

- Nem lenne értelme - magyarázta. - Úgy is kitalálnátok valamit, hogy chateljetez egymással, vagy épp találkozzatok. Ugyanezt mondtam Stevenek is, mielőtt ide nem jött volna Daniel.

- Ti beszéltetek rólam? - háborodtam fel egy kicsit.

- Azt mondtam neki is, akárcsak neked. Aaron, vagy én nem mondhatjuk, hogy menjetek szét, ha ti nem szeretnétek, az persze kivétel, ha rajtad kívül álló oka van ennek.

- Ezen már én is gondolkodtam. Tehát, ha például együtt lenne egy másik lánnyal, de ő mégis meg szeretné tartani velem ezt a viszonyt, az rajtam kívül álló ok? - kérdeztem rá arra, amit nem szerettem volna soha, hogy megtörténjen.

- Ha ez a helyzet állna elő, nem szeretne a szemünk elé kerülni - préselte ki magából a szavakat, és úgy megszorította a bögrét, hogy azt hittem, összetörik. - De igen, erről van szó.

- Éjszaka elolvastam a rólam szóló naplóját, amit megtaláltam a gépén - meséltem. - Ezt nem tudtam elmondani neked, mivel ugye alig voltunk itt Dannel, kivétel este.

Nem hittem volna, hogy ilyen hamar ismét becézni fogom.

- Az engedélye nélkül? - csóválta meg rosszallóan a fejét.

- Tudom, hogy nem kellett volna - védekeztem. - De találtam benne arra utaló jeleket, hogy nem őszinte velem. Mikor erre ráakadtam, felébredt, így nem volt módom rá, hogy befejezzem azt a bejegyzést, amit elkezdtem.

Tegnap este, mikor Steve leszidott - anya összeszorította a száját, mutatva ezzel, hogy tudja, mire gondolok -, ő is megerősített abban, hogy Edward nem őszinte velem. Aztán megírtam neki, hogy mondjon el mindent.

Ott lesz ő is, mivel megbetegedett Steve egyik osztálytársa, tehát fogok tudni beszélni vele.

- Tudod, akkor, mikor összejöttünk Daniellel, nem véletlen nedvesedtem be.

Láttam, hogy anya arcán a gyanakvás kifejezése tűnik fel egy pillanatra.

- Ugye nem...?

- Nem elégített ki - mondtam gyorsan. - Csak az ölébe vett, és megcsókolt.

- Ennek se nagyon örülök - nézett rám rosszallóan. - Az apukádnak nem mondom el, fölöslegesen nem szeretném leterhelni ilyenekkel.

Miután megittam a teámat, visszamentem a szobámba, és leírtam a naplómba a tegnapi eseményeit.

Örültem, hogy, mire mindenki felébredt, a vihar is tovább vonult. Semmi kedvem sem volt esőkabátban lenni, még ha csak az iskoláig is lett volna szó erről.

Az osztályban mindannyian kaptunk egy-egy kis füzetet, amiben a mai programról írtak.

Miközben olvastam, láttam, hogy Steveék megérkeztek, és az osztályfőnökük, Joyce - ezek szerint már meggyógyult - amelyik gyereket tudott, átadott valamelyik osztálytársunknak.

- Szeretnél velem lenni, Steve? - kérdeztem, és odasétáltam a tesómhoz.

- Igen - bólintott, és utánam sétált. Leültem, én pedig helyet foglaltam az asztalon mellette, mikor láttam, hogy többen is ugyanezt csinálják.

Furcsa volt, hogy a tanári kar nagy része, akik bejöttek az osztályba, és egymással, illetve Joyceszal, és a délutánosukkal beszélgettek, nem szóltak ránk ezért, amit nem nagyon bántam.

- Hogy ekkora szerencséje legyen a suliban a gyerekek nagy részének - intett fejével a kisebb-nagyobb csoportokban összeverődött felnőttek felé Emmi.

Nem, vagy ha mégis, akkor igen kevés órájuk lesz megtartva, értettem meg a jelzést.

- Szerintem Airtont figyeljétek - kacsintott Alan, és az említett személyre mutatott.

- Az egyik osztálytársaddal van - halkítottam le a biztonság kedvéért a hangom, és közelebb hajoltam Stevehez.

Tudtam, hogy nem lát el odáig, így elmondtam, hogy néz ki, akivel Airton élénken csevegett.

- Egy lány, és barna, vállig érő haja van.

- Az Rachel - mondta ki a kulcsszót.

- Asszem becsajozott a haverom - rohant el mellőlünk Alan.

- Fiúk - morogta Mia, amint sikerült hozzánk furakodnia.

Nyilván látta Alant, úton a barátaihoz.

- Kösz - fordult el tőle tettettett sértődöttséggel a hangjában Steve.

- Gyertek! - szólt az osztályfőnökünk, mire egy emberként indultunk el az ajtó felé - ahogy a füzetből megtudtam, az ebédlő irányába.

- Most mi lesz? - kérdezte a testvérem.

- Evés - simogatta meg a hasát Emmi. Az élő példa arra, ha megvan egy lánynak, akkor többet eszik, jegyeztem fel arra a listámra a fejemben, amin azok a tudnivalók voltak, amik fontosak lehetnek akkor, ha meglesz nekem.

Láttam, hogy Steve arca felderül.

- Honnan lett itt ennyi sütemény, és szendvics? - vonta fel kérdőn a szemöldökét Mia.

- Mintha én tudnám - vontam meg a vállam, ahogy teljes valójában elénk tárult a már megszokott helyiség az iskolánkban.

Másik két legjobb barátnőm nem kapott párt maga mellé, így Stevenek nagyon jó dolga volt, egyszerre három lány jelenlétét is élvezhette maga körül.

A hangulat egyszerűen csodás volt. Mindenki a lehető legvidámabb volt, evett, ivott, és beszélgetett.

- A következő program kint lesz, és sportvetélkedő - sandított bele a vállam fölé a papírlapokba Emmi, a kezében a tányéjával, amin legalább nekem egy napi kajaadagom várt arra, hogy a lány elfogyassa.

- A kötélműzást nem szeretem - húztam el a számat, és beleharaptam egy kókuszkebabba.

- Csak jó helyen kell megfogni, annyi a trükkje - magyarázta Steve, és magához vett egy minyont.

- A kezdet után töröld meg ezzel - tettem le mellé egy szalvétát.

Jól ismertem, hogy milyen a cukormázás édesség, amiből a közelünkben ülő Daniel épp a nem is tudom, már hanyadikat készült elfogyasztani, közben úgy tűnt, remekül megtalálta a közös hangot Alan barátaival.

- Mint bármi mást - lépett oda hozzánk Airton egy babakék tányérral, amit csakis a vele párban lévő Rachelhez tudtam kötni, így neki vihett valami enivalót, amit nálunk talált meg.

A szemem sarkából láttam valakit. A megjelenése egyesek számára nem okozhatott túl nagy boldogságot.

- Szedd fel magadnak azt - mutatott dühösen Ellie Rachelre.

- Már is dobtad? - kérdezte Mia, de a magas fiú ezt már nem hallhatta.

Talán két oka lehetett. Az egyik az, hogy kábé senki nem értette a másikat, annyira sokan voltunk, a másik pedig a nyakába boruló pohár narancslé, ami elvonta a figyelmét.

- Bazd meg, Amanda! - fordult hátra Airton, sejtésem szerint, hogy a tányért az arcába vágja.

- Állíts magadon, te idióta! - kiáltottam oda neki, nem felejtve el a multkori beszélgetésemet a lánnyal, ennél fogva szükségét éreztem, hogy megvédjem. Hálásan rámosolygott, amit viszonztam.

- Gyors kör volt neki El - jegyezte meg Emmi, keresve tekintetével az említett lány alakját, aki azóta már eltűnt az emberforgatagban.

- Rachel is csak egy nappal bírja tovább - vélekedett Steve.

Mia felhorkantott, mintha azt akarná mondani, "nem ismered az osztálytársunkat."

- Ki tudja - titokzatoskodtam, és összenéztem Emmivel.

- A tegnap este miatt meg tudsz bocsátani? - kérdezte halkán Steve.

- Igen - feleltem egy pár másodperc múlva, miután jól átgondoltam, amit mondott. - Ha még egy ilyen lesz, akkor már nem lépek túl ilyen könnyen az egészen. - Ezt nem azért mondtam, mivel

szándékosan így is gondoltam, hanem éreztem, hogy lelkileg nem lenne annyira egyszerű feldolgoznom, mint most.

- El kell mennem valahová - mondta Emmi. Az udvar felé tartottunk, miután mindannyian jól laktunk. A nála lévő kistáskába nyúlt, mintha keresne valamit.

- De nincs nálad, ami olyan fontos lenne - vigyorodott el Mia. Ő is, akárcsak én, tudta, hogy mi kellene most a barátnőinknek. Válaszul kapott egy gyilkos pillantást, de az elszánt kifejezés továbbra sem tűnt el az arcáról.

Utolsó mentsváraként a zsebébe nyúlt, és diadalittasan elmosolyodott. Gyanítottuk, hogy talált egy betétet.

Mi, lányok, titokban szoktuk intézni az ilyesfajta dolgainkat - vagyis nekem annyira még nem kell erre odafigyelnem, ezért ritkán szokott olyan lenni, hogy a beavatatlan szemek megláthatják a számukra láthatatlan dolgokat, ha szépen akarok fogalmazni.

Néha előfordult, hogy egy-egy kíváncsi fiú kalandos utazásokra indult pár hátizsákban - mivel oldaltáska nem volt minden lánynak, amiben a női dolgait tartsa, de ezek a Rejtélyes Sziget folytatásoknak készülő epizódok rendszerint igen gyorsan véget értek, és volt, hogy egyikük-másikuk nem mondhatnám, hogy megúsza épen, és sértetlenül.

Én, a múlt hét óta, hogy elkezdtem viselni a betétet a hüvelyi folyásom miatt, mindig csak egyet tartottam magamnál mindkét fajtából - többre nem is volt szükségem, jelenleg azok is az osztályban, a hátizsákomban voltak.

Még nem tartottam igényt kistáskára, és nem is szerettem volna jó hosszú ideig.

- Nem emlékszem, hogy oda raktam volna egyet, de örülök, hogy megtaláltam - mondta Emmi, és elindult vissza, az épületbe, hogy meglátogassa a mosdót.

- Úgy látszik, a korrallal jár, hogy elfelejtesz dolgokat - kacsintott Mia azután, hogy a lány, mivel megvártuk, visszaért.

Majd lehet, hogy kérdezek tőlük ezzel kapcsolatban, gondoltam.

- Biztosan tudom, hogy nem raktam oda semmit - állította a maga igazát Emmi.

Megérkeztünk a sportpályára, amit akkor szoktunk használni, ha jó idő van, akárcsak most.

Nem hittem volna, hogy az éjszaka történetek után fog még ennyire sütni a nap annak ellenére, hogy már eléggé őszi van.

Ahogy elnéztem, tényleg kellett kötelet húznunk, illetve aztán majd fociznunk - itt biztosra vettem, hogy a mi segítségünkre, mint látók, is szükség lesz.

Mia egy hirtelen megfontolásból elszaladt, hogy miért, az akkor derült ki, mikor magával hozott valakit Steve osztálytársai közül.

- Stella? - vontam fel kérdőn a szemöldököm, mire a megnevezett bólintott.

- Láttam, hogy nagyon egyedül érzi magát - magyarázta a barátnóm.

Most, hogy csaknem ott állt a testvérem mellett, volt alkalmam, hogy igazán szemügyre vegyem őket.

Egymáshoz illettek, és ezen friss információ birtokában nehezen tudtam csak feldolgozni azt, hogy már kipróbálták azt a bizonyos kellemes pozíciót, amit én is megtettem Edwarddal, aki most a szemembe tűnt, amint valamin jót nevetnek Knokszvilleal.

Tudtam, hogy az nem fog többet megtörténni - ő élvezte, de én nem annyira.

Észrevette, hogy nézem, mire a számra, majd az épületre mutattam, remélhetőleg egyértelműen jelezve ezzel, hogy ott szeretnék beszélni vele, ha lesz rá módunk.

Bólintott, hogy érti, mire megkönnyebbülten sóhajtottam.

- Csak nem összeismerkedtél valakivel? - vigyorgott rám Mia, akinek semmi nem kerülte el a figyelmét.

Nem tudtunk tovább beszélgetni, mivel a feladatunkra kellett koncentrálnunk. Az első kört a fiúk, a másodikat viszont már mi nyertük a kötélhúzásnál.

Kaptunk öt perc szünetet, utána kipróbálhatták a látássérültek, és az aliglátók, hogy milyen a foci, ahogy láttam a programfüzetből.

- Már korábban is beszéltem vele - mondtam, és fáradtan leültem a fűbe, mire a barátnőim, Steve és Stella követték a példámat. - Egy táborban, ahová mindketten mentünk, én Steve miatt, kerültünk kapcsolatba.

- Együtt is lehetnél vele - tűnődött Emmi a fiút tanulmányozva.

- Erről már lekéstél - mondta kelleetlenül Steve, mintha nem is én, hanem ő lenne szerelmes belé.

- Ó! - tátotta el a száját Emmi, és olyan mozdulatot tett, mintha összeadna minket egy esküvői szertartáson.

- Tudom, hogy amiatt vagy dühös rám, mivel titkolózik előttem - címeztem Stevenek a mondanivalómat.

- Megbeszéltem vele, hogyha hosszabb szünet lesz, akkor elmeséli a titkait, amiket a naplójából majdnem megtudtam, miközben aludt első nap éjszaka, mikor ott volt nálunk most hétvégén.

Ez mind a négy körülöttem lévőnek új információ volt, bár Stella arca olyan unottságot tükrözött, mintha fejből mondtam volna el a Harry Potter könyveket. nem értettem, hogy miért.

A főszereplőről eszembe jutott Daniel alsónadrágja, mire nem tudtam megállni, hogy el ne vigyorodjak, cserébe kiérdemeltem néhány kérdő pillantást.

Lehet, hogy elmondom majd a barátnőimnek, de nem itt, és nem most.

Nem különösebben volt bajom a varázslós sztorival, de annyira azért nem rajongtam érte, hogy bármiből olyat vásároljak.

- Furcsa, hogy van valakid - mondta Emmi.

- Te pedig együtt vagy Stellával - mosolyogtam önelégülten Stevere.

- Nahát! - tapsikolt Mia úgy, mint egy ovis kislány. Ahogy elnéztem Emmi, neki is hasonló gondolatok járhattak a fejében.

- De akkor - komolyodott el váratlanul a nemrég önfeletten ünneplő Mia arca -, a múlt héten miért sajnáltad annyira, hogy Asier ott hagyott téged?

Ugyanabban a pillanatban láttam meg azt, amit a másik két lány osztálytársam. Daniel olyan meredten nézett rám, mintha most látna életében először engem.

- Ajaj - nyögte Emmi.

- Ő is számon fogja kérni rajtad, hogy mit titkolsz még előle, ha erről már tudomása van.

Steve egyetértően helyeselt, nyilván rájött, hogy mi történt.

- Nem akartam - mondta kétségbeesetten Mia. Megráztam a fejem, megnyugtatva, hogy ez nem az ő hibája. Lehet,, hogy jobb is, hogy így történt.

Ezek után képtelen voltam figyelni arra, amit épp csinálni kellett.

Azok, akik a Daniel, és köztem folyó néma párbeszédnél közvetlen jelen voltak, teljesen megértették a helyzetemet.

- Ebéd után lesz egy félórás szünet - súgta oda nekem Mia.

Az a bizonyos 12:30 perc hamar el is érkezett. Amennyire vártam, hogy mindent megtudjak Danielről, amit eltitkolt előlem, annyira nem, ha arra gondoltam, el kell mondanom neki az Asier iránti érzéseimet.

Az informatikaterembe vittem, és azon belül is a felvevő szobába, amit iskolai rendezvények alkalmával szoktak használni, hogy megörökítsék hanganyag formájában az emlékezetes pillanatokat.

Tudtam, hogy innen még az se hallatszódna ki, ha valamelyikünk kiabálna, amire reméltem, hogy nem fog sor kerülni.

A fiú leült az egyik székre, és rámnézett.

- Vannak különleges emberek, Lil - kezdte. - Én is ilyen vagyok. Így tudtam megmutatni neked az elmémet, és a számunkra alternatív valóságban is ezen a módon tudok csinálni dolgokat.

- Értem - bólintottam. - Nem erről akartál írni a naplódban akkor, mikor láttad, hogy beleolvastam.

- Nem - mondta. Amiről nem szerettem volna, hogy tudomást szerezz, azok a Stella iránti érzéseim.

A világ egyszerre megfordult körülöttem.

- Mi? - suttoztam.

Nem tudom, hogy mikor álltam fel korábbi ülő pozícióból, és léptem közelebb Danielhez.

- Nem vagyok veled együtt - emelte fel a kezét. - Csak eszembe jutott az a vonzalom, amit korábban, mielőtt össze nem jöttem volna veled, éreztem iránta.

- Bizonyítsd be, hogy szeretsz - hajoltam közel hozzá.

Talán most csókolt a legintenzívebben. Ha nem lettem volna dühös, akkor felfogtam volna azt, hogy tényleg valódiak az érzései.

- Nekem ennél több kell - kaptam el a vállát.

Soha nem voltam még ilyen mérges. - Csináld azt, amit nálunk, este.

Pontosan értette, amire gondoltam, mivel letérdelt elém, és várta a következő utasítást.

Nem fognak bejönni ide. Most legalábbis semmiképp. Lehúztam a nadrágom, és a bugyim, majd megfogtam a fiú fejét.

Öt percel később - nem mondhatnám, hogy nyugodtan, de mégse annyira idegesen, mint előtte, jeleztem, hogy abba hagyhatja.

- Este megadod az adataidat az összes chat-felülethez, ahol be vagy regisztrálva - jelentettem ki, és hagytam, hogy visszaüljön a székére.

- Nem fogok többet titkolózni előtted - fordította el a tekintetét.

- Nézz rám - fogtam meg az állát, hogy azt tegye, amit szeretnék.

- megígéred? - kérdeztem.

- Igen - válaszolta.

Érdekes egy módszert választottam arra, hogy bizonyosságot szerezzek afelől, hogy Daniel valóban nem csak játszott velem, de ebben sem voltam biztos, hiába, hogy engedelmeskedett nekem.

Tulajdonképpen most azt tettem vele, amit, ha akkor jövök össze vele, mikor írta a régi jegyzeteit, ő csinált volna velem.

Tárgyként kezeltem őt. Vagy inkább egy állatnak, aki azt teszi, amit parancsolok neki.

- Tudom, hogy mi zavar - szólalt meg a fiú.

- Szerintem én is ezt, vagy hasonló dolgot tettem volna, ha ilyenén kapom a barátnőmet.

Ha már itt tartunk. Ki az az Asier? - kérdezte.

- Az egyik osztálytársam - feleltem. Éreztem, hogy már nem én vagyok az, aki diktál, és előjött belőlem a félnék kislány. Akárcsak, mikor Steve bántott.

- Ugyanaz a feltételem, mint neked. Te is el fogod küldeni nekem a hozzáféréseidet minden olyan közösségi oldalhoz, ahol fent vagy.

- Ne bánts - csúszott ki a számon, és ösztönösen hátragurultam a székkal.

- Hogy mondod? - érdeklődött, és most ő volt az, aki kényszerített, hogy nézzek a szemébe.

- Ne üss meg, kérlek. - A sírhatnék egyszerre kibukott belőlem.

- Nem leszek Steve - mordult fel, és magához húzott. Hagytam, hogy az ölébe vegyen, ahogy az osztályban, vagy, mint mikor kielégített, csak akkor nem fordultam felé, lévén úgy kényelmesebb volt neki.

- Nem verted meg, ugye? - vontam fel a szemöldököm, és a vállára hajtottam a fejem.

- Akkor most nem lehetnék itt - mondta. Elővett egy zsebkendőt, és megtörölte az arcom.

- Ne sírj - simogatta a hátam.

Megnyugodtam, ha arra gondoltam, Daniel nem bántotta a testvéremet, de az továbbra is idegesített, amit tettem azzal, akibe szerelmes vagyok.

- Nem foglak többet arra kérni, ha dühös leszek, hogy csináld amit az előbb. - Annyira gyengéden csókoltam meg, amennyire csak lehetséges volt. Néhány perce nem viszonztam, de most igyekeztem ezt bepótolni.

- Jó - jelent meg egy halvány mosoly az ajkán, miután kimásztam az öléből.

- Egyébként csak úgy, kipróbáltam, hogy beírom a neved a Messenger partnerkeresőjébe, és nem a Facebookon. Mikor megtaláltalak, akkor vettelek fel.

- Ja, így már értem. Erre én is rájöhettem volna.

Az lehet - mondta. - De valld be, hogy tőlem jobb volt hallani. - Elindult a kijárat felé.

Megnéztem a telefonomon az időt. - Egy perc, és kezdődik a kvíz vetélkedő! - kiáltottam, és rohanni kezdtem, Edwarddal a nyomomban a tanterembe, ahol meg volt hirdelve a program.

Nem látszott rajtam, hogy sírtam volna, aminek nagyon örültem, így legalább senki nem sejtethet semmit.

Azt még meg kell beszélnem Dannel, hogy elmondhatom-e a Stellás dolgot a barátnőimnek.

Steve szemszöge

Ahogy láttam, Lilian jó hangulatban volt, mikor - még időben - de besprintelt a terembe, mögötte Daniellel.

Rögtön átláttam a dolgot. Ezt rosszul csináltad, Ed, gondoltam. Azt hiszem ideje hozzálátni a tervemnek, aminek a végén Lilian megtudja az igazságot.

Husadik fejezet

Amikor minden véget ér

Úgy terveztem, hogy naplót fogok írni. Már értettem, hogy Daniel miért készít sokszor jegyzeteket.

Jó, ha az ember megörökít bizonyos dolgokat.

Dátumok helyett konkrét eseményekhez kötöm azért, hogy könnyebb legyen tájékozódni.

Nem beszéltem róla a húgommal, mivel biztos, hogy kiakadtam volna, ha elmondja, milyen hazugsággal áztatja az én egykori barátomnak hitt ellenségem.

Mikor megutáltam, látszólag nem volt oka, hogy miért tettem. Csakhogy tudtam, mi lesz. Amiért megtörténhetett, azért én vagyok a hibás.

Ha Daniel, és Lil kapcsolatban maradnak, akkor előbb, vagy utóbb összejönnek.

Ez így is lett. Blake pedig - ez egyértelművé vált a mosdóban, nem akarta felfogni, hogy mennyire rossz az, amit tesz.

Nagy emberek, nagy hibák, kis emberek, kis hibák.

Tudtam, a szemétségnél is szemetebb dolog, amit teszek, de annak érdekében, hogy jól sikerüljön, amit szeretnék, be kell biztosítanom Daniel hazugságát a testvérem számára, hogy aztán minél nagyobbat csalódjon, ennél fogva elhagyja őt.

Ezt nem tűzném ki célul abban az esetben, ha nem lenne együtt Jessicával.

Ha annyira jól fog sikerülni a tervem, hogy nagyon, még az is előfordulhat, hogy mindketten ott hagyják Blakeet. Az lenne az igazi.

- Stellával beszélgettél? - érdeklődtem a húgomtól két nappal később az iskolájukban való kirándulás után.

Épp befejeztem az aktuális bejegyzést a naplómban, úgyhogy engedtem magamnak egy kis lazítást.

- Aha - felelte, és maga mellé tette a mobilját.

A szobájában ültünk az ágyán, és beszélgettünk, mivel jelenleg Alan fürdött, de lassan már igencsak körvonalazódott a fejemben a gondolat, hogy kirángatom onnan.

Tetszett, hogy a barátnőm, és a tesóm kapcsolatban vannak online, így nem szóltam érte, ráadásul nem is volt erre semmi okom.

- Steve, miért vettél el egy tisztasági betétet? - kérdezte Lilian olyan természetességgel, mintha azt szerette volna megtudni, finom volt-e a vacsora.

- Ho... honnan?

- Hogy honnan tudom? - nevetett fel minden csepp jókedv nélkül.

- Hétfőn reggel hat darab volt a csomagban - tagolta érthetően.

- Akkor elvettem kettőt, így maradt négy. Kedden is elvettem abból a négyből még kettőt, tehát kettő maradt.

Tegnap reggel pedig észrevettem, hogy csak egy van. És, mivel én mindig kettőt szoktam elvenni, így kizárásos alapon, mivel rajtad kívül más este, mikor a ruháimat behoztad, nem járt a szobámban, te lehettél, aki ezt megtette.

Hogy miért, arra is örülnék, ha normális, elfogadható magyarázatot adnál.

Elgondolkodtam a logikáján. Kelletlenül bár, de muszáj volt belátnom, hogy itt bizony nincs kitérő, csak az, ha elmondom az igazat.

- Lehet, hogy hülyének fogsz tartani, vagy nem tudom, de ki szerettem volna próbálni, hogy milyen - mondtam. Úgy elpirultam, mintha nyáron reggeltől estig a napon hevertem volna.

- Értem. - Érződött a hangján, hogy meglepődik.

- Nem tudod, mi az egészségügyi, és a tisztasági betét között a különbség. Igaz?

Megráztam a fejem. Tudtam, hogy van ez is, meg az is, de hogy miért, arról fogalmam sem volt.

- Csak azért, mivel Emminek tisztaságát adtál oda - jelentette ki. - Megjegyzem jól csináltad, hogy észrevétlenül a zsebébe tudtad rakni.

- És az miért baj, hogy olyat kapott? - kérdeztem.

Nem értettem, hogy miért tettem el magamnak - persze, érdekelt, hogy milyen érzés, mikor bent van, és ehhez megfelelő alsónadrágom is volt, hogy kipróbáljam, de nem Lilianék iskolájában, ennél fogva fölöslegesen vittem magammal a zsebembe.

Se jó, se rossz nem volt, hogy magamnál tartottam, hisz Emmi jól járt.

- Mivel nem vette észre, hogy milyen rakott be. Annyira nagy szüksége volt rá, hogy nem tűnt fel neki a nagy sietségben való különbség, így átázott.

Stella elmondta nekem a náluk töltött hétvégén, ha rosszul ragasztják be a bugyijukba a lányok, akkor kifolyhat belőle a vér, ezért vannak akkor a mosdóban két-három percet, hogy ez ne forduljon elő.

Ez nem lehetett kellemes, de, ami Lil barátnőjével történt, az is elérte nálam, hogy elfintorodjak.

- Ha már itt tartunk, akkor végülis miért ne mondhatnám el, hogy a havi vérzése utolsó napjaiban van, de a tisztasági betét folyásnál kell.

Lesütöttem a szemem. - Nem akartam ezt - kértem elnézést.

Töprengő kifejezés jelent meg az arcán azt latolgatva, hogy elfogadja-e, vagy sem. Nem is neki, hanem az osztálytársának kellett volna ezt mondanom.

- Em nem tudja, hogy tőled volt, és nem is mondom el neki - találta ki a gondolataimat.

- Annak viszont örülnék, ha a jövőben távol tartanád magad a dolgaimtól, és nem nyúlkálnál közöttük az engedélyem nélkül - szidott le, és jogosan.

- Nem fogok már ilyet csinálni - ígértem meg. - Mióta van meg neked? - kérdeztem.

Megvillant a szeme, világosan a tudtomra adva, hogy ezt nem kellett volna szóba hoznom.

- Csak folyásom van, de, hogy mióta, azt nem osztom meg veled, ha nem haragszol - válaszolta. - És most elmennék fürödni, úgylát menj ki.

A legutóbbi találkozásom nem sikerült épp barátságosra Jessicával, ebből kifolyólag nem lehet valami jó véleménnyel rólam.

Bármennyire esélytelennek is tűnik a feladat, ami előtt most állok, vagyis, hogy rávegyem a lányt, hogy hallgassa meg a felvételt, amit készítettem Daniel, és a tesóm szerelmi kapcsolatának kialakulásáról, de meg kell próbálnom.

Elmentettem a naplót, és kísértél az osztályomból.

Reménykedtem, hogy Lilian nem fogja elmondani a barátnőmnek, hogy miről beszélgettek Daniellel, mivel tudtam, ha megkérdezném tőle, akkor elmondaná nekem, ennek következtében helyzetileg ugyanott lennék, ahol eddig.

- Még mindig együtt vagy Airtonnal? - érdeklődtem Racheltől a második emelet felé menet, mikor megláttam.

Nem zavart, hogy más is hallja, miről folyik a szó - aki meg akart tudni valamit, az úgy is megtudta, ez a sulis már csak ilyen volt.

- Igen - mondta. - Miért kérdezed? - Csatlakozott mellém. Gyanítottam, a mosdóból jött, most pedig a testnevelés terem felé tart, ami nagyjából útba esett azzal, ahová én szerettem volna menni.

- Azt hittem, a távolság elválaszt titeket egymástól - feleltem, és jobbra fordultam, amerre az automata is volt.

- Mindjárt ott leszek én is - szóltam vissza a vállam fölött, és felrohantam, gyorsan elsöpörve magamban a gyávaság szikrájának gondolatát.

Lil miatt teszem. Biztos, hogy sikerülni fog.

Az ismerős folyosón szerencsére egyedül tartózkodott az a személy, akit kerestem. Az ablaknál állt, és a kinti tályat szemlélte, ám, mikor odaértem mellé, rámpillantott.

- Steve? - kérdezte.

- Igen. Tudnánk beszélni? Ahogy látom, nincs itt Daniel.

- Félsz tőle - vigyorodott el a lány.

- Azt épp nem mondanám. - Annyira jól sikerült ez a hazugság, hogy még én is meglepődtem.

- Mit akarsz? - sóhajtott bosszúsan, és karbatette a kezét.

Így, oldalról nézve megcsodálhattam az arcát, ami leginkább egy kirakatban látható babához hasonlított, mandulavágású kék szemét és szép, hosszú, barna haját.

Mi? Nem szabad ilyenekre gondolnom!, kiáltottam magamra. De mégis. Érdekes egy ízlése van Danielnek, vagyis, hogy úgy mondjam, egyáltalán nem rossz.

- Emlékszel, hogy tettem célzásokat a mosdóban a szerelmed, és az én húgom kapcsolatát illetően? - kérdeztem, gondosan ügyelve arra, hogy ne tanulmányozzam tovább Jessicát, mivel ő szemlátomást ennek teljesen a tudatában volt.

- Emlékszem - válaszolta nem titkolt dühvel a hangjában. - De nem fognak összejönni, bármennyire is szeretnéd.

- Ezt rosszul gondolod. - Ez a megközelítése a dolgoknak nem volt épp jó ötlet, de már mindegy.

- Sokan mondják, hogy Dan ezzel, meg azzal van együtt, de, ameddig nincs bizonyítékod, addig nem fogok hinni neked, meg úgy senkinek se. Tehát, ha csak ezért kerestél, akkor tűnj el innen még azelőtt, hogy Daniel ideérne.

- Van bizonyítékom - vettem elő a mobilomat, és hálózaton keresztül felcsatlakoztam a gépemre.

Megnyitottam a videót - a kép nem nagyon mondott sokat egyikünknek sem, de az audio része a dolognak mindent megmagyarázott.

Mikor a felvételben becsukódott az ajtó, Jessica elfordult, a következő pillanatban már sehol sem volt.

- Így jár az, aki Lil érzelmeivel játszik - mondtam csak úgy magamnak.

Most már nem kétséges, hogy vége lesz Webster kapcsolatának. Megírja Blakenek, hogy a részéről lezárnak tekinti ezt, és ennyi.

Rájöttem, hogy mindenképp meg kell kérdeznem Stellát, hogy mit mondott Edward a húgomnak, amit feltételeztem, hogy, mint jó barátnők, megbeszéltek egymás között, ezért van róla infója. Nem számított, hogy hazugság-e, vagy sem - amit akartam, azt elértem.

Erre csak az óra után lévő szünetben volt módom. Az osztályunk felé sétáltunk, és egymás kezét fogtuk.

- Azt, amit már te is tudsz - mondta. - Hogy szerelmes volt belém. Miért?

- Mivel nem mondott igazat neki a naplójában leírt titokkal kapcsolatban. A laptopom kamerájával felvettem a beszélgetésüket - múlt héten szerda este találkoztak a 32-es teremben, és azt megmutattam Jessicának, ezzel remélhetőleg tönkre téve a szerelmi kapcsolatát.

- Ugye tudod, hogy ezt nem díjazom? - kérdezte, és elengedte a kezem.

- A húgom miatt csináltam - küldtem neki egy levelet, miután gépközelbe kerültünk.

- Nem érdekel. Nélkülözz egy kicsit, és gondolkodj el azon ,amit tettél. Nagyon csúnya dolog volt.

A francba, gondoltam. Ezzel nem számoltam. De hogy is várhattam volna, hogy Stella majd örülni fog ennek az egésznek?

- Biztosan együtt vagy vele - írtam.

- Még egy okot adtál, hogy miért ne beszélgessek veled egy jó ideig - válaszolta. - Amit mondtál, az nem igaz. Csak féltékeny vagy, de nem tudom, hogy mire.

Lilian szemszöge

Megint hétvége. Ha sok minden történik az emberrel, akkor észre se vesszük, hogy mennyire gyorsan eltelik egy hét.

Szombat dél előtt volt, és, ahogyan Daniellel beszélgettem, a nap hátra lévő része nagyon jónak ígérkezett.

Nemsokára idejön, és elmegyünk együtt a Minnis Bay-re. A szüleim megengedték, mivel Dan már nagykorú volt, és tudták, hogy vigyázni fog rám.

- Nem hittem volna, hogy ennyire szép - mondta egy órával később, és körbenézett, miközben sétáltunk.

Valóban az volt. Ameddig csak a szem ellátott, a tenger mindenütt, és a homokos part.

- Egyetértek - simogattam meg az arcát.

- Mivel a strandoláshoz már egy kicsit hideg van, úgy gondoltam, elmehetnénk hajózázni - javasolta.

- Jó ötlet - kacsintottam.

Nem telt bele sok idő, de már a hullámok hátán utaztunk.

- Egyszer elmehetnénk egy világkörüli túrára - szólalt meg. Lenézett a hajó tatjáról, alaposan az emlékezetébe vésve a látványt.

- Ha egy kicsit idősebbek leszünk, és még mindig szeretni fogsz, akkor lehet róla szó - válaszoltam.

- Mondtam, soha nem foglak elhagyni - ölelt át, és megcsókolt.

A tenger sós illata, és a közelsége annak, akit szeretek - jelenleg semmi sem volt jobb a világon.

- Hány gyereket szeretnél majd? - vigyorgott rám cinkosan, miután a tudtára adtam, hogy nem vagyunk teljesen egyedül.

- Ez, ha eljön az ideje, kiderül - töprengtem. - Talán kettőt, de lehet, hogy csak egyet.

- Egyébként miért voltál ideges tegnap? - tereltem másra a témát.

Kivettem a hátizsákból egy dobozos colát, és elfogyasztottam.

- Stella miatt - válaszolta. - Azt mondta, hogy tesz róla, hogy szétmenjünk te, és én.

- Azt nehezen hiszem - nevettem el magam.

- A legjobban annak örülnék, ha letiltanád. Nem is tudom, hogy kaptad meg a telefonszámát.

- Kitérlöm a névjegyzékemből. Thomas mondta.

Utálok a Vibert, és csak azért, hogy ott is szemmel tudjam tartani Edwardot, nem telepítem fel a telefonomra. Nem szeretném, ha emiatt kellemetlenül érezné magát.

Mindketten szótlanul álltunk, és hallgattuk, ahogyan a hajó siklik a vizen. Nem kellett, hogy bármit mondjak ahhoz, hogy Edward megértse, helyesnek gondolom az elhatározását.

Már este, az ágyamban feküdtem, mikor eszembe jutott, amiről beszélgettünk dél után.

- Milyen indíttatásból fenyegetett meg téged? - küldtem neki egy üzenetet Messengeren.

Megnyitottam a Stellával folytatott beszélgetésemet, hogy kérdőre vonjam, de nem tudtam írni a lánynak.

Valószínűleg sejtette, hogy Edward elmondta nekem az üzenet tartalmát, ezért letiltott, hogy még csak esélyem se legyen a fejéhez vágni, amit épp gondolok.

Egy napja nem beszéltünk, úgyhogy azidő alatt megtehettem.

Pedig teljesen megbíztam benne. Elmondtam neki, hogy mennyire közel kerültünk egymáshoz Daniellel, még azt is, hogy nagyon szeretem.

Mikor első nap éjszaka, az után, hogy beleolvastam a fiú naplójába, kigondoltam, hogy írok egy verset, végül nem tettem. Az, hogy vele legyek, sokkal fontosabb volt.

Viszont most késztetést éreztem arra, hogy bepótoljam a hiányosságom.

Nem értettem, hogy miért írom azt, amit, utólag visszaolvasva összefüggő szöveg helyett gondolatok kusza kavalkádját láttam csak, de ez jó volt így.

Tudom, hogy nem lenne szabad rólad álmodoznom, mert ha megint csak át vágysz, még nagyobb fogok koppanni. Félek, hogy te, amiket mondasz, nem gondolod olyan komolyan, mint ahogy én.

Elmentél, már rég elmentél, most már mással vagy. Én is mással vagyok. De a szívem egy darabja még össze van törve. De már nem fáj, mert ezt a darabot elvitted magaddal, és örökké nálad lesz. Már csak a hiányát érzem. A hiányod, mert örökké hiányozni fogsz. És bár már nem vagyok szerelmes, mégis szeretlek, jobban, mint egy barátot, és azt hiszem, ez már nem fog változni. Amikor eszembe jutsz, nem akarom, de könnybe lábad a szemem. Ilyenkor egy éjszakán át sírdogálok, az emlékekre gondolva. Eszembe jut egy illat, egy tekintet, érintés, vagy néhány szó. Vannak dalok, helyek, filmek, amikről csak te jutsz eszembe. Megtanítottál szeretni, te voltál az első szerelmem, de az első szerelem mindig véget ér. Lehet nem kellett volna véget érnie, de mégse adtam utolsó esélyt, és talán ennek így kellett lennie. Boldog tudok már lenni, mert tudom, hogy te az vagy, valahol máshol, valaki mással, de boldog vagy, ezért én is!

Még egyszer átolvastam az írásom, és elégedettség töltött el.

- Azért, mert azt mondtam Stevenek, hogyha keresztbe tesz nekem, akkor a Stellával köztük történeteket mindenkinek elhíresztelek az iskolában - érkezett az üzenet Danieltől.

- Be tudok lépni a kamerarendszerbe, ezáltal irányíthatom a tesódat.

Szándékosan nem válaszoltam erre a két üzenetre. Azt akartam, hogy Edward érezze, ezzel nálam most nagyon messzire ment. Nemsokára írni fogok neki, de nem most.

- Steve - érdeklődtem tőle másnap, miközben a kuttyánkkal, Andrewvel játszottam az udvaron.

- Ha korábban jóban voltunk egymással, akkor Stella miért tiltott le?

A kis padlócirklő felugrott a vállamra, majd belelihegett a fülembe.

- Nem tudtam beszélni vele. Mindig kijelentkezve látom. Szerintem ugyanúgy jártam, mint te - mondta, és kibontott egy zacskó chipset.

Ezt nagyon nem értem. Miért tiltotta le a szerelmét? Letettem a kiskutyát a földre, és bementem a lakásunkba. Steve kint maradt - ahogy láttam, zenét hallgatott, és evett.

- Kérhetek egy csomag betétet? - kérdeztem anyától.

- Hogyan használod el ennyire gyorsan tíz darabot, ha nem menstruálsz? - vonta fel a szemöldökét.

- Az iskolába mindig kettőt viszek magammal a folyás miatt - feleltem, és elvettem a női holmit.

- Mikor annyi idős voltam, mint te, nem cseréltem amiatt - emlékezett vissza.

- Én se tenném, ha nem zavarna annyira, hogy nedves azután, hogy elmentem pisilni - válaszoltam.

Egy kicsit elpirultam - nem tehettem róla, hogy kínos volt erről beszélnem.

Nem volt sok, de annyi épp eléggé, hogy úgy érezzem, mintha bepisiltem volna. Mikor elkezdtem hordani a betétet, az első nap jöttem rá erre.

- Ez csak természetes, ne érezd kellemetlenül magad, hogy erről is szót ejtünk, Lil - mosolygott rám anya. - Ez is az élet része.

- Szerinted az normális, ha egy fiú kíváncsi arra, hogy milyen érzés, mikor bent van? - hoztam szóba, amit megtudtam Stevetől. Nyugtatózott a tudat, hogy nem hallja ezt.

- Igen - felelte. Láttam, hogy takarítani készül, így én is segítettem neki. - Miért?

- Mivel Stevie elvett egy betétet, ha jól gondolom, ezért. Szerintem véletlenül, de magával hozta az iskolai kirándulásra, és titokban odaadta Emminek, mivel neki nem volt.

De ez csak utólag derült ki, a barátnőm nem is tudja.

Anyja is rájött, hogy mi volt a hiba ebben, ha a testvérem jó szándékát nézzük, mivel elmosolyodott.

- Megkértem, hogy ne nyúljon a cuccaimhoz anélkül, hogy megengedtem volna.

Percekig csak takarítottunk, de a csöndet anya törte meg.

- Nem fogsz neki adni, hogy megtapasztalhasa - mondta.

Megráztam a fejem. - Ha akar, Stellától majd kap erre a célra, ha elmondja neki, hogy mit szeretne. Bár most nem hiszem, mivel nem akar beszélni Stevevel.

Letettem a kezemben lévő seprűt, és hozzá láttam, hogy megtisztítsam a portól a szekrényeket.

Apa halaszthatatlan ügy címszó alatt munkában volt - pedig a füvet kint valakinek már ideje lenne levágni, Alan meg valahol az utcán mászkált a barátaival.

- Csak tudod, mégis furcsa, hogy valakinek ilyen gondolatai legyenek - utaltam az előző témára.

- A kicsik is kipróbálnak olyat, ami nem biztos, hogy nekik való. Egyszer megtudja, hogy nekünk milyen, és ennyi. Ameddig nem néz pornófilmeket, addig nincs nagy baj.

Anya kinyitotta az ablakokat, hogy lepucolhasa.

- Én még nem néztem - jegyeztem meg.

- Nem is szeretném - vetett rám egy oldalpillantást.

- Mielőtt megkérdeznéd, hogy miért, azért, mivel az a műfaj nem más, mint túlzások tömkelege.

Hogy egy magyar barátnőm által írt cikkből idézzek, "az ott látható aktusoknak kábé annyi köze van az igazi szexhez, mint Optimus Prime fővezérnek a Transformersből a 4-es/6-os villamoshoz."

Elvigyorodtam, mivel a példa egyszerűen remek megvilágításba helyezte ezt negatív szemszögből.

- Hogy érted azt, hogy nem akar beszélni vele Stella? - kérdezte.

Elgondolkodtam, mit nem lehet érteni azon, hogy valakik nem beszélnek egymással, aztán beugrott, hogy az okra kíváncsi.

Mintha Steve ekkorra tervezte volna, hogy be szándékozik jönni, érdeklődve ránkpillantott, nyilván azért, hogy megtudja, miről folyt a beszélgetés.

- Tulajdonképpen miért tiltott le a barátnőd? - fordultam felé. A felmosáson kívül, ami anya dolga lesz majd, már nem volt mit csinálni, ezért bementünk a társalgóba.

Ritkán használtuk - általában akkor, ha sok vendéget fogadtunk, de egy pohár hideg limonádé mellett, mivel a takarítás engem egy kicsit kifárasztott, most úgy láttam, hogy utánajárhatok a dolgoknak.

Anya is csatlakozott mellettem a kanapén, és a tekintetét a testvéremre függesztette, aki helyet foglalt egy fotelben velünk szemben, kezében a laptopjával.

Amit mutatott, attól még a lélegzetem is elállt. A videón Daniel, és én beszélgettünk, aztán csókolóztunk az osztályban aznap este, mikor összejöttünk.

- Ezáltal már én is ugyanúgy tudom, mint ti, hogy mi történt akkor. - Anya arca csalódottságot tükrözött.

- Beszéltem Stellának erről a felvételtől, mire ő letiltott azzal az indokkal, hogy gondolkodjak el azon, amit tettem - magyarázta.

- Tényleg nem volt szép, amit tettél - nézett rá dühösen anya.

Én agyban ezen már túlléptem, helyette engem valami sokkal nagyobb probléma kezdett el zavarni.

Rezgett a telefonom. Megnéztem az értesítési ablakot... - Stella az! - kiáltottam.

- Ő sem tudott beszélni velem - világosította fel Steve anyát, mikor látta, hogy nem érti a helyzetet. Szemügyre vettem a fiút. Úgy tűnt, rémült valami miatt.

- Edward elmondta tegnap, hogy Stella tenni fog azért, hogy mi szétmenjünk - mondtam.

- Mi van? - pattant fel Steve.

- Az a hülye folyton hazudik neked! Ez nem igaz!

- Ül le - intett anya, mire a tesóm engedelmeskedett. Látszott, hogy teljesen tanácstalan.

- Azt reméltem, hogy amikor beszélni fog veled az iskolai kirándulás alkalmával, akkor mindent őszintén elmond neked, ehelyett tovább játszott a maga kis játékát.

- De miért? - kérdeztem.

- Nézzük meg, mit írt Stela - javasolta anya.

Rákattintottam a nevére a levelezőmben, mire megjelent a teljes üzenet. Hangosan olvastam fel, hogy mindenki hallja.

- Lil! Eddig nem azért nem írtam, mivel nem tudtam, hanem, mert Steve beállította, hogy a neked írt e-mailek elküldetlenül visszakerüljenek hozzám!

Nem tudom, hogy hogy csinálta, de add át neki az üzenetemet, légy szíves: a kapcsolatunknak ezennel vége, sikeresen tett róla.

Nemsokára keresni fog téged valaki. Az a személy, akiről Daniel nem akart beszélni neked. Megjegyzem Blake eljátszott a szerelmes beléd.

Bármennyire is dühítő tőlem ezt olvasnod, de ez a könnyörtelen igazság.

Nagyon régen szerelmes voltam Edwardba, erről vélhetően talán Steve is tud, ezért se nagyon érdekelt, amit róla beszéltek az udvaron, egyszerűen engem már hidegen hagy minden, ami vele kapcsolatos.

De azt biztosan tudom, hogy Daniel nem az, akinek látszik.

Érdekes, hogy nincs Messengere., Gondoltam először.

Steve berohant a szobájába. Ezt magának csinálta, üzenté anya a szemével.

- Daniel - mondta szűkszavúan, de tudtam, hogy mit kell tennem.

Már értettem, hogy miért ijedt meg Stevie, mikor rámírt Stella. Túljárt az eszén.

- Szia, Lil - köszönt azután, hogy felvette a hívást.

- Te játszottál velem, Blake - mondtam halkán. Láttam, hogy minden mozdulatomat figyeli.

- Tudok mindenről...

- Ezt így hosszú lesz megbeszélni, ha jól érzem - vágott közbe unottan.

A következő pillanatban nem a telefonból, hanem a levegőből, ami ott volt mindenhol, olyan hang hallatszott, mintha valaki a semmiből elektromos teret helyezett volna el körülöttünk.

Mikor a szikrák kihunytak, a társalgónk közepén ott állt maga Daniel.

Anyja jól hallhatóan mellettem levegő után kapott.

- Tudod, Amy - sétált közelebb hozzánk a fiú - vannak különleges emberek. Én is ilyen vagyok. Ezért tudok furcsa dolgokat. Olyanokat, amiket mások nem.

A szívem a torkomban dobogott. Igaza volt Stellának. Ez már nem az a Daniel volt, akit ismertem.

A körülötte lévő fehér köpeny úgy hullámozott, mint a fák a szélben, a medáljában pedig aranyszínű fény pulzált.

Pont úgy nézett ki, akárcsak az elméjében. Láttam, hogy elmosolyodik a meglepődésem láttán.

Leült, ahová az előbb Steve, és rámnézett. A kezemben még mindig ott szorongattam a telefonomat, mintha az bármi segítséget tudna adni igencsak szorult helyzetünkben.

- Itt a játék vége - konstataálta, és körbehordozta a pillantását a szoba berendezésén.

- Rád hívom a rendőrséget - jelentette ki anyja, és elővette a mobilját. Tudtam, hogy képes lenne rá.

A fiú egyszerűen csettintett, és a tárgy máris a kezében volt.

- Ameddig beszélgetünk, addig jó helyen lesz ez itt.

Egyébként ne aggódj, nem foglak bántani - intézte hozzám a szavait.

- Jessica Webster - gyanítottam, hogy Steve említette, nem fog keresni, mivel tettem róla. Ezt rendezzük le kettőnk között, ahogyan elkezdődött ez a történet.

Bizony, Am - kacsintott. - Tudom, hogy ez a gondolat neked is megfordult a fejedben. Többet tudok rólad, mint te, és amiről a gyerekeidnek tudomásuk van.

Nem értettem a fiút, de nem tűnt úgy, mint aki bármilyen magyarázattal szeretne szolgálni.

- Ki ez a Jessica? - tettem fel az első kérdést.

- A barátnőm - jelentette ki egyszerűen. - Amit akartam, azt megszereztem tőled, Lilian. Még hátra van Jessie, aztán elértem a célom.

- Hogy minden lányt magadba bolondíts? - morogta anyja.

Daniel megrázta a fejét.

- Egyszer megtudod, hogy mire gondolok - magyarázta anyának.

2019. 03. 24.

Az utolsó bejegyzést egy lány naplójába, akivel csak eszközként játszott egy bizonyos Daniel Edward Blake nevű személy, én, Amy Payne írom.

Képtelen vagyok feldolgozni a tragédiát, ami engem, és a családomat érte.

Már tudom, hogy mire gondolt Blake azzal kapcsolatban, hogy meglátom, mi a célja.

Nehezemre esik leírni, és ezzel, mintha még valóságosabbá vált volna ez az egész, olyan lenne, akár egy rémálom, de Lilian, a kislányom öngyilkos lett.

Kitörte a szobája ablakát, hogy az egyik üvegszilánkkal elvághassa a torkát.

Mire éjszaka bementem a nagy zajra, az én Lilianem már nem élt.

Mindössze két napja ennek. Megtaláltam a telefonján ezt a naplót, így gondoltam, befejezem.

Mindenki nehezen hiszi el, ami történt, ám én, és a család, tudjuk az okát.

Sok olyan trauma érte őt, amiről nekünk, a szüleinek nem beszélt.

Példának okáért, a testvérével való kapcsolata.

Részben ő, részben pedig Steve akarta, hogy együtt legyenek.

Az egyik este, mikor Lilian már menstruált, arra nyitottam be a szobájába, amint a testvére szájjal elégíti ki, ezt ráadásul fokozza, hogy épp megvolt neki.

Mondanom sem kell, nagyon leszidtam mindkettőjüket, és természetesen magyarázatot vártam arra, hogy miért csinálták ezt.

December 13-án, a születésnapján jött meg neki az első, ráadásul be is lázasodott, és 20-án történt meg ez. Január 12-én Daniel - akkora már Lil is utálta, egy levélben tudatta velünk, hogy ő volt az oka az egésznek.

AZ akarata szerint jött össze vele a lányunk, onnantól kezdve mindent ő manipulált. Tehát, hogy Steve menofil, azaz, aki akkor elégíti ki lányokat, vagy közösül velük, mikor azok menstruálnak, lett, sajnos az is az ő érdeme.

Feljelentést tettünk a rendőrségen, csak hogy nem tudták elkapni. Pedig aliglátó, de mégis. Azzal, hogy ő különleges, ami, amennyire félelmetes, annyira nem, túljár mindenki eszén, így tudnám megfogalmazni a legegyszerűbben.

Vagyis hogy úgy mondjam, ennek a furcsa entitásnak, hogy a fentebbi bejegyzésből idézzek, a célja maga az emberi élet megszerzése.

Ha megtalálnám őt, biztos, hogy megölném. Fogalmam sincs, milyen módon, de, amit tett, nem érdekel, hogy mi lenne a következménye, már ezt hozza ki belőlem.

Állítólag a másik barátnője, akivel együtt volt úgy, hogy Liliannal is, Jessica Webster is végzett magával, tehát, ha előkerülne Blake, szinte biztos, hogy börtönbe csuknák.

De épp ez az. Világszerte körözik, és nincs sehol.

Tudom, hogy miért, viszont a rendőrség hülyének nézne, ha elmondanám nekik. Elutazott máshová az időben. Nem tudom, hogy ez mire jó neki, de ha a jövőbe ment, én várni fogok a pillanatra, hogy meglássam, és pontot tegyek az i végére.

Azt Daniel nem tudta, hogy Steve felvette, amit csinált a lányunkkal, viszont amekkora hatalom a birtokában volt azzal, hogy illegális módszerrel jogosultsága volt a kamerákhoz, félelemben tarthatta, de hála az égnek, nem váltotta be az ígétét.

Mégpedig, hogy mindenki tudtára adja, hogy az iskolájuk mosdójában mit csinált Steve, és Stella.

Most befejezem ezt a naplót, mivel, ahogy hallom, itt az idő. El kell kísérem a lányomat az utolsó útjára a többiekkel együtt.

- Kezdődik a temetés - lépett be Lilian szobájába Aaron, és odasétált hozzám.
- Nem akarom látni - suttogtam, és átöleltem.
- Ott leszek melletted - nyugtatott, sikertelenül.

Harminckilenc éves vagyok, de ezalatt az idő alatt nem sírtam annyit, mint az elmúlt két napban.

Két órával később a temetés után, mikor a beszálláshoz készültem a kocsinkba, nem is olyan távol a férjemmel egyszerre láttuk meg azt a sajnos már nagyon is ismerős alakot, akit mindannyian, az egész világon a halálba kívántunk.

- Daniel! - kiáltottunk egyszerre, és rohanni kezdtünk felé, ott hagyva a döbbsent Steve-t, és alant az autóban.

Nem tudtam, hogy mit csináljak majd, ha odaérek hozzá, de pillanatnyilag ez foglalkoztatott a legkevésbé.

Halványkék fény villant körülötte, és, mielőtt eltűnt volna az esti félhomályban a hampsteadi parkolóból, a kezén lévő gyűrű zafírberakásos kövében Lilian nyugodt pillantását láttam egy pillanatra.

Mindeközben a telefonjában, ami, ha a kezemben van, akkor a naplójában, az általam írt utolsó sor alatt észrevettem volna, amint feltűnik egy ismeretlen írás.

Az idő egy nagyon rejtélyes dolog. Sosem tudhatod, hogy mi a szándéka.

Vége

Kedves Olvasó! A legelső gondolatod, ami lehet azután, hogy eljutottál ide, az az, hogy épp így kezdődik az első fejezet.

Nem véletlenül. Szándékosan fejeztem be így ezt a történetet - tudom, hogy nem számítottál erre a csavarra, és, hogy talán zaklatott állapotban vagy.

Fogadni mernék, azt üzened: "dögölj meg, Daniel Edward Blake, ráadásul idióta vagy, hogy magadról írsz."

Egy kicsit az is benne volt ebben, az utolsó fejezetben, hogy "oké, mindjárt megleszek veled, és olvashatjátok". Csaknem egy éve, 2018, augusztus tizenötödike óta írom már a TK-t, és ezalatt a világhálón megosztott részletekkel sikerült egy egész szép olvasótábort magam köré gyűlteni, továbbá levontam egy nagyon fontos tanulságot.

Jó munkához idő kell, nem szabad elsietni a dolgokat. Mert bármekkora egoistának is tartotok, amiatt, amekkora munkát befektettem ebbe, még ha néha kicsit lustának is éreztem magam, (sokkal gyorsabban is megírhattam volna), ahhoz kell egy kis kitartás, amit megesezt, hogy nagyon keveseltem, ha épp nem értem el egy kitűzött célt a naponta megírni kívánt terjedelemben.

Az ötlet ebben a bizonyos lovastáborban jött, az inspiráló ok maga Steve, és Lilian volt, ám az előbbi, és Thomas, aki ugyancsak létezik, tudták, hogy megírom ezt a könyvet.

Leszögeztem, hogy először, és utoljára írtam ilyet - azaz tini pornót. A tapasztalatok nagy része egyébként nem tőlem származik, vagy az internet, vagy a barátnőm, Jessica segített abban, hogy minél valóságosabb legyen.

Nem biztos, hogy eljutsz idáig - ha csak nem lapozol a végére, hogy megnézd, hogy zárul le a történet. Ezzel nekem is meggyűlt a bajom cselekményvezetés újraellenőrzésnél, vagy helyesírás javításnál, lévén nem ezt a műfajt képviselem, tehát Amyval, a regénybeli karakterrel értek egyet, hogy ezekben sok a túlzás, és szándékosan nem mentem bele nagyon a részletekbe egy-egy eseménynél.

És most, 2019, augusztus másodikán sikerült lezárnom a hármas ikrek kalandjait. Tudom, Alanról kevesebbet írtam, de nem láttam értelmét, ő annyira nem játszott kulcsfontosságú szerepet, csak az elején.

Szinte biztos, hogy túl gyorsnak, és furcsának érezhetitek ennek a fejezetnek a második felét, teljesen megértem, illetve néha a történet korábbi pontjaiban is előfordulhat ilyen.

Ha kérdésetek van, nyugodtan írjatok Facebookon, vagy az oldalamon (tdani.hu).

Több, bonyolultabb cselekményt is szőttem volna a történetbe - meg is van az ötletvázlatom, amit, miközben a regényt írtam, követtem, lévén egy ilyen komplex irománynál nem lehet a véletlenre bízni, hogy mi legyen, mivel soha nem lesz vége, ám rájöttem, hogy nem érdemes, ez így is jó.

Hogy Stephen Kinget idézzem: "magadnak, csukott ajtónál írsz, de nyitott ajtónál írod újra, és az legfőképp neked tetsszen."

A neveket természetesen volt, ahol megváltoztattam, de akadt olyan is, ahol csak az angol formáját használtam - nem árurom el, hogy kinél, mivel nem szeretném, ha probléma lenne ebből.

Ami nagyon furcsa lehet neked, hogy ez a történet, bármennyire is hihetetlenül hangzik, de majdnem 80%-ban valóság.

A személyek 99%-a mindenképp létező, sőt. Ha hiszed, ha nem, bizonyos események is megtörténtek, a fentebb említett lovastábori kaland 100%-ban igaz.

Hogy kicsodák, a többi eseményt van olyan nagy merszem, és leszek akkora önző, hogy azokat se árurom el.

Lesz folytatás?, merülhet fel benned a kérdés. Mondjuk, ami így végződött, arról nem biztos, hogy hiszed, már tudnék mit írni, és nem is biztos, hogy szeretnél, csakhogy az idő egy nagyon rejtélyes dolog. Sosem tudhatod, hogy mi a szándéka.

2019. 08. 02.